

Dan Orghici

**FUMURI de
"palian"**

editura
EMMA

2012

Dan Orghici

Fumuri de „palian”

Dan Orghici

Fumuri de „palian”

Editura „EMMA”

2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORGHICI, DAN

Fumuri de „palian” / Dan Orghici. - Orăștie : Editura Emma, 2012

ISBN 978-973-1866-87-1

821.135.1-32

Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea
scrisă a autorului.

Redactare computerizată: Dan Orghici
Corectura: Rodica Dimulescu

editura
EMMA

e-mail : office@florema.ro ; Tel./fax: 0254 241 246
<http://www.edituraemma.ro>

Pseudo-prefață

Dan Orghici, sau poate lacrima care deschide porțile... (Emma, dar fără... Emo!)

Pe Dan Orghici, l-am cunoscut la un simpozion comemorativ, organizat de editura Emma, la Orăștie. Un om „neobișnuit” prin verva sa, prin patosul consumat cu aceeași intensitate, indiferent de „proportia” subiectului asupra căruia se pronunța. Agitat, că doar s-a spus „*spiritul este ceea ce se agită în om*”. Vrobește și scrie cu nerv jurnalistic, de cornicar a tot ce mișcă, sau nu mai mișcă în cetate, adică stihialul uneori paranoia comportamentală a semenilor: bătrâni, încă nebătrâni, adolescenți, copii, fără a-i incrimina, desigur, pentru aceasta, ci eventual a-i dumeri ce se petrece cu noi. Într-un ziar efemer local, a făcut exercițiul scrierii lapidare, fie despre cutare, fie despre „grupurile țintă”, într-o debordantă manieră de „tausendass” (fac-totum-ul, din germană). Aceasta a fost prima mea impresie, ce avea să se confirme în cele două cărți electronice, pe care i le-am citit și într-un dialog la un salon devean. Reporterul acum fără ziar Dan Orghici este pe calea „recuperatorie” a unui om eminent civic, agoric, cu o bună cultură psiho-sociologică și a didacticii tradiționale, așa cum nu departe este Romulus Tot (Simeria), umorist caustic, dar – fără a fi manierist, - având modele onorabile în arealul Palian (și Palerian!) – ca prof.Baciu, Radu Igna (din Hațeg), Gligor Hașa (din Deva) – ambii foști dascăli de marcă și scriitori.

Însă Dan Orghici aparține unei urbe cu tradiție publicistică, în primul rând a lui Sebastian Bornemisa, (Cosânzeana), ceea ce poate fi și o povară, ca memorie culturală, dar și un psiho-stimul, i-aș spune „psiho-celule Stem”. Proza scurtă, evocarea, evenimentul ce tinde a fi semnificant-semiotic, notația scurtă, compozită, cu o anume facilitate de a caligrafia, cât

și o vocație „psaltirică”, fac dinamica atractivă la lectură; una de consum, cum se precipită, fără precedent, mai ales în provincie, una a lui terror-mentis, una a indignării moraliste juvenaliene. Nițel livrescă în stil, una a spălării creierului (catarsis), prin arderile textelor; Orghici este și un cinic diogenian, un pamfletist, și egal cu sine, un scrib al „hronicului” citadin, în plină bizarerie (de bazar), făcând „epopee” dindieriroriul aparent banal, cum începe un text, el este conștient – pragmatic de asta: *„De mult timp omenirea și nu numai (sigur fiind că am împrumutat acest tipic din regnul animal), de cum răsar ghiociei, de vrei, zărești și gospodinele dereticând prin casă. Geamuri, uși, covoare și alte mobile (și imobile), țineți-vă, fugiți de mai puteți, căci vineee... energica dereticătoare. Și dă-i, și luptă, și luptă, și dă-i! ca la pașopt, ar zice nenea Iancu. Praf, mizerie, bacterii, microbi... Același lucru îl poți zări și-n urbe... (Letargie de primăvară).*

Unde se întâmplă ceva, consemnările sale sunt apoi trefilate, infoliate, sau doar electronizate, ca un vital - necesar act al „stiop-cadrului ca text”. Furia indignării este patetică și didacticistă, amuzant colorată de ironia amară: *„Haiducul modern nu ia de la bogați să dea săracilor, dimpotrivă ia de la stat (că tot este a nimănui și tot plătim toți taxe) și bagă în buzunarul propriu. El nu stă la drumul mare, îl vezi pe culoarele tribunalelor, așteptând ca Nimicul ajuns prin diferite cumetrii într-o funcție în care poate greși, să se «prindă»”...*

Textele cu țintă moralizatoare, sunt proze scurte dar mai mult „tablete” ale ziarului virtual care se pune în pagină de carte și în acest volum. Frecvent, sunt citați aphoristic-pravoslavnic, preoții, din jur, dar și din ampla literatură bisericească, pe care o îmbină cu a cărturarului ardelean clasic : „Cum frumos spunea Părintele Robu despre caritate: *«cel ce se știe înfrâna pe sine, poate dărui mai mult celorlalți. Fără ca apoi să simți lipsa celor dăruite».*”

Dan Orghici observă cu aplicație pedagogică (neambetată de reformele lui Funeriu et comp), dar nici de vechile „pravile” ceaușiste „eseistico-jurnalistic, cutare eveniment școlar, mai ales din lumea scrisului din școli; face portrete pertinent-juste, îndurerate dar iubitoare-empatice față cu noua generație, schițe de portret, comentariu critic, frumos exprimate: (v. notele la desenele elevei Raluca Munteanu, din scrierile căreia citează relevant): *„Și credeți-mă, merită să le vedeți. Este într-adevăr o trecere de la benzile desenate la desenul în sine. Dar, din desene răzbate starea de spirit, poți simți ușa închisă la care nu mai are rost ca să bați, poți râde cu claunul ce râde și plânge, cum la fel de mult ai vrea să mângâi fața domnișoarei încruntate. Răzbate Harry Potter al cunoscutei J.K.Rowling și stilul Emo, cum la fel se zbat (și din pricina vârstei), culorile multe ale toamnei. Ce mai, un copil talentat, ce se vrea un adevărat OM. Bun exemplu, nu crezi al meu amic?*

Cum pot încheia, de nu cu un pasaj din scrierile Ralucăi Munteanu:

«...Totul se sfârșise... Se privi în oglindă. Avea cearcăne adânci. Nu dormise de mai bine de două zeci și patru de ore. Aruncă pantalonii pe gresie. Auzi un sunet metalic. Ce putea fi? Nu-și amintea să fi luat ceva înainte de a ieși din cameră. Cu mâna tremurându-i, ridică de pe jos medalionul. Lacrima Edenului... Fusesse primul zâmbet pe care-l afișă după lung timp. Și... țineți minte! Lacrima este cea care deschide poarta.»

Autorul are de trecut vama scriiturii ficționale, smulsă din temporalitatea „faptului cotidian”, sau stilului-grafitt, sau al cărții-puzzle. Cred că are disponibilitatea și va avea ambiția anvergurii românești. Aluzia la Palia, (grea memorie culturală-creștină a Orăștiei!)- nuanțează malițios una la „palerianismul” corupt în timp, adică la „geneza” și „exodul” din cu totul altă paradigmă a „monstrului istoric”, cum îmi permit să-l numesc.

Mă rezum la atât, din mila față de spațiul cărții: una care trebuie citită nu doar de „personajul colectiv” ori de „fotografiile de grup”, ci și de cei cei mai au răbdarea lecturii. Și dacă observați citindu-l, spiritul polemic al autorului este de fapt constanta sa atitudinală: față de realitatea pentru unii delirantă, patologică, așa cum... chiar „presa noastră de ziare” o vădește, însă nu prin demersul epic, ci prin cacademismul curat-murdar, că tot suntem în anul Caragiale. Din Haimanale. Dan Orghici, însă, cel insinuat, cel structural, (empiric dar și livresc), îmi pare a fi un scriitor de gravitate, acribic-serios, cu simțul irepresibil al comunicării elevate, cooperant și de fapt flexibil, când caracudismele de „cenaclu local” încă au remanențe de vrajbe... tip „conflict de interese”. Îi doresc împliniri scriitoricești.

Eugen Evu

Din: „Expresul de Orăștie”

Ziarist?

O scurtă perioadă în peisajul jurnalistic orăștian a apărut o comeată cu coadă, „Expresul de Orăștie”. La imboldul lui Eugen Tordeki și cu banii lui, o mână de oameni printre care am căzut ca musca-n lapte și eu, am pus la cale un ziar zonal. Nu prea aveam experiență jurnalistică, dar eram inimoși și cu toții sătui de ce și cum văzuserăm până atunci. Nu că am fi stat vreunul dintre noi rău cu vederea, doar sunt oftalmologi pe lumea asta, nu că nu am fi avut veleități de mari ziariști, dar prea era și este destul.

De ce nu mai suntem o echipă, de ce nu mai apare „ziarul *nost*”? La astă întrebare n-am răspuns, cu toate că de stau să fac un sămădaș al celor întâmplare, vină în spargerea echipei am și eu. Apoi partea financiară și alte multe.

Mai jos sunt mare parte din cele publicate de mine în ziarul *nost* în perioada: 11 martie – 22 iulie a anului 2009.

Mă-nclin, DOG

Letargie de primăvară

De mult timp omenirea și nu numai (sigur fiind că am împrumutat acest tipic din regnul animal), de cum răsar ghiociei, de vrei, zărești și gospodinele dereticând prin casă. Geamuri, uși, covoare și alte mobile (și imobile), țineți-vă, fugiți de mai puteți, căci vineee..., energica dereticătoare. Și dă-i, și luptă, și luptă, și dă-i! ca la pașopt, ar zice nenea Iancu. Praf,

mizerie, bacterii, microbi. Au fost. După trecerea mândrei regine în al măturii și pământului de praf, nimic nu mai rămâne în urmă-i. Laborator farmaceutic devine locul pe unde a trecut.

Același lucru îl poți zări și-n urbe. Apar, parcă de nicăieri, tarabele cu flori și mărtișoare, nu de alta, dar economia de piață își duce veacul și astfel. Mă bucură venirea lor, dar mă întristează simțul umorului pe care îl au și nu prea acești comercianți.

Poate concetățenii noștri au observat cum că, unii dintre acești mici întreprinzători l-au închiriat de la primărie până și pe marele conducător Burebista, punând în săptămâna premergătoare zilei de 1 Martie, un mândru afiș (chiar la intrarea pe mica alee ce desparte trotuarul de acel părculeț), pe care mare scria: Interzis! spațiu închiriat de... și urma un nume de firmă. Nu știu câte mărtișoare o fi împărțit în viața lui Burebista, dar știu că traficul pietonal în zonă a fost un infern.

Am dăruit mărtișoare și voi mai dăru; nu sunt un feminist, dar ca orice om, născut sunt din femeie, așa că le respect și le doresc tot binele din lume. Dar, parcă în viitor nu îmi mai doresc pestrița adunare din centru.

Am încercat să sesizez acest fapt celor ce se ocupă cu domeniul public. Dar vai, cum să pot merge într-un scaun de invalizi? „Strada ce urcă la cer” cum o numea un poet, arată de parcă au trecut pe acolo tancurile Armatei Roșii, nu funcționarii primăriei, la fel strada Aurel Vlaicu (străduța dintre cele două semafoare). Gropile din carosabil, îți dau șansa de a fi udat learcă atunci când plouă și nu-i musai să ploaie prea tare, apa vine din gropi aruncată parcă în ciudă de roțile mașinilor ce trec și tot trec. Trotuarul (dar ce vorbesc de trotuar, ulița bunicilor din Cucuiș arată mai bine) mă duce cu gândul la acei circari ce stau întinși pe cuie cu vârful în sus, aceeași senzație o au și tălpile, de nu ești încălțat cu bocanci.

Și, că veni vorba, aș vrea ca edilul nostru să ia un scaun

medical și să urce scările magazinelor de la care, vrând, nevrând, trebuie să-ți faci cumpărăturile, ce să mai vorbesc de bibliotecă și casa de cultură... astea sunt pentru cei cu picioare bune și sănătate de fier.

Dacă ar exista vreun zeu al bății de joc, ar avea mulți prozeliți. Și din locul de unde ar sta, s-ar auzi doar hohote de râs, adresate lor. Dar cred că este un astfel de zeu și se numește „cooperativa munca în zadar”.

Numai așa pot înțelege de ce se mai fac săpături pe una din străzile ce abia au fost reparate, de ce dalele trotuarului abia aranjat sunt, adică nu sunt (vezi lângă muzeu). De ce... și alți mulți de ce...

Poate că odată cu dereticatul de primăvară, cine are urechi de auzit și va lua măsuri astfel nu voi mai fi nevoit să mai scriu despre cele redate. Că, har Domnului, subiecte sunt, nevoi sociale câte vrem, și suntem prea săraci ca să mai vorbim de ce ne doare. Cât despre societatea civilă, iar nea Iancu: admirabilă, sublimă dar lipsește cu desăvârșire. Dar despre acestea și multe alte, altădată, acum închei și vă salut!

Nevoințele necesarului

Multe sunt nevoile omului ce trăiește în secolul douăzeci și unu, multe cerințe ce au sau nu sens. Eu, ca și alți mulți semeni de-ai noștri, nu consider extravagante produse ce păreau altă dată de lux. Cum altfel m-aș îmbrăca curat fără mașina automată de spălat? Cum aș merge la cumpărături fără taxi sau de ce să mai citesc o carte, când internetul îmi dă rezumatul celor trei sute de file în zece pagini mari și late? Și apoi, dar nu în cele din urmă, între prioritățile cotidiene *tembelizorul*, acea sticlă magică ce

face și desface, acel *ceva* ce umple timpul privitorului și buzunarele patronilor. Nevoi, poate nu cotidiene, dar necesare.

Astfel devin dependent de necesități. Apa de la robinet, gazul la termotecă, telefonul fix și cel mobil, senzual și nu mai știu cum în dialogul monologat pe posturile de televiziune (de poate fi numit dialog urletul și injuria) benzina și banii de taxi, internetul legat la un P.C. cât mai puternic, cubul de gheață din congelator. Clubul de noapte și berea băută cu paiul. Devin necesare, dar ce nevoie trebuie să înduri când vine scadența și trebuie să le plătești?

Devenind sclavul necesităților, uităm uneori nevoia de a rămâne totuși oameni. Și-i mare nevoie acum, în secolul super vitezei de legăturile interumane care sunt nu doar din sentimente, ci și din lipsa nevoilor personale. Cum frumos spunea Părintele Robu despre caritate: „*cel ce se știe înfrâna pe sine, poate dăruia mai mult celorlalți. Fără ca apoi să simți lipsa celor dăruite*”.

Bucuratu-mi-a sufletul campania făcută de oamenii inimoși pentru Darius. Acel pui de om ce de timpuriu cunoaște necazul. La fel de mult, sufletul îmi râde când am auzit că un copil de nouă anișori, se poate bucura din nou de vedere, prin bunăvoința concetățenilor noștri și numai. Altor oameni nu mai puțin generoși. Un altfel de Darius, dar de data aceasta transpus în Daniel. Și câți de Darius sau Daniel nu există, câți copii sau maturi nu au nevoie de ajutor? Ah, de câte ori am pierdut prilejul de a fi mulțumit deoarece nu i-am cunoscut sau am trecut făcându-mă că nu-i cunosc.

Îmi vine în minte una din frumoasele rugăciuni ale Sfântului Francisc de Assisi care cerea lui Dumnezeu *seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le poate schimba, puterea de a schimba lucrurile pe care le poate schimba și înțelepciunea de a*

face diferența dintre ele. Și câte lucruri nu pot fi schimbate dacă găsim în noi puterea voinței de a face bine. De câte ori nu ne prisosesc lucruri de care nu avem nevoie dar nu știm că vecinul nostru are nevoie de ele, pentru că nu ne vorbim, mai mult lipsindu-ne curajul de a fi cel ce încearcă o conversație. Cât bine putem face lăsând un lucru la locul lui! Un capac de canal de pildă! (am cam dat-o pe extreme)... Ce senini putem fi dacă nu ne amestecăm într-o ceartă, sau mai mult, făcând pace. Și ce înțelepți suntem când știm să facem sau nu ceva, deoarece bine cu sila nu poți face, dar nici răul făcut din indiferență nu poate fi ușor de acceptat.

Haideți să fim un pic mai buni cu semenii noștri și atunci o să fim răsplătiți pe deplin. Fie cu un mulțumesc, fie cu ceva frumos, cum a fost concertul din 7 martie de la Casa de Cultură. Concert pentru care mulțumesc organizatorilor fiind un *altceva*, ceva dorit de mulți în urbea noastră. Mulțumesc pentru o seară frumoasă și fără campanii electorale. Dar să nu stric ce încercam să dreg. Căutam să repar la orăștieni sentimentul de umanitate, în detrimentul nevoilor așa-zis necesare.

Îmi surâde ideea de a vedea mai multe cărți cumpărate în detrimentul abonamentului mare la telefon. Aș tot trăi într-un oraș mai puțin poluat, cu pietoni sau bicicliști sănătoși, în dauna accidentelor între mașini.

Și multe de acest fel doresc, dar ca să nu uit, închei dorindu-mi o întoarcere la adevăratele valori spirituale, morale, materiale și să nu uităm că omul dă valoare lucrurilor și faptelor sale deci să fim OAMENI!

Haiducul

Îmi amintesc cu o deosebită plăcere de basmele copilăriei, pline de Feți Frumoși și Ilene Cosânzene, balauri și haiduci. Haiducii, fie ei ai lui Toma Alimoș sau Pinteza, aveau cu toții ceva monden. Nu am auzit de haiduc urât ori slab, erau cu toții frumoși, vânjoși și întotdeauna puși pe fapte mari. Copilăria mi-a trecut și odată cu ea, plecat-au și basmele. Anii s-au dus și nu mi-a rămas altceva de spus decât „Unde ești copilărie?”.

Trecând de la una la alta, încerc să revin la oile noastre și să scriu despre „haiducul modern”, acel om ce trăiește în contemporan. El nu este mai puțin chipeș, doar are la dispoziție sălile de fitness din capitală; nu mai are cal, dar ține hățurile cailor putere ce pun în mișcare o limuzină (fără T.V.A.) Vânjosește până peste poate, se ia la trântă cu legea și chiar o și învinge, ciupind pe ici pe colo cât poate și de unde i se dă locul, fără a ține cont de la cine ciupește. De pus pe fapte mari, oricine în astă țară poate fi pus, cât timp în fruntea ei stau neaveniți. Atâta timp cât mai poți duce cu zăhărelul un „Nimic” ce nu știe nici măcar cum îl cheamă, dar este pus să conducă, să aibă-n grijă soarta unor oameni cu toate că numele propriu îți arată ce este de fapt, adică un „Nimic”.

Haiducul modern nu ia de la bogați să dea săracilor, dimpotrivă ia de la stat (că tot este a nimănu și tot plătim toți taxe) și bagă în buzunarul propriu. El nu stă la drumul mare, îl vezi pe culoarele tribunalelor, așteptând ca *Nimicul* ajuns prin diferite cumetrii într-o funcție în care poate greși, să se „prindă”; În acel moment, haiducul făcutu-s-a cu arginți. Din toată povestea nu pierde și nici nu suferă nici *Nimicul*, ce nu a știut să-și facă bine treaba și nici haiducul nostru ce se va înfrupta cu voluptate din despăgubirile date de tribunalele internaționale în numele „dreptății” sale. Despăgubiri ce nu le va

plăti *Nimicul*, ci un întreg popor ce geme-n sărăcie.

O, voi zei ai Olimpului, bucurați-vă și vă uitați cât de bun este haiducul, cum a curățat de la buget banii alocați pentru un an unui azil de bătrâni. O, voi „Nimici”, plecați din lumea asta, să nu ne mai jecmănească haiducii ce bine se-nfruptă din prostia voastră!

Nu ne mai încurcați, lăsați-ne!

Adio poveste cu haiduci, am crescut mare... Acum prefer în locul micimii voastre, povești cu „Făt Mișto” și „Leana” de la Vacanța Mare.

Bună, iară-i primăvară...

Salut, zic zilei de azi, iar ție primăvară, bună dimineața, îți zic. Iar vouă, celor mulți și săraci, o zi bună, vă zic. Strig cât mă țin bojocii: Bună! Este iarăși cald afară, vine o nouă și dragă primăvară. Strigând la fel cu sărmanii din bordeie: primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă. Dă Doamne bureți mulți că iarna iarăși vine și-i lungă tare, iar mațele-s goale. Dă-i Doamne mulți ca să-i băgăm în burți. Goale burți, mai goale decât tolba poștașului, când vine cu pensia.

No, zâua bună! Este iarăși primăvară, iar oamenii ies în grădini să-ntoarcă brazdă cu arșeul (dar nu să caute comori, ca unii pe la Costești sau aiurea), să pună un strat sau două de morcovi, pătrunjel, ceapă ori usturoi. Și loc de mai rămâne, să pună două părădăiți și o barabulă, că-s dulci, ca draga primăvară.

No, ciao! E primăvară și este cald afară și guvernanții-mi bat în geamul de la ușa buzunarului cu o franciză drept cadou, mai vin și cu o majorare mică și nu de alta, dar au mai scumpit odată anul acesta toate cele. Ei nu majorează decât prețul la carburant, curent și gaze. De parcă grâul se face pâine-n parlament, acolo brutarii nu consumă energie de niciun fel,

deoarece acolo sus în alte sfere totul se face ca în poveste, doar pocnind din degete. Și-i criză mare, de unde bani, de nu din taxe, că de salariile proprii au dâșșii grijă, doar le votează!

Hai, pa! Că-i primăvară și ce să facă un biet sărman, când gerul i-a înghețat bugetul? Cu ce să cumperi haine la copii, atunci când doar tu lucrezi, ca vai de lume; la firma Cucu, puțini bani și mult de lucru. Mai rămâne să pleci cu sapa după râme, cu hârlețu' pe la oameni, că-i criză și mult șomaj.

Milă îmi este de mine, iar de ceilalți, mai milă îmi este. Ei, cei mulți sau cum mai sunt numiți la tembelizor, cealaltă Românie, muncesc grădina tot la hârleț, ca și strămoșii, diferența este între generații și timp, noi suntem, ei au fost. Noi nu am mai prins din partea cu bine, (un bine relativ, ca la români) noi vom muri, cu binele în gând și vom tot aștepta să plece urșii, că rușii-s duși demult, istoric.

Avut-a Stalin o inimă „mare”, dar noi, mai stingheri, am numit lopata de cărbuni, ca inima lui, nu de alta, dar neagră ne-a fost viața de atâta mărinimie și neagră ne este chiar și acuma după tot timpul trecut, nu numai nouă, dar și unei jumătăți de Europă. Mai bine ar fi stat acasă la ei, rușii, mai bine și-ar fi păstrat a lor fericire. Pentru noi, nu era nevoie. Sigur, fiindcă putea să fie mai bine astăzi decât ieri, ieri-ul din trecut. Dar sunt român și de aceea mă consternez și zic tot ca românul: că asta a fost să fie, așa că, asta e! Vor mai veni și alții? Că pe noi, aici ne gălesc...

Dar totuși... Primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă, bureții-n pădure, măcrișul pe câmp, așa că-i bine iarăși, am mai scăpat de-o iarnă. Și bine-i zis: Iarna nu-i ca vara și din sinergia faptelor schimbătu-s-a anotimpul. Aceași sinergie, același vechi nărav.

Hai, noroc! Ce bine-i, este iarăși primăvară, au venit țigăncile cu ghiocei, berzele readuc fertilitatea, în deltă revin pelicanii, găștele și rațele sălbatice revin. Ca un făcut revine și

gripa aviară că de...?! Eu nu pot să înțeleg, de ce atât tam-tam, în galantar tronează *neinfectatul* și importatul în *pașopt tăiatul* curcan american, șpăgari o să spele mașini pe roți cu dero, iar cei săraci nu au nici după ce bea apă și se hrănesc cu vise ce nu țin de foame, cum mai ajungi la copanul de pui. În vis,

Se face curățenie-n case, se bat covoare, se scutură de praf mileuri. La fel și în partidele politice. Unii se curăță de tot, alții doar schimbă partidul. Părând că s-au schimbat și ei, dar nu au făcut-o, nici măcar o iotă, se schimbă doar la față și doar atunci când sunt întrebați de averile personale. Asta e, unii schimbă doar masca, iar alții sunt schimbați de tot. Dar nu este asta o problemă, că de avut, au avut ei grijă, să nu ne fie nouă celor mulți mai bine, ci să le fie bine lor.

Salut și bun venit, acestei primăveri! Eu te-aș ruga să stai mai mult, că poate, la fel ca greierașul din nuvelă, îmi pun și eu pana în cui și mă apuc de dat afară zăpada din lăuntru-mi. Bine ai venit, nouă și dragă, de criză primăvară! Ce nu mai sperii pe nimeni pe la noi! În criză-i toată țara, așa că pe mai departe putem haiduci. La alții, pe alte meridiane, veni-va binele. La noi...?

Gânduri de Paști

Am încercat deunăzi lozinca „Gândesc deci exist”. Am încercat-o într-un alt fel decât până acum. Am vrut să văd dacă doar gândesc, exist? Dar pentru a gândi trebuia să-mi găsesc o temă la care să meditez. Amplă scurtcircuitare de creier ce mirosea deja a afumat. Așa că am lăsat mintea să-mi fugă haotic da' de-oi găsi o temă la care să gândesc o zi.

Aveam teme, viața-mi oferă în fiecare clipă una, dar socoteam că cotidianul este prea uzual, astfel căutam altceva nedefinit încă. Prea sătul de anost, voiam ceva nou.

Temă preferată de reflecție mi-ar fi fost religia. Trecut-a tocmai „Postul Mare”, Crucificarea Mântuitorului Isus îmi părea prea la îndemână (ușor pare ce altul făcut-a, nu poți face același lucru deci este ușor de abandonat) așa că am renunțat și de data aceasta. Drept, nu ușor și nici la fel de simplu ca la cotidian, dar voiam altceva. Acum se veselește întreg pământul, cum altfel doar a înviat Mesia. Și strâng la pieptu-mi salutul Cristos a Înviat!

Am luat-o razna, (de multă bucurie) prin natură simțind într-adevăr că exist (o durere de cap cumplită reamintindu-mi aceasta). Aveam parcă plumb în cap și în picioare dar am continuat în căutare. Ce căutam parcă nici nu mai conta, totul devenise pentru mine doar căutare, cu rost sau fără, asta nici nu mă mai interesa. Încercam să definesc ceva, dar nici măcar nu voiam parcă să găsesc acel ceva de definit, un de-a brambura total se încropise în „cutiuța-mi cu jucării” (numită de unii și cap) încât cred că-mi lăsasem toate păsăricile să zboare. Erau stoluri, de parcă la mine-și făcuseră toate loc pentru iernat. Migratoare existențe deci, gândesc. La ce?

Asta era chiar întrebarea de la care am plecat așa că....

La ce?

Totul până când mi-am dat seama că nu doar pentru a gândi trăiesc (îmi era foame). Un alt fel de senzație, o altfel de foame, eram flămând de a ști, nu de a gândi, deoarece foamea de știință îți dă aripi să poți zbura spre gândire. Cum altfel găsești ce cauți de nu gândești? Dar cine poate împleni cununa ce o poartă gânditorul? Cine altul, de nu Cel ce înainte de a ști eu El A Gândit și A Făcut. Nu îmi doream cu tot dinadinsul să revin la Creator. Observ doar chintesența gândirii pentru mine, este totuși puntea ce mă duce de El. Astfel las gându-mi să zburde liber ne mai dorind să mă chinui, concluzionez.

Da, omul este ființă rațională. Consecință: trăiește doar dacă gândul îl poartă mereu la Părintele său. Da, omul trăiește atâta timp cât gândește, dar este un „mort viu” cât folosește ce

știe doar ca laudă a sinelui, făcându-se că uită cine l-a înzestrat cu voința, ca apoi să poată acționa în consecința gândirii sale, fără a-l constrânge cu nimic. Da, omul gândește, deci trăiește, dar nu acționează fără consecința faptelor.

Conștiința faptelor. Consecința lor (pe care nimeni nu o întrevede) se răsfrânge asupra celor din jur, făcând astfel din individ, comunitate. Comuniune de care depinzi mai mult sau mai puțin, dar în care exiști (dacă nu ai de gând să devii pustnic), trăiești, apoi după ce termini cu gânditul te duci și te tot duci până la locul pe care cu gândul împlinit ți l-ai pregătit (fapta sau vorba fiind împlinirea gândului).

Cine oare îmi cizelează gândurile, cine m-a învățat cum și ce să gândesc? Mă întreb, deoarece am deplina libertate să gândesc apoi să pun în practică, tot ce am gândit fie bun, fie rău? Cine-mi conduce pașii gândirii?

Unii vor spune:

- De ești creștin ai cele zece porunci, pe care Isus le-a redus la două.

1. Să-L iubești de Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot cugetul și cu toată ființa ta.

2. Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Alții: „Păi tocmai pentru asta sunt legi, coduri penale și civile, coduri ale bunelor maniere, școli și multe altele”.

Mai simplu-mi pare să-i urmez pe primii, dar... Nu tot ce pare simplu este și ușor. Iar simplitatea are acel ceva ce nu lasă loc la întrebări. Deci, nu-mi mai pot manifesta gândirea în acel sens pe care eu îl doresc. Deci sunt îngrădit să gândesc, fără îndoială atunci voi fi îngrădit și să exist.

Fals. Deoarece Creatorul simplității este și Creatorul celorlalte. El a creat totul și toate, dându-le apoi omului ca să le stăpânească. Dar el, nesăbuitul, nu s-a stăpânit nici pe el (asta fiind deja altă mârșăvie umană petrecută tocmai în Eden).

Aș urma calea celor din a doua tabără. Dar cine să se

încumete să învețe atâtea tomuri, să fim serioși, nici cei ce le aplică nu le cunosc, așa că...?

Dar stai, îmi vine acum în fața ochilor bunicul, cu sfaturile lui (râdeam de ele oarecând). „Prunc”, zicea el, „măi, prunc, în viață să faci acel lucru sau acea faptă de care ești sigur că peste ani nu îți va fi rușine. Vorba să-ți fie faptă, iar fapta să nu nedreptățească nicicât pe cineva, două măsuri să n-ai, nici două vorbe, de ai de unde, dă și celui ce-ți cere de nu tăt dă-i că de unde dai și vei primi. Stăpân pe ce-i al tău să fii, dar nu sluji la alți doi. Femeia ți-o cinstește, astfel ea copiii în frică își crește, dar nu de tine, ci doar de Dumnezeu. De drumul lung și omul rău să fugi mâncând pământul și de nu poți atunci te du pe cale-ți, dar de la calea dreaptă fă bine să nu te abați. Unde nu știi, nu-i rușine a întreba și de știi oarece și nu spui și celui de-ntrebă ești nimuruc. De dragoste primești, iubire să întorci, pe bolnav să grijești, străin de-i fi să nu uiți de unde ai plecat. Apoi, de toate tu să știi, că acela n-o fo om, de-un pom în viața lui n-o pus, o n-o făcut o casă, de-n sărbătoare zi, tu șezi în tindă și nu la Biserică-n pridvor.

Și eu căutam reguli, mă gândeam că trăiesc doar dacă gândesc. Nu Moș, nu, vâjul meu cel drag, eu nu trăiesc decât în Dumnezeu. De acolo îmi iau seva, asemenea pomului pe care tu l-ai sădit în mine. Prin El trăiesc și strig Cristos a Înviat.”

Astea îmi sunt gândurile, oricât am fugit de ele, la ele m-am întors. Deoarece și râul de la izvoare pleacă. Iar curgerea lui poate înfrumuseța orice piatră, fără ca piatra să spună vreodată că șlefuirea apei ar fi durut. Gânduri ce aș dori să fie pământ ce frumos se modelează în voia Creatorului. Maleabil fel de a trăi.

Lumină în gânduri și fapte dori-v-aș să primiți în zile ce lumea a primit lumină de la însuși Lumina Creatoare: Domnul nostru Isus!

Scriitor în derivă

Sunt Dan Orghici și din nefericire pentru mine și pentru familia mea, am contactat o boală rară. Adevărat, mai fost-au asemenea mie, bolnavi mult mai grav, dar nu a fost leac nici pentru dânșii. Toți au murit, unii mai tineri, trăiesc și azi. Nici eu nu mă simt prea bine. Nu fac încă biluțe și nici nu umblu pe Siret, nu am încă drept hobby corida și nici nu mai beau. Dar sufăr de aceeași boală la fel ca ei.

Boala mea se numește scriitorită cronică. Nu are leac, se zice că se poate trata cu indiferență. Sau cu împachetări în pământ de la doi metri și parastozol la patruzeci de zile.

Cu alte cuvinte, scriu. Scriu pentru a nu deveni un filosof obosit de propria filosofie, scriu sătul fiind de părinții ce-și educă copiii la televizor sau calculator, scriu pentru a fi ceea ce sunt și pentru a crea alternativa cărților necitite. Ce pun în locul lor? Proteste. Deoarece cărțile necitite, cele neînvățate, se răzbuună în timp. Iar ceea ce am în cavitatea în care la unii ar trebui să fie creierul, nu am de la nici un post de tembeliziune, nici de pe net.

De ce scrie cel ce scrie? Ca să publice, încununarea publicațiilor fiind o carte.

Asta vreau să fac și eu. Să public o carte. Și ce-i cu asta veți zice? Cine te oprește?

Păi, mă opresc ceva lei. Nu lei din savană, ci lei bătuți de *banca românească*. Cu alte cuvinte, am idei, am texte, dar nu am bani. Am totul gata, dar nu am fonduri; nu am poate acea cunoștință pe care o avea un oarecare domn, am inspirație, dar aș dori și bani.

Acel domn se oprește odată în fața unui mângăitor de hârtie ce-i oferea o scriere protest. Se uită la cel ce scrisese, citește, apoi încântat zice: „bine scrie, eu îl cunosc pe semnatar”. Țăruzarul rămâne mut. Este mulțumit că are noi cunoștințe și

replică: „eu sunt”. La care vine răspunsul „ai vrea tu, hă, hă!” Da, aș vrea eu, ca cel ce nu m-a recunoscut să mă ajute acum...

Promisiuni am avut. Câte vreți. Dă bine să promiți la anumite ocazii culturale. Am încercat și politicianist să-mi fac rost de bani. Dar sunt bolnav, precum am zis la început, cine să ajute un incurabil? Cu ei faci poze, le vorbești frumos, doar sunt handicapați și este la modă să-i tratezi doar când te doare pe tine. Durerile lor... cine se mai ocupă de durerile unui bolnav mintal de provincie? Mă declar singur bolnav mintal, pentru că numai astfel se explică de ce mai fac asta, de ce mai am curaj, de ce am cumpărat P.C.-ul, să-mi iau programe ca să pot scrie, să consum energie electrică și fizică, să mă zbat. Bolnav mintal trebuie să fii să scrii, nu ai de nici unele, dar faci, și când e gata munca, hop, că nu mai ai cu ce să o pui în practică. Dar am ceva mai multe pixuri și caiete cu slogane.

Vorbim mult de cultură. Partea proastă e că rămânem cu vorbele. De-l întrebi repede pe un om politic din oraș câți scriitori locali are urbea, dă din colț în colț. Credeți-mă pe cuvânt, nu contează partidul din care cel ales face parte. O apă și un pământ. Nu fac diferențe între ei, deoarece la fel de mult promit și la fel de puțin fac. Vorbesc frumos, dar câte cărți din cele publicate de orăștieni au dus cu dâșii în bagaje în multele plimbări pe parcursul anilor, peregrinări pe bani publici, unele chiar în scopuri culturale? Câți bani se dau, s-au dat și se vor da pe prime grase? Ce mai contează un amărât, bolnav mintal, ce scrie? E bun de fațadă, de scris spiciuri sau articole fără bani. E bun, așa, de cunoștință, dar nu este cunoscut când are nevoie de ceva. Și nu vorbesc doar de mine, mai sunt ei mulți, dar tac, vin Paștele și le este frică să nu fie confundați drept miei. Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de cuvinte, de suflete. Dintre aceștia, o mică parte dau cuvântului șirag, culoare și unii chiar valoare. Făcând cuvântul să răsunе altfel. Altfel cu fiecare în parte, fiece scriitor având un ceva personal. Tricotaje din fire de cuvinte,

ciorapi titrați a căror valoare este mare pentru mine. Dar a căror valoare doar cititorul o dă. Și dă puțin mai mult, așteaptă de gratis, ca apoi să aibă de pe ce șterge praful.

Dar nu de praf vreau să vorbesc, eu vreau să iau ce dau, eu dau căldură. Căldură din împletitura pasiunii, dintru-n suflet ce se dăruiește altfel. Acesta este cel ce scrie, nimic altceva, nimic altcumva. Aruncați cu piatra de vreți (însă nu din caldarâmul din fața primăriei), dar nu ne supuneți tăcerii dureroase și reci; eu vreau căldură.

Da, domnilor, sunt mic la înălțime și din punct de vedere scriitoricesc, sunt mic. Cei mari fac talk-show-uri la tembeliziuni, fac presă, fac presing. Fac de toate, au cu ce. Eu nu pot, am făcut tot ce era de făcut, nu mai am altă alternativă decât să cerșesc mila publică. Așa că, prin prezenta, rog public pe domnul primar să-mi autorizeze demersul de a cere pomană.

Ajutați-mă cumpărând anticipat cărți și nu doar ale mele. Sunt destui cei ce scriu și au scris în urbea Paliei, vă oferim anticipat speranța. De ne ajutați, nu mă salvați doar pe mine, doar pe noi, salvați tot ce se poate numi peste timp cultură scrisă. Puteți cumpăra anticipat carte, pe care apoi să o puteți dăruii, sau ați avea ce pune în bagaje și să arătați dincolo de hotare ce fel de oameni sunt pe la noi, că sunt oameni ce au nevoi, dar care știu să și dea ceva frumos înapoi.

Încă sper, că nu vă este silă de cei ce scriu, vă propun chiar să fiți mândri și asta nu doar la casa de cultură, la întruniri culturale sau electorale. Tot timpul bucurați-vă că suntem, precum și noi ne bucurăm de dumneavoastră.

Da, suntem sau cel puțin eu sunt; scriu și vreau să public. Nu pot fără bani. Ajutor vă cer, celor ce vreți și celor de puteți. Nu doar cu mine se face cultura, dar acum eu am nevoie de dumneavoastră. Poate ce scriu, nu este ce doriți să citiți, dar asta nu veți ști decât dacă citiți ce-am scris.

Ajutați-mă să vă pot dumiri!

Bă, tu știi cine-s eu?

Deunăzi, colegul nostru A.R. iese în oraș; fotograf pasionat, ia și aparatul foto. Vede un hop - o poză, vede altul, na și-o poznă! Da, poznă, cum alta se poate numi pășania lui, decât poznă? A văzut o mașină ce nu trebuia să fie acolo unde era și a fotografiat-o; mașina era pe domeniul public așa că, nicio problemă. Problema începe cu... proprietarul ei. Vine dânsul și-i spune colegului nostru:

- Băăăă, tu știi cine-s eu? Nu știm, domnule polițist, cine ești mata, dar știm că ceea ce ai făcut se numește ilegalitate. Cu ce tupeu ai cerut ștergerea fotografiilor din aparat? Ori chiar credeți că veți aplica legea cu pumnul ilegalităților? Sunt curios dacă colegii pe care i-ați invocat au aceeași părere cu cea pe care v-ați exprimat-o. Așteptăm scuzele dumneavoastră! Nu știm cine sunteți, dar știm cine suntem...

Calea durerilor, ce duce la mântuire: Calea Crucii

Am ajuns cu ajutorul Părintelui Ceresc în ultima săptămână a postului Paștelui; Postul Mare cum mai este denumit. Încununare a acestei perioade va fi Sânta Sărbătoare a Învierii Domnului nostru Isus Cristos. Dar până atunci am intrat în Săptămâna Mare, săptămână în care credincioșii și nu numai, ar trebui să-și îndrepte mai mult gândul, fapta și cuvântul către Cel care de bună voie a răbdat toate înjosirile aduse, până și moartea pe Lemnul Crucii pentru mântuirea noastră.

În Biserica Greco-Catolică ca și în cea Romano-Catolică există o rugăciune mai amplă ce te face să meditezi mai mult la aceste adevăruri, pe lângă rugăciunea rozariului care în misterele

de durere în care meditațiile ne duc gândul spre Agonia lui Isus în grădina măslinilor, biciuirea și încoronarea lui Isus cu spini. Calea Crucii, în cele patrusprezece stări, ne readuce în privirile pătrunzătoare ale minții acel ultim drum făcut de DUMNEZEU-OMUL pentru mântuirea neamului omenesc.

Tradiția ne spune că această deprindere evlavioasă de-a se ruga Calea Crucii își are începutul de la Preacurata Fecioara Maria. Maica Domnului mergea adeseori rugându-se, pe calea Golgotei, pe care Isus și-a purtat Crucea Sa. Adesea, în această cale o însoțeau și alte persoane evlavioase. Cu timpul, creștini au început să facă singuri cale pe Golgota „Cala Crucii”, unii venind chiar din țări îndepărtate. Mai târziu, ajungând musulmanii să stăpânească locurile sfinte, creștinii nu mai puteau merge acolo fără primejdii. Credincioșii din Apus, întâi Italia, apoi Franța, au început să-și facă acasă crucile și icoanele care să le reamintească de patimile Mântuitorului și să-și zică rugăciunile în fața lor. Obiceiul s-a extins în toate țările locuite de creștini, iar Biserica a aprobat și a statornicit o regulă deopotrivă pentru toți, cum să se așeze aceste cruci și icoane în biserică precum și modul în care trebuie făcută Calea Crucii. Calea Crucii este o meditație la Patima și Moartea Mântuitorului nostru Isus Cristos.

Rugăciune este acea stare de conversație a omului cu Dumnezeu, de aceea, ea trebuie să fie temeinic făcută. Temelie nu faci, când vrei să reziste lucrul tău, decât pe piatră și ce piatră poate fi mai sigură decât Isus Mântuitorul. Iar întemeierea răscumpărării din păcat venit-a pe Calea Crucii. Tocmai de aceea, în stările Căii Crucii găsim pe Isus înfăptuind minunea mântuirii. De la prima îmbrățișare a obiectului de calvar până la moartea pe Lemnul ce avea să fie impregnat de Sângele lui Isus. Apoi luarea de pe Cruce și punerea în mormânt, totul revine în mințile participanților la rugăciune. Totul, de la cele trei căderi cu crucea ce pot semnifica căderile tinereții, maturității și bătrâneților noastre. La întâlnirea privirilor Mamei Maria cu Fiul Isus,

sfâșietoare întâlnire-n priviri ce doare și astăzi, dar, care ne-au mântuit. De la Simeon ce duce crucea lui Isus, la smulgerea hainelor Mântuitorului (stări în care ne reînvățăm rostul, acel al întrajutorării și a cumpătării smulgându-ne din păcatele poftelor chiar cu prețul durerilor fizice). De la Veronica ce șterge fața lui Isus la moartea pe Cruce, Dumnezeu-Om este prins între cer și pământ în trei cuie. Dumnezeu ce înfăptuie mântuirea tâlharului și Cel ce lasă Icoana SA pe maramă. Toate se condensează. Toate se reînfăptuiesc în fiecare, dând tăria mergerii înainte în existența de zi cu zi și înălțarea spirituală. Isus însuși fiind exemplu și pildă, apoi nouă rânduit ne este dat să facem: „Ce vreți să vă facă vouă lumea, faceți-i și voi ei”

Calea Crucii este acel drum străbătut de Cristos, de la Pilat până în vârful muntelui Golgota. Cale ce mereu a redeșteptat în inimile credincioșilor un mare interes. Deoarece aici mai bine ca oriunde Isus ne-a arătat iubirea Sa nemărginită. Prin vărsarea sângelui Său a arătat iubirea-I ne sfârșită, îndestulând singur dreptatea Dumnezeiască prin jertfa calvarului, făcând să înviem din moartea păcatului la viața harului.

O săptămână în care postul fizic (abstinența la unele alimente), îmbinat cu postul faptei și al cuvântului (facerea binelui, întrajutorarea, care acum ar trebui să fie faptă de bază, auto cenzurarea celor spuse sau gândite despre aproape) și totul legat cu iubirea aproapelui ca pe tine însuși, aduc acea pace pe care doar Lumina Lumii o poate aduce în noaptea negurii păcatelor.

Iubiții mei, rugăciunea pentru aproape a fost împlinită de Dumnezeu, despărțind timpul nostru și ceea ce cerem, de încercarea răbdării și nevoia celor cerute în rugăciune. Putem fi siguri că aceea conversație intimă cu Isus (rugăciunea) va fi întotdeauna ascultată și îndeplinită. Să nu omitem a-I mulțumi, a-I cere iertare, laudă și slavă, deci să vorbim și noi cu Isus și

despre Isus, doar el fiind Cel care mântuiește și împlinește cererile la toți cei din jurul nostru, să ne rugăm pentru ei chiar dacă nu vom vedea mântuirea Lui cu ochii noștri. Să-l hrănim pe cel flămând, să astâmpărăm setea însetatului, celui bolnav și închis să-i fim alinare, haină celui gol să dăm. Astfel, la vremea cuvenită să avem curajul de a spune cu sufletul împăcat „Părinte, în mâinile Tale îmi dau sufletul.

Să nu-i uităm din rugăciunea noastră, pe cei ce mor de foame, deși în lume există multă opulență. Pe morții din războaie, calamități și alte nenorociri, pe care noi le provocăm. Pe cei ce nu-L cunosc pe Isus Cristos. Pe cei ce L-au uitat. Pe toți oamenii lumii, cu toții fiind frați. Nu-i omiteți pe conducătorii spirituali și civili, ei ne conduc, iar de o fac rău uneori și de aceea se întâmplă pentru că îi cam uităm.

Itinerarii de credință

Regina familiilor, Roagă-te pentru noi!

Luna mai este luna florilor. Și ce floare poate fi mai potrivit de a fi slăvită-n mai, de nu Acea pe care litania Lauretană o numește Trandafir Tainic. Adică Maica Mântuitorului, Fecioara Maria.

Biserica Catolică, în totalitate, serbează această lună, an de an, pe aceea ce a pierdut păcatul, cu nașterea ei minunată. De aceea, luna mai este numită și luna Mariei.

În multe apariții ale Neprihănitei Fecioare, dintre care amintesc doar pe cele de la Lourdes, Fatima, Guadalupe și multe alte locuri în care Fecioara transmite mesaje omenirii, Sfânta Fecioară îndeamnă la rugăciune, la acea stare ce ar trebui să-l definească pe om. Rugăciuni neîncetate de mărire, mulțumire și dragoste către Tatăl Ceresc. Urmând mironosițele ce înfruntându-și frica s-au dus să ungă Trupul Mântuitorului,

Sfânta Fecioară Maria ne cere totodată să-i iubim pe toți și să nădăjduim în Fiul său, Domnul nostru Isus Cristos.

Mai este luna în care nu înflorește doar natura, dar este luna în care noi, creștinii, ar trebui să înflorim prin fapte. Înțețindu-ne nu numai rugăciunea, ci aplicând ceea ce primim de la Sfântul altar în vremuri de restriște, Mama celor întristați ne cheamă mai mult ca oricând să uităm disensiunile și divergențele, unindu-ne forțele în fapte bune și dragoste față de aproapele nostru.

O frumoasă pricează zice: Fecioara Maria ne e mamă, Ea bună-i cu toți fiii ei, pe toți Ea ne cheamă, alături de inima Ei. Deci, veniți să punem în inima Mariei durerile și greutatea noastre ca apoi Ea, ceea ce este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, să ne dobândească de la Fiul său, iubitul Domn Isus, harurile necesare de a trece cu fruntea sus, prin scurta viață de pe pământ.

Să-i cerem Fecioarei puternica mediere către Tatăl Ceresc. Găsim în rugăciunea paraclisului Maicii Domnului: Nimeni din cei ce au alergat la Tine, nu s-au întors rușinați, deci veniți să-i cerem pacea spirituală și apoi ea ne va media cu siguranță harurile Spiritului Sfânt.

Să-i cântăm cu toți: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Melancolii de alte lumi

Amintitu-mi-am că mai trăbă să fac oareșce. Nu mai știam ce, dar ceva mă apăsa, din comnie răzbătea un miros de cafă și plăcintă caldă. Orice mă-mbie să-mi bag nasu' pân fiocul de la costăn, da-i pe de zori de zăua și n-am deschis încă bine ochii și nici mulțam fain n-am zâs Ȃlui de datu-mi-o nouă zî, așe că las fiocu-n pace. Pormă să văd de ce-i așe de fain în comnie.

După ce dat-am zâ bună Tatălui ceresc, și mai pe urmă

socăciței, că bună fost-a plăcinta caldă și cafea tare, m-am dus ca din pușcă, ață la fiocul de sus. Acolo-mi țân pozăle. Așe că dor de urbea veche mi s-o făcut. Da' ce să fac, trăiesc în urbea nouă așe că apostolește luatu-o-am, agale.

Trecând prin cetate văzut-am cum putem maimuțări al nost' trup, uitând de creație, uitând că suntem oameni și nu în ultimul rând, uitând cum ne adresăm unii celorlalți. Uitat-am mersul pe jos, că doară noi suntem cei ce-au inventat roata. Și parcă-n mășină făcutu-i-o mamele lor pe unii că de ar pute' cu mașini cu tăt ar mere și acolo unde împăratu' mers-o pe jos Am uitat: capul poartă căciula și nu invers, nu știm să dăm bineță și zăuităm că nerespectându-i pe alții nu ne respectăm pe noi. Iertăciune-mi cer eu, Moș Scârțan de voi fi jignit pe cineva, da' al meu tată mi-o zâs: „Mă, prunc, la ăl bătrân să-i dai binețe, la ăl mai mic să-i dai ajutor; de-i mai mare, respectă-l, da' nu te închina decât în fața lui Dumnezeu și nu spune decât adevărul”. Așa și voi, începeți ziua cu Domnu' în gând și nu-l uitați pe cel de lângă voi!

Tăt pân' cetate aflat-am doi cerșetori lângă Bisericuță: unul cerșea de foame, un ban ori un dărab de pită. Un altul, dregătorii cerea. Slobod este de la Domnul, de nu poți lucra să ceri și tăt voie este să și capeți. Da, Sfinte Doamne, de primești și ai din tăte, no, fă bine, măi domnule, mai dă și ălor de ți-or dat și pita da' și cuțitul. Căci comori îți faci pe pământ și mă rog, cin' ți-i de vină?

Fratele mai mic al omului domnului Darwin, șede în cușcă iar ca să îl vezi trăbă să dai pitacul. La noi pe ulicioară îl vezi fără să-l dai. No, vracii zic că zăuitarea îi omenească și tătodată necesară. Io nu pot să înțăleg cum de ăl dregător fiind, uită de cei ce i-au dat și l-or suit în vârful scării sociale, uită de parcă l-ar fi vaccinat împotriva bunului simț și împotriva întrajutorării. Până și maimuțele (omul d-lui Darwin) se purică reciproc. Dar omul de pe cracă uită să fie de ajutor. Așe că gătai circusul și-l mutai pe

uliță, fără de pitaci. Că doar pitacul se face cu sudoare, iar pe terase nu vezi prea mulți asudând. Când preten te afli cu oareșicine, fii blând și bun, pruncuțul meu, mai zise tata (hodin-l-ai Doamne). Da azi, nu mai găsești nici unul la care poți să-i plângi pe umăr să-i poți zâce ce ai pă suflet atunci când ți greu. Să poți sări și-n foc, iar acel om să te ajute, iar eu la fel, să fac același lucru pentru el. Să nu uiți nicio clipită să faci binele ce-l poți face acum și de nu poți, asta e. Nu-i de uitat, vo vorbă bună costă mai puțân decât o sudalmă și cum timpul nu se întoarce înapoi, fă bine acum. Mâne este o altă zi și mâni nu se știe dacă mai poți sau de mai ai cum să ajuți. Azi nu este mâine și timpul trecut aduce și regrete.

Amintiți-vă de Legile Divine, nu le-ncălcați, dar mai ales nu uitați cea mai mare poruncă, aceea ce iubirea o proclamă și ne unește numindu-ne pe toți „frați”. Nu vă luptați ca maimuța când șefă se proclamă, că nu-i uman nici creștinește, că omul nu stă doar să culeagă roadă. Io, Moș Scârțan, mi-am amintit că trăbă să-i mulțămim în primul rând lui Dumnezeu că existăm, ori de nu, domnucului Darwin că nu mai suntem maimuțe. Celor sfinte, cu cele sfinte, nu se cade creației să ceară socoteală Creatorului, au domnucului Darwin, eu, Badea Scârțan, vin a-l întreba: „- Oare toți om fi coborât din pom, sau unii or mai fi rămas uitați pe vreo cracă?” Nu-i vorbă, că pomi sunt destui, dar și lumea-i mare și multă (voroava unui Vodă din literatură). Cu jele-n suflet io vă las acum, dar nu de tăt. Vă rog să fiți mai buni, iar pe uliți, când voi umblați, în gând, în vorbă și în faptă pe Domnul lăudați-l! Sănătoși să fiți, vă zic eu, Moș Scârțan; în pom să stea doar păsări, iar noi, cu toții, pe pământ.

Unde ești tu, spirit civic?

Spiritul civic este acel ceva ce unește conlocuitorii unei localități; spiritul civic se mai poate numi și acea educație pe care ți-o face sau nu strada, localitatea, nația din care provii. Nu prea sunt potrivit să dau definiții, dar sunt sigur că știți despre ce vreau să scriu. Știți ce înseamnă, vă dați seama ce responsabilități atrage. Dar nu prea îmi vine a crede că mulți dintre noi îl și pun în practică. De ce spun asta? Ce mă indignează? Unde greșim?

La aceste întrebări încerc să dau răspunsuri în următoarele rânduri.

Nu știu cât de des treceți prin zona cetății, de câte ori v-ați făcut timp să vedeți că în urmă cu ceva timp cineva a încercat punerea ei în valoare. Și fiți siguri că de ar fi cetatea de lângă primărie într-un land german ar ști ei, nemții, ce să facă cu ea... la noi, ca vai de lume. În bastionul dinspre Sinagogă, WC fără taxă, doar nu o să plătesc în centru; mai simplu, când merg sau vin din piață să-mi fac necesitățile acolo, nu dau vina pe nimeni, dar un focar de infecție sunt sigur că există.

Să nu mai vorbesc despre istoria pe care o poartă acele pietre zidite-n bastion. Doar legea le mai apără, noi oamenii ne mândrim din când în când cu ce a fost cândva și atât. Zicea un amic, că prin hârtie nu trece nici glonțul, dar istoria nu se apără doar cu legi care nu sunt aplicate. În locul celor de la primărie, i-aș pune pe cei de la Poliția comunitară să facă niște bani la bugetul local. Nu făcând din ei paznici de WC-uri, dimpotrivă, amendându-i serios pe cei ce nu au un minim simț civic. Or fi bune legile, dar neaplicate devin hârtie de șters pentru cei ce se duc în vechiul bastion, ori nu la asta este buna istoria locurilor acestora. Sau îmbinăm istoria cu cotidianul făcând un ditamai șopru care are drept principal punct de sprijin bătrânul zid?

Și, că am scris de Sinagogă, o altă mână de oameni au amenajat-o, erau frumoase lămpile solare din gard; erau, acum nu mai sunt decât cioburi. Îmi veți spune: cine-i de vină? Păi, noi. Nu cred că nu a fost nimeni în preajmă când cineva s-a apucat să spargă șase asemenea lămpi, dar unde este spiritul civic? Undeva în bastion?

Da, de asta și de second-hand-ul de mașini din centru, de trotuarele pe care nu poți trece, sigur sunt că nu prea mulți bani au intrat la bugetul local din amenzile date de aceeași Poliție Comunitară. Sunt înfrânt de nepăsarea cu care se trece pe lângă puținii handicapați ce nici acum nu pot intra în primărie sau biblioteca locală, ce să mai zic de casa de cultură...

Unde greșim? Ne facem vinovați făcându-ne că nu vedem, greșim când punem spiritul civic la naftalină zicând: „nu-i treaba mea”, greșim prin educație, mai mult, devenind noi înșine needucați, greșim și asta în mod flagrant nerespectând legile aceste țări, iar cei ce ar trebui să le aplice se fac că plouă.

Dar poate eu greșesc și din spirit civic atrag atenția celor în măsură să ia într-adevăr măsurile de care are nevoie cetatea. Poate astfel, mai facem câte ceva pentru spiritul civic.

Nepăsare

*Cel mai mare păcat la oameni, nu este ura, ci
indiferența față de ei. Indiferența este esența
inumanității. (G.B.Shaw)*

Nepăsare, ce este nepăsarea dacă nu ce mai mare tristețe... iar nepăsare... și o continuă nepăsare, de parcă am trăi singuri, iar cei de lângă noi nu sunt altceva, un enervant necesar și atât. Decât cu ei, mai bine singur. E greu să trăiești în nepăsare, dar măcar nimic nu te mai atinge.

Așa parcă gândesc mulți dintre concetățenii noștri. Asta o știu și o simt, dar parcă ca acum, niciodată mai acut. Trecem pe

lângă noi parcă, nu mai vedem nici măcar greutatea noastră.

Aceeași stare am trăit-o luni, 20 iulie a.c. Un șofer m-a lovit în plin pe trecerea de pieton. Norocul meu că sunt ager (să nu zic slab) și nu am ajuns sub roțile mașinii.

Aceeași nepăsare m-a înconjurat, toată lumea se făcea că nu vede și nu aude nimic, doar era puștiul unui cineva din Căstău și are și o mașină cu care în loc să mergem la poliție și la spital, a zbughit-o. Frumoasă albă mașină, cu Y la început de număr după un unu și HD.

Aștept, poate că nu nepăsarea, ci frica l-a făcut pe puști să lovească un pieton pe trecerea marcată și să fugă. Mai aștept până luni, așa, să fie o săptămână, apoi mă duc cu probele video la organele în drept, mai ști, nu poate or fi la fel de nepăsători.

Vocea urnelor s-a făcut auzită din nou, dar în surdină...

Duminică, cetățenii cu drept de vot ai urbei, au făcut din nou să tacă politica și să vorbească națiunea. Poate folosesc cuvinte mari ce par slogane, dar eu mai sper încă în adevărul cuprins între aceste cuvinte. Mai cred în reabilitarea noastră, mai am încredere în oameni. Alegerile sunt acele momente în care putem într-adevăr să dăm valoare vorbelor șoșotite-n colț de stradă. Concetățenii noștri au făcut-o, chiar dacă nu cu tragere de inimă, prezența la vot întărind cele scrise de mine. S-a ales de fiecare și pentru fiecare, după cum a dictat rațiunea sau crezul politic. Nimic rău în asta. Am votat pentru o Românie reprezentată, de cine am considerat fiecare dintre noi mai bine, așa cum ar trebui în Parlamentul European. Acum urnele au tăcut, noi am făcut ce puteam face, rămâne ca cei aleși să-și ducă la bun sfârșit promisiunile.

Plastic

Nebun cu o pungă dusă la gură, din care răzbate un firisoș, iz de diluant. Operă absurdă. Aurolac.

Plastic. Seră, Terră, acoperită cu straturi de plastic sau cu noxe plastifiate, ce nu lasă căldura să răzbată. Dar căldura din inima mea?

Copil aruncat la gunoi... dar stai, ăsta e latex.

Priză, PET, proteză ortopedică, navetă, totul până și artă plastică.

Provocare plastic aruncată, mănușă. Nu fug de provocări, dar nici nu sunt de plastic. Cu toate trăirile-mi plastice. Eu mă epuizez, plasticul nu se distruge prea ușor în natură. Sunt om cu toate că „simplastic”.

Reciclabil până la epuizarea totală, chiar arde (uneori degeaba). Fiind inconstant cu sine, maleabil sau dur, plasticul își ia diferite forme. Aș avea curajul să spun că seamănă cu viața mea. Cu viața ta, cu viețile noastre ale tuturor.

Desenat, pictat, sculptat, cântat, neplastificat. Desen identic unui alt desen, replica unui perete dintr-o catedrală. Plasticul începe și se termină la fel, Phoenix, îngemănarea unui suflet ce se spală de păcate prin foc. Diferit fiind de mitul păsării doar adevărul că o dată ars (la fel artei) nu mai renaște din aceeași ființă. Are nevoie de altă materie primă drept suport de noi forme (în artă trăirii).

Spongios, dur, mat, lucios, pictat, cioplit, cântat, dansat, înșirat, împrăștiat, plastic exprimat, scris sau recitat colorat.

Cotidian plastic înscris la jurnalul intim. Plasă, pungă, folie, plastic, expuse pe galantarul galeriei de artă.

Plastică lume întinsă la maxim.

Anii de liceu sau colegiu sunt anii la care orice om ar dori să se reîntoarcă

La revedere, Promoției 2009! A mai trecut un an școlar, ce nostalgii va mai aduce peste timp...!!!

Promoția de absolvenți ai Colegiul Național „AUREL VLAICU” și cei ai Grupului Școlar „NICOLAUS OLAHUS” spun la revedere băncilor de elev, rămas bun profesorilor și se salută mai nonconformist între ei. Se vor mai revedea sau nu, asta o știe doar viața, doar tinerețea și avântul ei.

Să aveți încredere în voi, asta le-ar spune dascălii și părinții. Eu, un prieten cred, al celor de anii lor, le spun: „Să luptați când știți că-i dreaptă luptă, iar de-i bine, bine iese. Să aveți puterea să priviți cu capul sus și înainte, iar când ceva nu merge sau vă este greu, să aveți puterea să gândiți, faptă să vă fie vorba și vorba să vă fie faptă, să vă exprimați nu doar în cuvinte”. Să nu asculți în jurul tău, nu-i bine. Să nu privești în față ce este rău, i-o lașitate. Să iei aminte doar la ce-ți convine, nu este egal, uneori, mâine vei regreta. Să știi ce-i rău și ce e bine, este normal, dar să știi că poți face binele când alții ar face răul este mai mult decât uman. Atunci de abia dai mâna cu Divinul. Și asta demonstrează umanitatea ta.

Și-n celelalte zile ale tale, iubit prieten absolvent, să nu renunți la visul tău, doar el te face să mergi mai departe. Să ai puterea să fii tu însuși când toți cei din jurul tău ar dori de la tine să fii altul. Să știi când să spui *da* și când să spui *nu*, asta dă cuvântului tău, tăria stâncii. Să ai puterea să fii tu; atunci vei fi sigur că vei reuși în viață.

Sinagoga din Orăștie își deschide larg porțile pentru cultură

După un timp de uitare, vine un timp de afirmare

Timpul este acel pansament ce leagă, vindecând răni ce parcă niciodată nu puteau fi închise.

În centrul vieții spirituale a oricărei comunități, stă Lăcașul de cult. Pentru mine, sinagoga din localitatea noastră a însemnat întotdeauna ceva *tabu*. Era locul în care nu puteam înțelege ce se întâmplă. De ce? Cred că din cauza acelei misterioase clădiri pe care eu doar puțin timp, copil fiind, am văzut-o deschisă. Poate din cauza aerului de sacru, nu știu cum să dau acelui sentiment nume.

Cum pansamentul numit timp, a făcut să am ocazia de a atinge cu privirea interiorul a ceea ce nu demult părea a fi doar una din fațadele restaurate din Orăștie, ce credeam eu a fi istorie a devenit locaș de cultură. Sinagoga din Orăștie este un monument istoric din secolul al XVIII-lea, specific lăcașelor de cult de rit mozaic. Până în prezent, clădirea era nefuncțională, acum, prin mai multe conjuncturi favorabile a devenit pentru două săptămâni, „A zecea expoziție personală de pictură a artistului Valentin Lădar”, ce va fi vernisată luni, 15 iunie, ora 18.00, când va avea loc și lansare albului de artă al domnului Nedel, pictorul din Vaidei, dânsul fiind autorul frescei de pe blocul din centru.

Cei ce vor să rămână filosofi, te salută, cu ADIO!!!

Din puț în lac, cam așa a fost încercarea de dres busuioaca, președințială. „Școala scoate tâmpiți!” Acesta era porumbelul pe care Traian Băsescu era să-l spună în ședința de Guvern de duminică, dar pe care și l-a înghițit cu tot cu pene, în ultima secundă.

Nimic nu credeam că va mai putea mira, eram sigur de micimea omului ce conduce de la Cotroceni, încât credeam că duminică s-a atins maximul de înjosire pe care un președinte îl poate atinge. Nu a fost așa. Cum bine știți, în lungu-i șir de mitocăni, stăpânul instituției prezidențiale, a mai trântit una, maxima „școala scoate tâmpiți” nu o s-o mai găsiți niciunde, va rămâne marca Băsescu și o palmă dată tuturor. Că de, altfel cum am lua la cunoștință of-urile ce-i rod rărunchii domnului Președinte?

Dl. Președinte a fost surprins, miercuri, la prânz, la deschiderea Bookfest, de un microfon al unei camere de filmat, în timp ce îi mărturisea lui Gabriel Liiceanu că era să facă o gafă și mai mare decât cea cu tinichigiul și filosoful: „Acu’, și eu am greșit. Eu am vrut să spun: școala scoate tâmpiți. Și, în ultima clipă, am zis să nu spun această vorbă. Este o prostie ce voiam să spun. Deși ea pe fond era corectă”. Dialogul, surprins de camere, a continuat, Gabriel Liiceanu dându-i dreptate, tot pe fond, președintelui, în sensul că școala românească ar trebui să fie ceva mai aplicată. Sau aș zice eu mai aplecată pe o parte să dea bine-n poză alături de un vaporean. Păi de, nu toată ziua un căpitan de vas, poate face pe **Pingelică**. Asemănare izbitoare, amândoi președinții știau de toate și nimic.

Cu, ori fără *camere de luat vederea*, cu, sau fără filosofi

prin preajmă, un român nu are voie să gândească astfel despre învățământul românesc, este ceva tabu. De ce? Pentru că și acel om, acel român este emanația aceluiași învățământ pe care-l blamează. Cum să mă fac tâmpit pe mine? Dar, mai știi, asta o fi părerea unora despre ce ei... (nu) au învățat la școală, ori ce văd la progenituri că învață.

Eu, sincer, sunt mândru de școala mea și onorat de profesorii și educatorii de care am avut parte. Nu sunt filosof, dar cred că știu câte ceva, nu multe, drept, dar necesare.

„Când vrei să fii tu tinichigiul în fața filosofului, poți să faci tu o cârpeală la ce spune filosoful: a început predarea către CNSAS a dosarelor foștilor ofițeri de Securitate din anii 50“. Aceasta este propoziția cu care vrea să repare Dl. Președinte gafele; oare chiar crede că un os de ros pentru câțiva, o să astupe gura, din ce în ce mai înfometată a unei țări? Eu nu cred, cum nu mai cred că praful aruncat în ochii presei ca sămânță de scandal, nu are un ceva acolo dedesupt. Oare chiar nu mai are Dl. Președinte nicio petrecere câmpenească cu mândre fete de strâns la pieptu-i, cu un pahar de ceva busuioacă sau pălincă de udat gâtul? Fiți siguri, are. Dar de data asta, a preferat un scandal de start de campanie, să știe CC al PSD-PDL cine-i șefu' și tăt natu' să ia aminte. Eu mi-s Băsescu, ha, ha, ha.

Cine știe, poate fotografia demonstrează nivelul la care dorește Dl. Președinte să ajungem! Asta o fi cu **să trăiți bine**. Mersi, Dl. președinte, la fel ca nouă și matala!

Bolivia – țărmul soarelui încântă

Vineri 19 iunie a.c., mai pe la ora 11, pe fațada bibliotecii municipale încep să fie așezate rând pe rând, mai multe lucruri; nu păreau obiecte comune, păreau dintr-un început ceva ce

aduce a altă lume. Încetișor se etalau diferite pânze, covoare și alte obiecte artizanale ce aduceau a ceva de dincolo de apa cea mare (cum nume moșu' oceanul Pacific).

Trei oameni trebăluiau de zor; încet, încet își fac apariția diferite forme, boxe, ustensile muzicale, naiuri, diferite instrumente de percuție, fel de fel de flaute. Un amalgam pe care nu-l înțelegeam și nu-i vedeam rostul.

Mai apoi, totul se așază parcă firesc, văd multe amulete și alte obiecte de vânzare. Dar mai aud totodată un cânt ce parcă te îndeamnă la relaxare, un susur ce devine fluviu lin de triluri și parcă deodată zbor diafan de fluturi. Cântul are ceva meditativ, a pământ ce stă, dar, din care germinează bobul de grâu, tot parcă este și nimic în toate; simți parcă zbucium de vânătoare în junglă, prada-i ucisă, colții se-nfruptă, dar simți în același timp și dulce tors de felină sătulă, ce cu coada-i se joacă.

Asta se aude, de văzut... se văd de toate. Se văd interpreții muzicii, multe obiecte pe care, sincer să fiu, le-aș cam lua cu mine acasă, tumult de du-te vino, al celor ce trec.

Artiști sunt trei. Doi frați bolivieni și o domnișoară ce-i însoțește. Cei trei sunt: Inti ce se traduce Soare, Paunchay ce-nseamnă Răsărit și senorita Sisari Lucero. Toți trei sunt plecați din Bolivia de patru ani și au străbătut agale România, fiind mesagerii muzicii Americii Latine pe continentul european. Muzica lor nu este un ceva definit, după cum ne-a relatat Inti, ei cântă cu instrumente specifice Americii Latine o fuziune de ritmuri. Dar ce se aude este minunat, este parcă o contopire de instrumente, melodii și natură. Un altceva predestinat meditației.

O carte pe săptămână:

De veghe în lanul de secară de J.D. Salinger, traducere de Cristian Ionescu, Ed.Polirom, Iași

O nouă traducere pentru tinerii de astăzi. La câteva decenii după traducerea de referință, Editura Polirom propune o versiune nouă, tiară, a romanului-cult „De veghe în lanul de secară”. Situată de ani de zile în topul preferințelor cititorilor din România, „De veghe în lanul de secară” continuă să fie, la peste cincizeci de ani de la apariție, cartea de apatie a adolescenței. Ce poate fi uimitor pentru tinerii care o citesc acum, la 16 ani și ai căror părinți s-au născut, probabil, în aceeași perioadă ca și romanul, e că trec prin aceleași episoade, angoase și mirări precum Holden Caulfield. Doar că el nu folosea atât de des cuvântul „cool” și nu naviga pe Internet. Iar când simțea nevoia s-o sune pe fata de care era îndrăgostit, ori renunța, pentru că nu avea chef, ori intra în prima cabină de telefon. Problemele lui rămân însă și chiar și modul în care sunt rezolvate: prin revoltă, prin negare sau, uneori, prin ignorarea lor. Există voci care se întreabă de ce, totuși, a avut romanul un succes atât de uimitor, în toată lumea și, deja, de atâția ani. În fond, nu e singura carte care-și păstrează prospețimea cu trecerea timpului. E vorba despre altceva, un ceva despre care s-au scris zeci de mii de pagini. Ceva imposibil de sintetizat într-o scurtă prezentare. Poate, pur și simplu, e o carte foarte-foarte bună. Atât.

Alăturați-vă milioanele de tineri care au citit-o și veți înțelege.

Și mă tot întreb de ce mă-ntreb?

Funcția te schimbă? Este bine de știut pentru viitoarele alegeri

Îmi este și acum (după atâția ani) greu să-nțeleg de ce pierd bunul simț. Unde se duce omul care părea om, atunci când îți cerea votul, de lasă-n loc un altceva ce seamănă c-un animal; nu pot pricepe! Mirat sunt și intrigat totodată. Ce schimbări se pot face, ce transformări se petrec? Nu știu, zău! Și-mi e tot mai greu să-nțeleg, cum de un om ce părea integru, devine un ceva ce nu mai are nimic uman.

Din parolist, devine mincinos, dintr-un ins cu idei de nezdruncinat, devine un aplicator de slogane, un executant al cuvintelor celorlalți. Mai nou, spune vorbe, nu mai aplică idei sau idealuri, el spune și face întocmai, cu mare fidelitate, ce-i este spus, mai pune ceva pe deasupra, să vadă stăpânul că marioneta-i credincioasă. Desprins din textul de mai sus este un oarecare domn, ce a uitat cum se numește funcția în care *a fost ales* permițându-și să caracterizeze un redactor, *incult cu două clase*. Acestea sunt cuvintele dânsului. Ca o mică atenționare, nu că v-ar interesa, acel redactor, zilele acestea pregătește teza de doctorat, iar dacă un master poate fi considerat ca o clasă, da, are două. Nu credeți că ar fi mai bine să vă vedeți de treabă, domnule *ajuns un nimeni*, fără a vă încurca și a încurca treburile? Nu de alta, dar cuvintele aruncate într-o doară nu au niciun rost. Nu-i prea hazliu să fii lovit, dar nici o noimă n-are când lovești doar așa, de dragul de a răzbuna pe altcineva și asta chiar că nu o cere funcția în care ați fost *ales* – probleme sunt peste tot, cei mulți le văd, cei ce se prefac că nu, sunt (sunteți) dumneavoastră, *aleșii urbei!*

Ce nu poate face Spiritul Sfânt?

Vrei să schimbi ceva, încearcă asta!

Pe când aveam vreo zece ani, credeam că preoții sunt atotputernici, iar laicii n-au altceva de făcut decât să se roage, să postească, să plătească și să asculte. A, da, desigur – uitam – și să împlinească poruncile! Cele zece erau de-ajuns și prea de-ajuns! Pe urmă, am descoperit predica de pe munte și totul s-a schimbat deodată.

Dar tot atunci mi-am spus că din cauza asta, poate, mulți creștini nepracticanți sunt atât de reticenți când e vorba de educația religioasă și, în general, de legătura lor cu Biserica. Pentru ei, religia înseamnă frustrare, păcat și vină.

Nici eu, nici ei, n-am înțeles cu adevărat noutatea adusă de coborârea Spiritului Sfânt. Ce-i drept, sărbătorim Rusaliile în fiecare an și învățăm atenți și plini de respect semnificația lor la cateheză, dar mulți dintre noi, de fapt, „n-o pricep”. Fiindcă, dac-am pricepe-o cu adevărat, am fi cu totul altfel - curajoși, nu timizi; plini de energie, nu leneși; fascinați și nu plictisiți de tot ce-i în jur. Uitați-vă la apostoli înainte și după Rusalii ca să vedeți ce poate face Spiritul Sfânt!

Citeam deunăzi aceste rânduri; ceva de dincolo de mine m-a împins să vi le transcriu și dumneavoastră, așa cum le-am citit. Apoi să vă rog să lăsați fiecare-n parte o secundă mintea liberă, meditând. Întrebați-vă apoi cu seninătate câte nu a făcut Spiritul Sfânt în noi. Și câte nu mai poate face, trebuie doar să lăsăm poarta inimii deschisă larg ca El să între.

Sunt sigur de pe acum de adevărul ce cuprinde credința:
„La Dumnezeu toate sunt cu putință”

Motivare sau acoperire

Și o să scriu despre asta până-mi răgușește pixul!

Încerc să-mi dau seama de ce suntem atât de nepăsători. De ce, sau mai bine zis, cum de lăsăm să se întâmple atâtea fapte, ce nu și-au locul în viața cotidiană, isprăvi pe care le puteam înlătura. Ori nu credeți că ne era mai frumoasă ziua dacă nu am fi avut o ceartă cu vecinul de palier? Dar dacă am fi răspuns strigătului mut de ajutor, pe care ni l-a adresat în privire un deznădăjduit, nu vi se pare că altfel am fi privit asfințitul de soare, cu mai puține remușcări?

Acestea sunt întrebări retorice, dar cum altfel ar fi, retoric mă întreb: ce-i cu lumea în care trăiesc? Unde sunt oamenii pe care îi văd zi de zi?

De ce întreb asta?

Păi tocmai mi-ați pus întrebarea dumneavoastră, duminica trecută. Nu direct, prezența de 15 % din cei cu drept de vot, a pus-o în mod indirect. Vă cred oarecum, v-ați săturat, la fel eu, sunt acru de politicieni, de copiii oamenilor puși pe căpătuială, de foștii și actualii comuniști, de cei care au o îndoielnică stare socială ajunși să facă pe mântuitorii neamului românesc. Sunt de acord cu dumneavoastră, sunt mulți cei ce nu merită pozițiile pe care le au, nu fac nimic, doar se ceartă de ochii lumii pe canalele de tembeliziune și în presa scrisă, ca apoi să-și vadă nonșalant de propria avere personală. Ca să uite de unde au plecat și că au făcut unele promisiuni în campanii electorale.

Vă dau dreptate și nu prea, de ce? Pentru că nu avem în fiecare zi posibilitatea de a îndrepta ceva, nu putem să schimbăm legal și democratic, nimic, tăcând și uitându-ne cum alții își fac sau cel puțin încearcă, datoria civică, mai mult, datoria morală de a spune lucrurilor pe nume. Nu toți avem harul să scriem și să vorbim frumos, nu toți ne naștem cu acel ceva ce face dintr-un

seamăn de-al nostru, un om public. Dar toți avem dreptul de a schimba ceva democratic, făcându-ne, pot spune, îndatorirea de cetățeni, mergând la vot. Altfel vor crede cei ce conduc că nu ne pasă și ei pot face ce vor.

Absenteismul este într-adevăr un semnal de alarmă, dar, din păcate, unul pe care politicianul se bazează în mod direct, își zic că au pe cine se baza să-i voteze, iar cei mulți și indiferenți să mai rabde de mai pot.

De ce nu prefer tăcerea, chiar dacă cochetez cu filosofia

Veste, poveste de doi bani, cu sfârșit tragic pentru noi

Duminică, 14 iunie, zi de sărbătoare pentru unii, Duminica Tuturor Sfinților. Zi de relax pentru alții, sfârșit de săptămână. Totul părea la locul firesc, nimic parcă nu ar fi deranjat ziua din cursul ei normal. Când, deodată, la tembelizor apare președintele, cu aer marțial.

Ce o mai fi? Am pus-o iar de o pandemie? Mai câștigă vreo câțiva băieți deștepți bani din apă cu Dero? Nimic nou sub soare. Dar, de data asta, Băse are aerul unui secretar regional de partid și se înfoaie ca un curcan la miniștri, așa că mă hotărâsc să fiu atent la ce spune. Când colo, aud ce nu credeam că o să aud din partea unui șef de stat, ce până mai ieri zice că țara duduie, că nu avem probleme grave economice. Aud cuvântu' demult rostit de toți ce trezi la minte, adică recesiune. Drept e, cam prost silabisit, dar în sfârșit se pune degetul pe rana supurândă.

Nu mă îndoiesc că după atâtea vești bune și promisiuni de dinaintea europarlamentarelor, era nevoie deja de niște chestii noi, așa mai *tsunami*, orchestrate de Cotroceni. Că la toamnă să avem un salvator pe cal alb care să ne vindece de

spaime, crize și pandemii. Poate chiar unul îmbarcat independent, dezis deodată de un guvern de o incompetență totală, care ne-a și dat de mal! Domnule președinte, bine ați venit în re-ce-si-u-ne! Bine ați venit în țara în care noi, talpa țării, trăim de mulțișor! Ne bucurăm că ați aflat de existența recesiunii și poate și de existențele noastre, a ăstora fără fițe și fără bani strânși la ciorap.

Ce mai aud de la secretarul raional? Ce-mi pot auzi urechile? Păi zău, tătuca Stalin ar fi râs de bucurie. Clasa micilor burghezi, filfizonii aia de filosofii, sunt puși la zid. Așa, tovarăși, păi ce, țara are nevoie de tinichigii auto (să-ndrepte oiștea cu care președintele a dat-o gard) și de crâșmari măi frate! Doar este știut, românii-i vesel și cine să-l servească cu dețul la masă? Ce filosofi, ce ăia cu carte, de vor să se știe de ei, să meargă pe un anumit motor de căutare.

Păi mă, nea președintele, ne dai și nouă ceva din ce luași că faci reclamă mascată la un anumit produs media? Sau CNA-ul nu are nimic că doar de, țineți un cuvânt mobilizator tovarășilor din C.C. scuzați guvern, nu vorbeți direct cu noi, prostimea.

Domnule președinte, eu îmi doresc să fiu deștept sau filosof, cum vrei mata. Până și acel motor de căutare a fost creat de oamenii cu multă materie cenușie. Dar ce să faci, talazurile uneori mai și zgâlțâie, atenție, de pe vapor pici în apă, de la Cotroceni, direct la Parchet.

De sub codru verde

Mă iartă, dar scriu ce simt

Am privit în ultimele zile la interioru-mi. Era murdar. Înăclăit, cu multe riduri de care se prinseseră anomaliile vieții, multă zgură de cuvinte, mizeria minciunilor zilnice, plin de praful negru al zădărniceii. Murdar de mine, murdărit și de insensibila

viață mi-am văzut sufletul.

Cât de pur este un copil! Dar, copilul, din fericire, nu se uită seara la televizor pe canalele de știri, nu urmărește telenovele jurnalistice cu multe serii, mulți oameni politici și moderatori ce par puși să te facă să nu știi în ce să mai crezi. Un copil nu citește dimineața ziarul și nici nu se stresează de coada de la cartea de miercuri și joi. Of, puritate, ce spui adevărul când toți par atrași de minciună!

Cum nu aș fi murdar când la rându-mi folosesc cuvinte murdare, când și eu fac gafe ce la alții urgent le taxează... Cum nu m-aș murdări cu dezinformarea ce stă pitită la orice colț de ziar, de stradă. Nu, nu doresc să mă disculp dând vina pe alții, eu sunt eu și nu ar trebui să urmez exemple fără a le trece prin rațiune, prin acel ceva ce mă diferențiază de animalul din mine.

Da, am devenit un animal, deoarece doar animalul nu face distincția clară între bine și rău. Vai, mie, unde mai există în mine acel copil ce mă poate face să redevin inocent? Inocent, nefiind egal cu adormit, știut fiind, că somnul rațiunii naște monștri. Și de monstrul din mine mi-e frică... el murdărește și sc UIPĂ pe tot ce se poate numi frumos și pur.

Vai, ce murdar sunt de oamenii ce nu se uită la sine! Crezând că sunt mai marii momentului, dau cu tot armamentul din dotare, în tot ce le pică în jur. Mint de dragul minciunii sau de dragul banilor ce ies de acolo. Uită; uituci fiind, nu amnezici, ei iau sloganele și lozincile în serios atunci când trec cu nonșalanță dintr-o tabără în alta, fără regrete, dar cu buzunarele pline.

Ce murdar pot fi de mine însumi cel ce nu a gândit o clipă. Murdar și fără nimic sfânt.

Dar ce să fac, las' că-i bine și așa. Două din marile perle ale tradiționalismului românesc, vorbe de duh, ce te fac să-ți dai sufletul, dar să stai latent în mizeria de nimic, sau poate nu chiar nimic, ceva mai mult poate, un nimic cu ochi.

Atât de mult îmi doresc să vă salut de sub codrul verde!

Să-mi pot face timp de odihnă spirituală. Ce nu mă lasă? Păi, temperamentu-mi năvalnic și ce văd în juru-mi. Nu mă lasă acei ce nu au curajul să spună verde în față ce-i doare și se ascund sub umbre de anonim făcând pe cei ce vor să facă ceva, să spună adevărului pe nume, să le fie lehamite, apoi să se întrebe dacă mai are rost să lupte cu morile de vânt, acum când cavalerismul este considerat desuet.

Am privit în sufletu-mi și am văzut un munte de negre mizerii. Mizerii acumulate de mine de la ziua ce trecut-a, în care grija zilei ce vine nu am lăsat-o zilei ce trece. Sunt galben de supărare pe mine însumi și pe tot ce se poate numi om ce-și ponegrește numele de om. Sunt conjunctural inclus în marea masă de mincinoși și liber schimbști. Mi-e silă de mine și de inerția ce mă face să nu fug.

Dar este fuga o soluție? Nu cred! Astfel, aplic: „O lupă-i viața, deci te luptă”...

Asta o să fac eu, o să lupt. Cu mine însumi prima dată, apoi cu toți cei ce vor să facă din mine un munte de negru urât. Eu vreau să trăiesc frumos și până la o altă revedere, vă transmit salutările mele de sub codru verde.

Recesiunea văzută cu ochi mirați de copil

(Se citește oftând)

Sunt zile ce parcă nu se mai termină niciodată. Zile lungi și fierbinți (dacă mai adaug și canicula zilelor trecute...), zile în care totul arde. Astfel de zile trăim în ultima perioadă, totul se topește mai dihai ca aliajul băgat în cuptor. Materia curge cu nervi întinși la maxim.

Cum, materia are nervi? Are. Dacă aceasta este materia din care sunt compuși oamenii, fiți siguri că are. Și cu nervii noștri parcă se joacă recesiunea. Dar cum o fi recesiunea văzută prin ochii mirați de copii?

Întrebați pe, nu prea tânărul de alături... a rămas șomer și mai are încă rate la mașină, la casă și doamna la mobilă și aparate electrocasnice. Oare cum văd recesiunea cei doi copii ai lor (cel mare în anul doi la facultate și cea mică la anul termină liceul, copii buni, sârguincioși și bine crescuți). Cum pare viitorul când căldura focului financiar le-a ars orice viitor? Se vor descurca?

Cum se vede recesiunea prin ochii fetei ce stă alături de tine pe bancă? Nu o știi? Este cea mai mare din familia fostului zidar de la trei (zic fost, astăzi tot mai puțin se construiește), cum nu o știi, mama ei este mai tot timpul bolnavă, ea sărăcuța are grijă de cei trei frați.

Cum o vedea recesiunea micuța, când o coajă de lubeniță îi pare un vis? De pâine nu mai vorbesc, tatăl ei a fost ieri la sapă cu ziua, dar s-a întors cum s-a dus după o zi de lucru. Mai sunt și oameni faini. Uită, se fac că uită de cel sărman. Vai lor și celor ce încap pe mâinile lor!

Nu, nu am descris realități imediate, tot ce am scris poate fi cel mai sumbru sumar a celor ce stau să vină. Putem schimba câte ceva, dacă ne luăm viitorul în propriile mâini, nu este nevoie de revoluții pentru a crea ceva util.

Cum se vede recesiunea prin ochii mirați de copil?

O joacă de oameni mari, la care ei sunt constrânși să ia parte. Și ce nu este frumos din partea noastră, îi facem pe micii noștri concetățeni să sufere. Inerția noastră poate, poate neștiința, cine știe. Dar ceva din astea vor face să plângă ochii curați de copil.

Unde sunt doi sau trei...

Fericiți făcătorii de pace...

Disensiunile dintre cultele ortodox și greco-catolic, se pierd în negura timpului, acutizarea lor are factori de mai multe categorii, dogmatice, istorice și alte multe. Mai nou incertitudinea creată de legile privitoare la retrocedarea proprietăților, le-a acutizat, punând parcă o mână de paie pe focul mocnit

După multe decenii de reducere la tăcere, după prigoană din partea celor ce țineau frâiele puterii, a venit mult râvnita libertate. După 1990, când părea că se restabilesc adevăruri și sunt îngropate securile războiului, din senin apar norii negri ai urii. Vezi Doamne, de ce Biserica prigonită decenii, își dorește înapoi lăcașele de cult? Doar sunt puțini, la ce le mai trebuie și biserici?

Legiuitorul român face, ca din ceea ce părea moral și unanim acceptat, adică din restabilirea drepturilor de proprietate asupra celor ce, trista amintire comunistă, au luat cu sila, să ajungă un perpetuu du-te, vino la tribunale. Nu era mai bine să se restituie în natură tot ce se putea restitui și să fie despăgubiți cei cărora nu mai aveau ce le restitui? Eu zic că da, dar nu la fel se gândește acum și aici în România, ce este o țară ce face parte din marea familie a Comunității Europene.

Nici Biserica Greco-Catolică nu a fost protejată de mersul la judecătoria pământești. Înclin să cred că prigoana împotriva acestui cult nu s-a încheiat. Miercuri, 24.06.2009 în curtea Bisericii cu hramul „Sfântul Nicolae” (Biserica de la moara Cetății, cum o numim uzual) își fac apariția experții topografi. De ce, ce rost au măsurătorile lumești în nemăsurata mărinimie Divină? Nici eu, nici cei ce mergeau la Sfânta Liturghie nu înțelegeam. Dar

ăsta este crudul adevăr, noi măsurăm și cântărim cu măsura noastră. Judecăm, dorind apoi să punem judecătorii umani să scoată din robe măsuri pe care noi înșine nu le-am fi luat.

Și la Orăștie mărul discordiei este tot un locaș de cult, cel menționat. „Noi, oamenii, am făcut tot ce era posibil, noi putem vorbi, putem face multe, ne putem acuza, știm să ne acuzăm"... spune părintele Vucea, parohul acestui lăcaș. „Partea Greco-Catolică a avut pretenții, un fel de pretenții, la multele întruniri, pretenții pe care noi nu le putem pune în aplicare", continuă pr. Vucea.

Dar ce să faci când adevărul este mare, scris chiar deasupra intrării în Biserică? Acolo este un hrisov săpat în piatră; dacă are cineva curiozitatea de a-l citi vede că pretențiile părții greco-catolice nu sunt chiar de nepus în practică. De ce?

Deoarece proprietar fiind, nu te rogi de cel ce stă abuziv în proprietate să te lase să slujești alternativ. Părintele protopop Silviu Bindea a făcut-o, a încercat, așa cum zice și partea ortodoxă să cadă la o înțelegere. Dar parcă se lovea de un zid de „nu se poate”. Apoi a venit ultima soluție, judecata.

Eu nu pot să trag concluzii, nu judec, ca să nu fiu judecat. Dar cred că porunca a opta are aceleași consecințe pentru toți cei ce cred în Dumnezeu. Nu doar la unii sau alții.

Cotidiană trecere

Orașul în care trăiesc cu aerul lui bonom de odinioară, hm, orașul meu pierdut în praf de istorie, vag parfum de lăcrimioare în amestec fără noimă de praf de molii și un ușor iz de carte veche, cam asta e. Are și un nume ce-ncepe cu municipiu, cum zicea cineva, cândva. Orașul meu, binecuvântat loc ce parcă-i străjuit de munți, păstrează în amintirea străzilor vechi durerea

sufletelor pierdute pentru libertatea, pe care în zilele târzii ale toamnei copacii o plâng. Clădiri oboseite de timp ce stau pe străzi și parcă străjuind liniștea absentă a orașului, frunze-n furtuni neobosite, care zboară pe deasupra frunții bătrâne a acestuia ca niște fantome. Praf cu aer de noblețe, praf de anticariat.

Acu, praful se ridică de la mașinile ce trec prin gropi fără nume, în dimineți poți auzi un „ciripit de păsărică” în frust amestec cu înjurăturile celor ce ridică colbul trotuarelor ce-s desfundate, lipsește zâna, da „Zâna trotuarelor”. Aluzie nereușită la piesa de teatru ce tocmai s-a jucat în alt oraș, dar care piesă, care teatru, că nu-i....

Aer bonom de Orăștie!

Sunt mândru, am călcat pe străduța „ce urcă la cer”, am mers și nu o dată pe urma dacilor și... și la ce-mi folosește dacă peste 100 de ani (sunt optimist) se va vorbi despre orașul meu la trecut, pe zi ce trece îmbătrânim, cei tineri își croiesc cu greu drum prin viață iar răspunsul lor: „la ce să mă întorc, după ani de școală ce să fac acasă, în cel mai bun caz barman cu masterul luat, nu vreau”, îmi este dat auzului tot mai des. Să fie orașul meu un loc ce moare?

De la gropile din trotuar, la lipsa clară a unor locuri de cultură, de la simplul mijloc de transport în comun, la locurile de agrement pentru adolescenți și nu numai. Totul așa pare; cineva sau ceva asta ar vrea și, apropo de mijloacele de transport, știe cineva unde găsesc un program al microbuzelor către Deva?

Cu speranța să mă fi înșelat, mă-nclin, DOGC!

Opinii de cetățean

Ce bine-ar fi

Problemele de tot felul mă duc cam de două ori pe săptămână în orașul reședință de județ. Uneori trebuie să ajung dimineața, alteori pe la ora prânzului, așa că am memorat oarecum programul celor ce desfășoară activități în domeniul transportului în comun. Dar ce se fac cei ce au nevoie de acest program doar o dată în an, deoarece un afiș cu traseele și orele de plecare, nu este. Iar dacă voi să merg cu trenul, am beștelit-o, doar dacă am posibilitatea călătoriei în timp ar fi bun acel mers al trenurilor de anul trecut, cât de actualizarea acelui program mi-o fi dor. Poate cineva sau ceva va schimba aceste stări de fapte.

Aloooo apaaaaa!!!!!!!!!!

Undeva, ieri s-a spart o conductă de apă, nimic neobișnuit în orașul Paliei. Atât de mult s-au obișnuit oraștienii, încât cred că dacă ar fi un telefon la care să-și exprime nemulțumirea acel telefon ar deveni roșu chiar dacă culoarea lui inițială ar fi fost bej. Poate se va termina o dată cu aceste spărturi, că din buzunarul nostru se scurg toți mai mulți bani la apă și gunoi.

Bariere, bariere, frumoase și scumpe bariere

Apărute cam de vreo doi ani pe tot întinsul urbei, cele mai multe având rolul de a împiedica mașinile de mare tonaj, ce nu

numai că deranjau, dar deveniseră un adevărat pericol pentru unele proprietăți, barierele ce limitau înălțimea vehiculului, au devenit din ce în ce mai rare. Săptămâna trecută a fost ruptă și cea de pe strada A. Vlaicu. După ce un șofer isteț a îndoit-o, trei muncitori de la primărie au rupt-o de tot. Poate cineva va avea nevoie și de stâlpul pe care culisa mândra barieră și atunci, poate Poliția Comunitară va fi mai vigilentă și vom avea de la cine să luam bani pentru refacerea ei, nemaifiind nevoie de bani de la bugetul local.

Mirare

Mă tot mir și iar mă mir cum de mai aud unele persoane!?! După ce decibelii boxelor din mașinile personale sau ale firmei răzbat și zbat caroseriile. Am întrebat un prieten ORL-ist cam ce pot păți acești domni? Multe, a răspuns acesta, dar ca un sfat mi-a zis: „ să lase muzica mai moale și să-și facă urgent un control la dânsul sau la un confrate psiholog.” Poți asculta, frate, ce-ți place dar fără a distruge nervii și imobilele celor ce-ți ies în drum, au poate nu știi dragii de ei că unele imobile intră-n rezonanță și se pot chiar surpa la anumiți decibeli... De va vrea cineva să cunoască indivizii, le pot pune la dispoziție câteva numere de mașini. Aviz celor ce trebuie să facă ceva cu cei lipsiți de bun simț.

Promisiune onorată

În numărul trecut scriam că voi da numerele de înmatriculare ale câtorva mașini ce poluează fonic orașul. Astfel vă pot pune la dispoziție atât dumneavoastră, cât și celor ce pot lua măsuri: HD-84-PIK; HD-01-HAI și lista poate continua.

Drumul

Oare când șoseaua europeană ce străbate orașul nostru nu va mai avea gropi? Nu-i bine gata la un capăt al Orăștiei, că apare o altă falie, un alt crater. Vezi mai nou (de se poate numi nou, vechiul), trecerea de pietoni din dreptul magazinului Plus. Poate cândva sau poate cineva, ori poate cumva, mai știi, poate vom avea un primar potent.

Vecinii mei

Nu trece-o săptămână și am în curte vuiet de scandal. Proprietari sau chiriași din imobilul situat pe str. nr. au chef nebun de ceartă. De limbaj ca de limbaj, m-am obișnuit cu el, dar urletele te scot din minți. Injuriile și calomniile au o repetabilitate de neînțeles. Nume de mame și meserii ușoare alternează cu rapiditatea pistolului mitralieră. De nu-i muzica tare este ceartă, iar după chef ca să nu dezmință proverbul se ceartă iar. Aș ruga proprietarul (primăria) să-și mai educe chiriașii, sau de nu, poate să ia măsuri administrative. Sunetul are viteza lui dar nu îmi place să fiu martor atunci când sunetul se propagă cu viteza injuriei sau a manelei.

Am trăit s-o văd și p-asta!?!?!?!?

Nu credeam vreodată că o să văd cirul lângă Sfânta Biserică. Dar cum trăim în scumpa noastră patrie, Republica (socialistă nu mai pun că se subînțelege, doar nu s-au schimbat decât eşaloane de la conducere) România, am văst-o și pe asta. Știam că la noi este țara tuturor imposibilităților (orice este imposibil la alții, este posibil la noi), dar nici să văd încălcarea legii chiar așa, nu-mi venea a crede. Domnilor, nu v-a spus nimeni că pe lângă un obiectiv de cult, o școală, sau orice locaș public

este interzis prin lege funcționarea anumitor activități?

O spun eu dacă Don' Primar nu o știa, dacă nu dânsul cei ce dau asemenea avize ar trebui să o știe, de nu, să ne lase și să-și dea demisia. O spun deoarece așa merită. Și mai spun: „am pierdut și gramul de încredere pe care-l aveam în dumneavoastră, dâșilor ce stați la birou și ziceți că aveți treabă”. Melodia aceea cu „lasă-ne” trebuie mai des fredonată în primărie.

Domnilor, această țară este guvernată de legi și se conduce după legi, nu după bunul plac. Poate cineva se autosizează. Eu nu pot și mă doare sufletul din cauza asta. RUȘINE să vă fie!!!

Atenție, gropi!

Răsărite parcă din neant și din ce în ce mai dese, gropile din carosabil au apărut parcă molipsindu-se de la suratele lor cu vechi stagii de pe trotuare. Nu le știu rostul și de ce sunt lăsate așa în dorul Lelii; măcar un semn acolo, ar fi bun ca să nu-ți rupi gâtul de ai curaj să ieși din casă. Poate acesta o fi rostul lor, ori poate nu. De lămurit nu mă poate lămuri nimeni. Acum, după ce traficul pietonal s-a restrâns, devenind zero pe unele locuri, primăria o vrea să ne ia taxă de drum ca la mașini, nu de alta, dar așa pot astupa gropile.

Primăvara a adus cu ea terasele stradale (bune și practice nimic de zis), izgonitoarele caniculei ce poate o să vină. Dar zău, unele sunt adevărate pericole pentru pietoni. Aranjate pe tot trotuarul fac imposibilă trecerea *perpezilor* cetățeni; mai vezi pe câte unul hotărât parcă să intre cu mașina pe terasă strigând mai tare decât decibelii boxelor: o bere Țal, pentru mine și caii mei putere. Iar de ai de umblat concetățean ce n-ai mașină, pe mijlocul drumului și atenție la mașinile ce dau să-ți facă zob

copilul ce-l ții de mână. Recunoștință aș purta de ar lua cineva măsuri, da' se vede că n-am cui.

Ordin cu bucluc

Din ordinul Ministerului Sănătății, de ziua păcălelilor, au fost schimbate formularele ce țin ce CAS. Bilete de trimitere și multe alte. Bun, până aici am înțeles, mai face unul bani frumoși din tot felul de comisioane. Da păcăleala vine din ordinul ministrului, adică: toate formularele vechi nu mai sunt valabile, iar cele noi nu sunt încă tipărite... așa că, frățioare nu te betegi că n-ai formular și dom' doctor nu te bagă-n seamă că de nu-i scris pe formularul nou. Să fiți sănătoși cu sau fără ordin de la dom' ministru.

Podul feștit

Podul de la Moara Cetății arată de zile mari... spart pe alocuri, da' fain feștit. Pe când și carosabilul va fi practicabil în acea zonă? Sau zicală cu gardul vopsit și leopardul... da, stai, că asta nu are sens și la poduri. A, da, la poduri merge aia cu „podul de piatră s-a... ” ptui, că de se rupe, mă ceartă primaru' că am cobit, sper să nu se dărâme așa, în ciuda culorilor cu care nici Picasso nu l-ar fi spoit; asta e cu podurile, cu drumurile mai greu, acolo nu se feștesc, numai mijlocul și bordurile.

Ho, cu tata...

Citind joi, 16.04. a.c., un articol din Palia Expres (prilej de a dorii sărbători Pascale cu multe împliniri tuturor concetățenilor), am rămas mască. Un oarecare domn consilier, atacă crunt un alt domn consilier. Nimic nou până aici, dar noutatea vine din amestecul dintre titlu și prima frază. Din tot textul nu reiese ce avea dom' conseler cu ziarul nostru...? Ce avem noi, ca să fim menționați? Nu m-am putut dumiri.

Amintesc domnilor consilieri că au la dispoziție o mulțime de moduri de a lua legătura între dânșii. Existente fiind: poșta, telefonul, internetul și chiar scrisorile deschise, trimise diferitelor publicații. Dar în lupta dintre dumneavoastră, vă rog nu amestecați presa, nu puneți pe tapet un ziar sau altul! Bucuratu-m-am de modul în care confrății de la Palia au publicat articolul. Este loc pentru a scrie toți și sincer, nu cred în polemici de doi bani.

Moaștele Sfântului Anton revin în Orăștie

Duminică, 21 iunie 2009, în Biserica Greco-Catolică cu hramul Ilie Tezviteanul din Orăștie vor poposi din nou Moaștele Sfântului Anton de Padova. Toți cei ce doresc puternica-i mediere, se pot uni în rugăciune, începând cu ora 9. Programul ulterior va fi anunțat după Oficierea Sfintei Liturghii.

Expoziția continuă

Expoziția de pictură a domnului Lădar Valentin, deschisă luni 15.06.2009, în incinta Sinagogii din Orăștie, are pe mai departe porțile deschise, programul de vizitare fiind: zilnic între orele 17-19.

Asigurându-vă de momente de neuitat, redacția vă dorește vizitare plăcută!

Cum de au luat curentul?

În ultimele două săptămâni, parcă având ceva comun cu sfârșitul de săptămână, domnii de la RENEL ne readuc în memorie vremea lui Ceaușescu. Fix când ai treabă mai multă, se ia curentul. De ai treabă, de faci ceva urgent e musai să iei o pauză, iar de ai curajul să suni la deranjamente, *ai pus-o*, vocea blondă și robotul te scot din pepeni și asta pe banii tăi și pe aceiași nervi; uitând de contracte, ți se spune suav (vezi blond): deranjamentul durează, nu avem ce face. Dar noi mai putem plăti?

Este ultima joi

În ultima joi din lună, este ședința consilierilor locali. După cum cred că știți, aici se dezbat unele dintre cele mai importante probleme din cetate. Cei ce doresc să participe la ședințele consiliului local o pot face, intrarea nefiind îngrădită de nici una din legile acestei țări.

Au apărut în centru băncile și tomberoanele de gunoi

Zilele trecute și-au făcut apariția în zona care a fost închisă circulației din centrul orașului, băncile, tomberoanele de gunoi și jardinierele pentru flori. Frumos, nimic de zis, dar tot stau și mă întreb: strada Aurel Vlaicu nu face parte din centrul orașului ? Dacă nu, am vrea să știm, ca să aducem la cunoștința locuitorilor acelei străzi că le-a scăzut impozitul.

Și, parcă contează?

Cam acesta ar fi motoul unor oameni, în special politicieni: „da, ce contează?” Oare chiar să nu conteze cuvântul unui om în care ți-ai pus încrederea și pe care l-ai și investit într-o funcție din care să te reprezinte? Ba da, domnule, contează! Contează ca, după ce ați susținut sus și tare că am avea ceva cu dumneavoastră, ați făcut și precizarea, citez: „Pe mine nu mă interesează excursiile”... de nu vă amintiți, recitiți ziarele de vreo patru săptămâni. Acum aflăm cu stupeoare că tocmai plecați din țară într-un astfel de sejur. Cum, domnule consilier, unde este cuvântul? Dar verticala pe care-o pledați la anterioarele alegeri? Sau vorbele pot ține loc de fapte, sau rămânem din nou la: „ce, și parcă contează? Da, domnule consilier, chiar contează!

S-a dus pe vale-n jos

Democrația - fain cuvânt, zău, mai mare dragu' să-l tot repeți, repetat la nesfârșit poate chiar te face să-l crezi (sau cel puțin așa susțin unii, un cuvânt repetat de nu știi câte mii de ori devine regulă). Vai de ea regulă în care nu crezi! Cum pot să cred că pot ajunge la ședințele de consiliu local ce se țin mai întotdeauna la orele 14? Cum îi pot spune șefului că las munca pentru a asculta ce zic consilierii? Mă dă afară...

Mă dă, mă dă, da' eu tot vreau să fiu acolo... când, ce să vezi? Nu-i aia ziua, scârț! Să nu vă mint, am ajuns și eu o dată, și credeți-mă că prefer rolul de Gică-contra al consilierilor PNL decât aprobarea în unanimitate. Doar astfel pot înțelege de ce se votează în stil „masă” (de lemn fiind unii consilierii când aruncă banul public fără niciun proiect, fără nicio precizare: unde și de ce...). Prefer opoziția decât mersul la vot; dar... unii doar asta știu să facă: ridică mâna și tac.

S-a modificat organigrama

Modificarea statutului de funcții la serviciul public de asistență socială Orăștie, prin crearea unui nou departament numit „Servicii comunitare”, urmare a preluării de la DSP Hunedoara, a 12 posturi: 1 post medic școlar; 9 posturi asistent școlar; 2 posturi de asistent medical comunitar.

Rectificare bugetară

Rectificarea bugetului local al municipiului Orăștie, prin majorarea, atât la venituri cât și la cheltuieli, cu suma de 142.390 lei. Tot odată se vor aloca 13500 lei pentru premiarea elevilor cu rezultate bune în anul școlar 2008-2009.

Vlăstarele Orăștiei

Totalul costurilor participării la festivalurile din Italia și Germania, este de 104.525 lei, din care au fost asigurați din alte surse 43.165 lei, de la Institutul Cultural Român, Consiliul Județean Hunedoara și domnul consilier Popa Gabriel, urmând ca primăria să susțină această participare cu suma de 61.360 lei (25000 de la bugetul local și 36360 din sume obținute de domnul primar).

Bani pentru jocurile cavalerești

În anii din urmă, Orăștia a căutat să se afirme pe plan național și internațional, cu talente locale. Pentru a doua deplasare la Festivalul Jocurilor Cavalerești de la Sulmona, Italia, se vor aloca de la bugetul local suma de 12310 lei, pentru deplasarea a 12 persoane în Italia, respectiv pentru conceperea și realizarea unui drapel ce va fi trofeul întrecerii.

Modernizări și echipări

S-a aprobat suma de 138800 lei, ce reprezintă 2% din valoarea cheltuielilor eligibile, ale proiectului de modernizare și echipare a ambulatoriului integrat al Spitalului Municipal. Costul total al lucrărilor va fi de 6.363.573,08 lei.

Am primit de la Poliția Comunitară

Săptămâna trecută, în parteneriat cu Primăria municipiului și Poliția, angajații Poliției Comunitare au acționat protejând muncitorii primăriei care au demolat construcțiile amenajate ilegal în cartierul Digului. Au fost dezafectate opt barăci.

Deși cu un număr insuficient de lucrători, Poliția Comunitară este implicată într-un număr sporit de sarcini. De la paza unor obiective, la protejarea bunurilor publice și respectarea ordinii. De la munca de prevenție și înlăturare a depozitelor făcute de unii cetățeni pe domeniul public, până la activități de control a unor persoane aflate în baza de date a justiției române.

Poliția Comunitară dorește o colaborare cât mai largă cu cetățenii orașului, în munca de prevenire și estompere a stărilor conflictuale, actelor de vandalism și a altor acțiuni anti-sociale. De aceea, roagă cetățenii să ajute angajații acestei instituții în munca de prevenție și sancționare.

Poliția Comunitară în colaborare cu Garda de Mediu a sancționat adăpostul de câini, înființat fără acord legal în zona Târgului, (fosta fermă Lăzărescu). În fostele grajduri se află aproximativ 50 de animale, în condiții ce puneau în pericol

sănătatea celor din jur. Proprietarul grajdurilor a fost sancționat cu amendă de 2500 lei și închiderea adăpostului până la data de 20 august ac.

Poliția comunitară la datorie

Mult mai activi decât lunile trecute, domnii angajați ai Poliției Comunitare. Luna trecută au aplicat 27 de sancțiuni șoferilor care parcau în centru, au prins și sancționat 3 persoane care furau flori și pomi ornamentali. S.C. a fost prins când lua jardinierele de la Liceul Chimic. A fost sancționat cu amendă în valoare de 40 de lei. P.I. și-a însușit pomișori ornamentali de pe str. Căstăului. A fost sancționat cu amendă în valoare de 40 de lei. B.I., la gară fiind, s-a gândit că nu stau bine mușcatele de pe locomotiva de la podul gării. A fost sancționat cu amendă în valoare de 40 de lei.

Și lista rămâne deschisă, luna aceasta abia a început. Dar, poate nu va fi nevoie să mai dea amenzi, poate spiritul civic va reveni la normal, astfel îi vom și ajuta pe polițiștii comunitari, în munca pe care o duc, devenind mai grijuli față de cetatea noastră și de concetățeni.

Precupeții de la asigurări

Nu de multă vreme, un prieten mi se plânge de o firmă de asigurări care nu i-a plătit daunele pentru stricăciunile de la mașină. Un altul l-a lovit, erau asigurați amândoi, dar de suportat, pentru mașina lui, tot el. Un alt prieten îmi relatează cum un fulger îi strică hornul, reflexia energiei degajate de fulger îi strică

mai tot ce era electronic și electric prin casă și, vezi Doamne, nu se poate să fie despăgubit.

Păi, cum să-i dea societatea asiguratoare ceva, că doar dânsul, client de bună credință, își face o asigurare mare, în care este trecut negru pe alb: „*Pentru orice*”. Păi, să vezi frate, până și *orice* la noi are interpretare. La piață te târgui cu precupeții, la asiguratorii plătești cât scrie tariful. Dar, de la piață vii cu marfa dorită acasă, de la asiguratorii vii cu buzele umflate.

Ce ne facem când asigurările imobiliare vor fi obligatorii? Că dânsii știu să spună clauzele doar după ce semnezi contractul, că de, nu sunt ei chiar așa ușor de păcălit. Păcăliți suntem noi, cei ce plătim și la o nevoie, ni se dau doar explicații.

Societatea civică

Bunul simț se învață greu dar se uită ușor

Trăim într-o epocă în care nonconformismul este la modă, dar să nu depășim o etapă obligatorie – aceea a conformismului. Picasso nu ar fi ajuns să picteze celebrul tablou „Guernica”, dacă n-ar fi știut mai întâi să picteze în stil clasic.

Buna creștere se dobândește în mai multe feluri. Educația ocupă, de departe, cel mai important loc. Vom vorbi despre rolul și necesitatea educației în familie, într-o alta secțiune. Dar buna creștere se dobândește și din mass-media, și prin aversiunea noastră față de oamenii cu o comportare dezagreabilă. Învățăm, cum s-ar zice, din „exemple negative”. Când auzim pe cineva

spunând bazaconii și-l vedem cum se face de râs, roșim de multe ori în locul lui.

Iată-ne iar în față cu noțiunea atât de complicată de *libertate*. Fac ce vreau la mine acasă, sunt un om liber. Acest tunar este într-adevăr un om liber – prost crescut. Dar nici cei care, la cel mai mic zgomot în apartamentul vecin bat în țevi sau în pereți, nu sunt niște oameni bine crescuți – intervin alte noțiuni ce caracterizează o ființă civilizată - simțul măsurii, toleranța, îngăduința. Toate acestea se învață cu răbdare. Ajungem să înțelegem că o taină a vieții – mult râvnită chiar de Goethe – este echilibrul pe care ni-l dorim cu toții și-l avem atât de puțini. Ca să fie totul foarte clar – un om cu bun simț va învăța bunele maniere cu multă conștiinciozitate – ca pe o limbă străină, fără să se jeneze.

Greșeli de nepermis, pe stradă

Sunt unele gesturi pe care un om civilizată nu le-ar face în public pentru nimic în lume. Cu toate că ele par de o mare banalitate, se repetă surprinzător de des. Să nu aruncăm niciodată hârtii sau resturi de mâncare pe stradă! Să căutam un coș de gunoi, sau să le păstrăm până acasă. Să nu ne ridicăm ciorapii în văzul lumii. Să căutam pentru asta un loc mai retras. Să nu ne pieptănăm, să nu ne retușăm machiajul, să nu ne stergem pantofii, să nu ne curățăm unghiile în public.

Toate aceste lucruri se fac înainte de a pleca de acasă.

Un om civilizată nu fumează pe stradă. Dacă un bărbat cu țigara în gură nu ne șochează, pentru o femeie gestul este dezagreabil. De asemenea nu este permis să mâncăm pe stradă. Cu toate acestea, din lipsă de timp, recurgem deseori la serviciile pe care ni le oferă numeroasele chioșcuri cu mâncare gata

preparată. Să nu pornim pe stradă cu mâncarea în mână, oricât de grăbiți am fi. Aceste reguli și interdicții sunt valabile în toate situațiile în care suntem în mulțime: târguri și expoziții, holuri de cinematograful, gară, stații auto, nu este corect să faci ce ai vrea să nu-ți faci altul, ție.

Mersul pe stradă

De regulă, mergem pe stradă alături de o femeie sau de un bărbat. Dacă trotuarul se îngustează la un moment dat, dacă apare un pasaj, sau dacă fluxul mare de pietoni ne obligă să ne despărțim de însoțitorul nostru, politețea ne cere să ținem seama de câteva reguli elementare. Femeia trece înaintea bărbatului, vârstnicul înaintea tânărului, superiorul înaintea subalternului. Există și unele excepții când procedăm invers – la o traversare periculoasă, bărbatul își protejează însoțitoarea și trece în fața ei întinzându-i mâna pentru a o sprijini.

Eu sunt sătul, voi nu?

Mă duc la vot pentru că sunt sătul de cei ce fac comerț cu sentimentele umane, manipulând după bunul plac, apăsând pe butoanele empatiei umane, trăgând sforile, impunând mișcarea și direcția pe care dâșii o vreau, pretinzând că nu este nicio diferență între natural și sintetic, dându-mi să beau nechezol în locul cafelei naturale. Mă duc la vot deoarece surogatul este bun doar atunci când ți-l impui nu când îți este impus.

Mă duc la vot deoarece m-am săturat să mă întreb de ce înnebunesc unii oameni, sau, mai rău, să mă întreb de ce nu am

înnebunit cu toții. Aceasta fiind adevărata întrebare. Suferim, îndurăm poate într-o clipă cât pentru o viață. Sunt dureri lăuntrice ce te fac să te întrebi de ce anul calendaristic este atât de lung, când suferi atât doar pentru o clipă.

Mă duc la vot ca să nu se mai poată întâmpla acestea și alte multe ca ele, mă duc la vot să-mi așez real părerea, nu la colț de stradă după aceea.

Concetățeni, veniți la urne ca să alegem noi, nu ca după, să avem reala impresie că am fost culeși în coșul mare al celor pe care nu i-am dorit. Nu fiți nepăsători cu viitorul dumneavoastră, veniți la vot !!!!

De ce doi plus doi nu mai sunt egal cu patru, ori cum de sau, se scrie legat sau despărțit după bunul plac, nu gramatical

Domnul m-a înzestrat cu atenție distributivă, pot fi atent când îmi doresc la mai multe lucruri deodată, sau pot părea că sunt foarte concentrat la ceva, și, când colo gându-mi, zboară (fâl, fâl) în altă parte. Acest fapt mă face uneori să asist la discuții la care nu sunt invitat să iau parte, ori să observ ce nu ar fi tocmai de observat. Părând mai tot timpul distrat, pot fi ușor de nebăgat în seamă, așa încât pot auzi și vedea lucruri ce multora le scapă.

Un astfel de fapt mă surprinde tot mai des, la noi în cetate. Cotidian fapt, devenit poate prea obișnuit pentru mulți dintre noi, este acela de a vedea elevii, la ore când ar trebui să fie în sălile de clase, aiurea, pe străzile orașului, de-i cald prin parc (în ce mai e din el), terase și baruri. Ce fac dascălii, ce spun părinții, chiar că nu contează. Devine o problemă atunci când sunt găsiți beți sau de nu, cu acul unei seringi în venă și asta fără

asistență medicală. Devin ai noștri, când fac ceva extra ordinar, iar restul îl dăm restului și ne facem că nu-l observăm.

De văzut, îi văd ei mai mulți, dar puțini sunt acei ce se încumetă să le asculte limbajul plin de nuanțe (deoarece culoarea are un acel ceva stabil ce te face să-ți impui, chiar mintal, o anumită stare) care mai de care mai dezvățate. De la argoul țigănesc, prost pronunțat și în diverse forme ale acestei etnii (se sperie și spun că numai la gajai pot auzi așa ceva), la limbi străine deformatate, încropit într-o română de vai și-amar. Împletite cu câteva sudalme, să-ți vină să mori, nu alta.

Și cum altfel poate fi, când la un bar am ascultat următoarea conversație:

Barmanul: „Ce vă dau iar, mă”? Vechi cunoștințe, cum altfel ar putea vorbi decât cu *mă* și *bă*. Elevul de serviciu (dar nu la cancelarie, ci la plătit): „Cafele și sucuri”. Se vede că aveau mai multe ore de chiulit, astfel și comanda mare.

Barmanul: „Bine, da plățiți acum, că....”

Nu știu ce era, cu ce, dar pot deduce, uneori mai sunt și căutați și trimiși la școală. Uneori, că altfel nu ar fi fost chiar atât de apropiați cu barmanul.

Elevul: „Păi, tot doi cafeaua și doi sucul, în total cinci de persoană”

Barmanul: „Tu în ce clasă ești de nu știi că doi plus doi fac patru, îi fi de pe Marte și acolo-i alta aritmetica?”

Elevul: „Ba nu îs de pe Marte, dar la noi, când iau patru este mare tărăboi acasă. Și sunt în clasa a unșpea, dacă chiar vrei...?”

Ce să vrea barmanul, ce o fi cu cinciul, vă las să ghiciți că eu nu am o inspirație atât de debordantă. Un lucru este sigur, tot mai mulți elevi sunt acolo unde nu ar trebui să fie, atunci când profesorii predau colegilor acestora. Ca zvon vă relatez, deoarece

ca zvon l-am primit, mai sunt și dascăli care au fost după elevi la crăsmă, doar să-și poată ține ora. Dacă e adevărat sau nu, îmi doresc sincer să aflu, poate cineva rupe tăcerea ce înconjoară acest subiect devenit tabu.

Astfel, cum o să mă mai mire agramații de la tembelizor, economiștii de nicio nuanță, ce conduc frâiele economiei naționale, la care cincii este rezultatul lui doi plus doi. De ce avem nevoie, de oameni cu carte? Doar în vremuri când conduce mediocritatea și nu ești cool de nu vorbești (profesor universitar fiind) ca-n mahala. Ba nu, domnilor elevi, avem nevoie de oameni tobă de carte, care să conducă, nu să fie conduși până la ușa barului, ca apoi, să-și savureze cafeaua întărită cu nu știu ce tărie o mai fi.

De ziua Europei sunt neaoș orăștian ca-n fiece zi

Primăvara de afară, ce-i drept întârziată (de parcă ar fi o primăvară autentic concitadină nouă) și cam neguroasă, a adus odată cu scurgerea timpului și ziua Europei, zi în care nu știu de ce, unii îmi propun să fiu altfel de cum sunt în celelalte zile. Mă vor mai altfel, cică așa ar trebui să simt comunitar. De parcă aș fi câine de pe străzile lumii adunat, nu locuitor cu vechi state în astă Europă; de nu mă credeți mergeți la toate muzeele de pe ăst mapamond și veți găsi ceva referitor la cultura celor ce locuit-or pe aste meleaguri în urmă cu mii de ani.

Nu sunt și nu voi face niciodată parte dintre acei ce se bat cu pumnul în piept. Nu sunt decât trăitor pe aste frumoase plaiuri, nu am acea rădăcină ce-mi poate da cuvântului valoare, dar simt la fel de orăștian, la fel cu cel ce plânge-și nu numai strămoșii aici, dar are și pe aura vechilor Dacii ce fost-au și fi-vor aici. Mă simt la fel de aste locuri precum legată este moartea de

viață, inseparabile. Le simt, le iubesc, le urăsc câteodată și de scurtă durată, îmi trag energia din locul ce dă suflet Creatorului din mine. Le risipesc, ca apoi adunându-le să le fac mai bogate. De nu cu altceva, măcar cu urma pașilor mei ce trecut-au pe aici.

Cum nu aș fi mândru de localitatea în care îmi duc rostul vieții când urme de pași celebri sunt adânc încrustați în pulberea timpului ce s-a scurs. Cum nu m-aș pleca înaintea culturii și istoriei acestui burg. Nu am căderea a vă enumera celebre nume ce fost-au trăitori în cetate ori zonă, vă sunt cunoscute. Așa că nu pot să fiu decât mândru că mă pot numi orăștian, că sunt cetățean al Europei de milenii (chiar dacă unii nu au văzut asta decât acum, de curând) și înainte de toate mi-s mândru tare cu zice bănașanu' că sunt și voi rămâne ROMÂN.

Identitate din greșală?

De peste două veacuri se dezbate la noi tema „Identității Naționale”. Temă atât de mult uzitată, îndelung dezbătută. Atât de analizată și dezbătută și tot odată atât de necunoscută a rămas. Au fost lăsate în plan secund de multe ori teme importante în detrimentul „Identității Naționale”. Au existat pe tema ei discuții pe larg și adesea contradictorii.

De cele mai multe ori nu interesa cunoașterea. Nimic nu ne-a pasionat atât de la pașoptiști și Maiorescu până la unii politrucii contemporani, nimic din sensul vieții ori din istorie, nimic n-a făcut atâta dispută pe tapetul suspiciunii, nimic din concretul zilei nu a intrigat atât de mult. Identitatea națională a fost atacată din toate părțile, învăluită din flancuri, prelucrată politic de toate regimurile.

Unii i s-au devotat statornic, alții i-au combătut pe aceștia. Unii au tratat-o cu religiozitate și respect, alții cu pretinsă obiectivitate, nu în cele din urmă au fost și cei care au trecut-o în derizoriu. Dar aproape toate mințile, toate generațiile au sucit-o și răsucit-o, au întors-o până aproape de nonsens. În cele din urmă n-am aflat nimic, cel mult, tot ceea ce știam de la bun început. Și atunci? Nu credeți că e timpul să ne oprim? Să stăm puțin și să vedem unde greșim ca apoi să găsim adevărata identitate?

Desigur, a fost, este și va fi o trambulină a ascensiunii politice, dar zic eu: eram mai liniștiți fără astfel de trambuline. Dacă am fi avut autostrăzi și drumuri practicabile, școli în care să nu se-nece nimeni la WC, spitale dotate cu aparatură și buni practicieni, șomeri puțini și o clasă de mijloc puternică, ar fi fost loc poate, de.... Am fost pe rând „daci”, „romani” sau chiar „cumani”. Suntem cu asta mai fericiți, mai buni, mai drepți, mai bogați, mai liberi?

Vrem să lucrăm, vrem să devenim, vrem să creăm? Perfect! O putem face și fără pompoase nimicuri exagerate. „Identitatea Națională” vine de la sine, lăsăm amprente pe tot ce facem autentic, valoros, sănătos, identitatea națională se recunoaște spontan, din lucruri și fapte bune, ea se vede și respiră sănătos, este la fel nouă și are o viață puternică în general. Devine ușor de recunoscut și se impune de la sine, fără prea multe discuții. Prea mult disecată, frământată, devine vorbă-n vânt sau mai rău se strică aidoma unei bucăți de carne lăsată prea mult la macerat!

Atenție la toxiinfecție!

Mă-nclin DOGC!

Concursuri

Concursuri de tot felul au loc la noi, olimpiade la diferite materii școlare, raliuri ilegale, curse cu obstacole pe diferitele căi de acces. Despre concursurile școlare nu vreau să fac vorbire, mă-nclin în fața concurenților și celor ce-i pregătesc. Alt îmi este acu of-ul. Nu știu de unde, răsăriți parcă o dată cu primele semne de primăvară, ne-au năpădit motocicliștii de tot felul; de la mici la mari, unii mai cu decibeli ca alții. Iar ca amintire a trecerii, pentru noi cei din case, aruncă din motoare dogite și țevi de eșapament sparte sumbrul glas de nesimțire. Traseele lor „tainic ascunse” sunt prin zona Gării, dar ca pregătirea să fie temeinică, în prolog și ca publicitate, unii își turează motoarele de la Palia la Vidra, prin fața primăriei și de nimeni știuți, fac gălăgie. Oare nu este posibilă amenajarea unui loc unde cei ce vor să-și descarce energia în viteză și zgomot să o poată face? Ar fi mai sigur și pentru ei și pentru noi.

Hunedoara are Talent

Sub acest generic PR&Media Strategies Group, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar al Județului Hunedoara, au organizat în sala de spectacole a Casei de Cultură Orăștie un spectacol concurs ce și-a propus să descopere și să lanseze talente în muzică, dans, plus alte genuri de divertisment înrudite. Concurenții? Din rândul copiilor de grădiniță și elevilor din clasele I – XII.

Conceput sub formă de emisiune-concurs, Hunedoara are talent!, beneficiază de un juriu competent și echidistant, are faze de calificare, semifinale și Marea Finală, în urma căreia se

decernează mari premii pe secțiuni: muzică ușoară, muzică populară, muzică clasică sunt variațiuni pe aceeași temă, care dau posibilitatea copiilor cu vârste între 4 și 19 ani (de la grădinița la liceu) să demonstreze că au talent.

Interviuri și prezentări

„Emma”, în sprijinul talentelor locale

Îmi doream de mult să pot pune în pagină și altfel de rezultate ale revoluției din decembrie 1989. Voiam să demonstrez nostalgicilor că s-a făcut ceva mai mult decât își doreau dânsii să creadă. Fapte ce nu pot fi tăgăduite, realizări ce nu puteau avea loc în acele vremuri, pentru mine de tristă amintire, (făcând referire la regimul politic nu și la anii tinereții). Zilele au trecut și (timpul, el ce răsplătește întotdeauna pe cel ce are răbdare) acum am acea ocazie mult dorită de a relata o parte mai mică a acestora. Și ca să încep cu cireșa de pe tort voi face referire la acel motorăș al economiei: firmele mici. Acei nebuni frumoși și curajoși ce fac ca orașul să meargă înainte.

Am să încep cu o firmă dragă mie, Emma. De ce? Deoarece fac parte dintre acei mângălitari de hârtie ce-și umplu timpul cu scrisul. Deoarece fac parte din acea breaslă, mică la număr și mai mult neglijată (dacă nu ai un nume sau mai multe școli înalte, vezi etaje, ai face bine să nu mai știi să scrii în limba maternă) a scriitorilor. Și oare, de ce scriem dacă nu să publicăm și ce te faci când ai mai multe articole ce-ți par bune de nu o carte și unde să faci o carte, de nu la o editură? E, și cu asta se ocupă inimoșii oameni de la Emma. Au avut curajul, pentru că mult curaj îți

trebuie, să tipărească în micul nostru burg cărți și nu numai de vizită și de cele mai multe ori ale unor nume neconsacrate încă.

Drept că și aerul Orăștiei are un ceva special, strâns legat de cultură. Dar ca să faci din editat o meserie și să mai ai și curajul de a trăi doar din munca asta... nu de alta dar mult timp pentru altceva nu-ți mai rămâne, cred eu, după lectura și corectura miilor de foi, apoi termenele care trebuie respectate și multe alte, pe mine personal m-ar dezarma. Pe soții Floran, se vede că nu.

DOG: Când ați început activitatea și cu ce anume se ocupă firma dumneavoastră?

Ileana Lucia Floran (editor): Imediat după revoluție, conform legii pentru privatizare dată atunci, am deschis o Asociație Familială. După nici doi ani, am renunțat la acea formă de organizare și am preferat o societate cu răspundere limitată. Așa că „Emma” s-a născut în 1992 și ne străduim s-o menținem pe linia de plutire. Am avut mai multe activități, dar de mai bine de zece ani ne-am profilat numai pe editură, servicii tipografice și conexe, cum ar fi efectuarea de legătorii, laminări, insigne și stampile.

DOG: Criza afectează scriitorii? Dar calitatea scrierilor?

I.L.F.: Desigur, criza afectează toate domeniile, așa că scriitorii afectați dintotdeauna din lipsa fondurilor, resimt din plin problemele financiare, mai ales că și eventualii sponsori ridică acum neputincioși din umeri. În ceea ce privește calitatea scriiturii consider că nu are de suferit, ba dimpotrivă, criza dă mai multe subiecte...

DOG: Cum vi se pare că în întreaga lume prețurile scad iar la noi cresc?

Paul Floran (administrator): Ne-am obișnuit deja ca orice s-ar întâmpla în lume, noi să ne menținem „linia”. Aveam mai anii

trecuți, furnizori care ne trimiteau lista de prețuri ba în dolari, ba în euro, după cum era mai mare valuta și puteau încasa mai mult. Din păcate, noi cumpărăm marea majoritate a materialelor și materiilor prime de la importatori, așa că suferim direct de creșterea românească a prețurilor.

DOG: Spuneți că faceți web-design, cine le execută?

P.F.: Da, avem și un sit specializat: <http://www.design-web.ro> de care se ocupă de ani buni fiul nostru, care, deși studiază teologia greco-catolică este pasionat de web design. De altfel, el a realizat și administrează și celelalte site-uri ale firmei, <http://www.emma.ro>, <http://www.edituraemma.ro> și <http://www.insigna.eu>.

DOG: Ce-mi puteți spune despre revista „Visul”? Apăruseră la un moment dat câteva numere tipărite, de ce nu le-ați mai editat?

I.L.F.: Da, prin Editura „Emma” am încercat să promovăm talentele orăștine, mai mult sau mai puțin tinere, dar din lipsa fondurilor, după cinci numere tipărite ne-am văzut obligați s-o mutăm online. Tot webdesignerul nostru Mihai, a realizat o pagină web: <http://visul.florema.ro> și încercăm, împreună cu Asociația „Florema Design” pe care am inițiat-o, să continuăm promovarea talentelor, de data aceasta pentru toți cei care scriu și gândesc românește. Ne bucurăm să vă spunem că revista a ajuns la numărul 30, iar concursul literar „Visul” la ediția a IV-a, care va avea loc în luna septembrie a.c.

DOG: Un salut pentru cititorii noștri..

P.F.: Firma „Emma”, cu tot ceea ce înseamnă ea, trăiește nu numai prin munca noastră ci și, sau mai ales, cu ajutorul locuitorilor Orăștiei, a celor care apelează la noi. Sperăm că nu i-am dezamăgit niciodată și că vor fi mereu mulțumiți de serviciile oferite de noi.

I.L.F.: Da, așa este și-i rugăm pe toți cei ce scriu să acceseze site-ul revistei „Visul”, să-și facă un cont și să publice. Au șansa de a se face cunoscuți. Și este absolut gratuit. De asemenea, îi așteptăm la concursul online „Visul”. Detaliile vor fi publicate pe site de la mijlocul lunii august. Asta pentru ca Orăștia să fie cunoscută în lume ca un loc unde cultura e la ea acasă.

P.F.: Vă așteptăm să ne treceți pragul și vă dorim un suflet mereu cuprins de primăvară și fericire!

Librăria Collegium – Un altfel de business

Voiam să descriu, sec de data aceasta, o altă firmă orăștiană. Dar, negăsindu-mi cuvintele potrivite am rugat gazda întâlnirii de astăzi să o facă. Înarmat fiind cu cele necesare scrisului, am început. Și parcă predestinat, pixul este spart, deci nu pot scrie, nu-mi pare rău, interlocutorul meu nu numai că are ce spune, dar mai și are acel ceva, cu iz suav de cultură ce face conversația monolog fără să simți, dând dreptul trăirilor să iasă-n față, încât să simți dialogul tăcerii deasupra dialogului verbal, redescoperind cititorul împătimit vânzând carte. Ce mai, superlativul vânzătorului, să vinzi ce-ți place, iar când îți place cartea, vânzătorul nu poate fi decât un bun librar.

Ați ghicit, de data acesta voi încerca să scot în evidență o librărie. *Librăria lui Pistol* cum este recunoscută ca „brand orăștian”. Continuând drumul cărții, era imposibil să nu merg și la librari. Astfel, am dat de firma „Alstud S.R.L.” înființată în anul 2002 având ca obiect al activității confecții din aluminiu. Uși, geamuri și altele de acest gen. Mai apoi, în 22 februarie 2005,

apare în peisajul economic al cetății librăria de vizavi de complexul cooperăției.

DOG: De ce librărie și de unde curajul de a vinde carte?

Neli Pistol (al meu distins interlocutor și totodată un librar): Lucram la poștă, iar privatizarea a adus cu ea reducerea posturilor. Eram nevoită să fac ceva. Astfel, cu acordul familiei am mai pus ceva la obiectul de activitate al firmei, anume librăria; gândind pragmatic, am încercat să dăm și un scop lucrativ templului cărții, așa că am adăugat papetăria și copiatoarele alb-negru și color, fax-ul și redactări. Dar principalul și totodată principiul, sunt gândurile scrise și adunate mănunchi legate între coperti, adică cărțile.

Curaj, da cred că da, eram la început, nu cunoșteam editurile, nu cunoșteam modul lor de lucru cu librăriile, așa că pot zice că am încercat marea cu degetul. Succesul nu vine fără luptă. Astfel, am luptat cu teama și telefoanele iar la deschidere aveam pe rafturi edituri ca: Humanitas, Polirom de la Iași, Nemira, Corint; Ed.Trei. Iar de aici, a început împletirea utilului cu plăcutul. Util, deoarece cartea nu este greu vandabilă (părerea celor ce spun altfel putând fi ușor infirmată), plăcut, deoarece, ce-i mai frumos ca carte bună? Dar să mă exemplific: „În una din zile, intră pe ușă o domnișoară, se duce direct la librărie, caută (nu o întrerup se cunosc cititorii ce știu ce caută de cei ocazionali), găsește editura apoi cartea dorită, o ia de pe raft se uită lung la coperte, o deschide, apoi o miroase prelung, parcă nările îi erau pline de cel mai suav parfum; satisfăcută, plătește cartea și pleacă, lăsând în urmă parfumul din carte, iz suav de cultură. Altă dată, eram la masă citind o carte, o poveste dintre acele ce storc lacrimi din piatră seacă. Iar cum cartea era către final, acolo unde deznodământul stă să clocotească, plângeam. Intră un client... atentă la ce citesc, nu-l observ până nu ajunge în

dreptul meu. Ridic capul cu fața plină de lacrimi încerc să surâd, domnul se sperie mă întreabă dacă am pățit ceva. Îi răspund că nu, doar citeam și m-a prins lectura, răspunsul vine indignat, păi dumneata astfel citești? Hilar, dar eu așa citeam, doar astfel pot, simțind.

DOG: La fel vindeți și cartea și cartea cu simț, cu mult bun simț și respect. Dar cum se împacă soția unui om într-o continuă forfotă ca domnul Eugen Pistol, mama și un alt serviciu?

N.P.: La început mai greu, dar apoi mobilizându-i pe copii, am reușit. Colegii celor mici au venit la început din curiozitate, apoi să îi ajute, ca acum să vină cu drag ca și cumpărători.

DOG : Cartea editată și scrisă de concetățenii noștri, are loc la dumneavoastră?

N.P.: Da și suntem onorați că printre cele aproximativ 4000 de titluri, sunt și autori din Orăștie. Cum ar putea fi altfel, sunt multe orașe ce nu au nici scriitori nici edituri, la noi, unde aerul are ceva artistic, ar fi o blasfemie să lipsească cei ce ne fac cinste. La o librărie nu vinzi doar marfă ci dai în schimbul banilor și bucăți de suflet, al autorilor, al tău personal, că nu poți fi indiferent la ce vrea cineva să cumpere, iar dacă ești întrebat, trebuie să răspunzi. Aici intervine acel ceva ce face legătura între librari și diferența între ei și vânzătoarea de la supermarket. Iar acel ceva, cred eu, a fost primit drept școală de viață și copiii noștri, stând la tejghea au fost nevoiți să învețe să vorbească cu clienții, să fie civilizați într-o discuție, mai mult, să știe cum se câștigă banii. O lecție ce nu se învață la mii de cursuri la noi, și nu-i puțin să știi ce te așteaptă în viață.

DOG: Un optimism debordant răzbate de la dumneavoastră, de unde vine?

N.P.: Din crezul că viitorul ne este pe mâni bune, din faptul că văd prin burg copii de care nu eram sigură că se vor

întoarce de la studii înapoi. Studiile în marile orașe pot fi un tentant mod de a nu mai reveni. Sunt încrezătoare că toate trec, iar momentele de criză întăresc calitatea, drept că în dauna cantității. Dar să nu uităm, esențele tari se țin în sticlute mici. Citeam cândva o carte care avea personaj principal un fost director, care prin anumite conjuncturi devine șofer de taxi. Acel om spune cuiva care este diferența dintre atunci și acum. Răspunsul era ceva în genul: „atunci aveam bani, dar nu aveam timp să văd nimic în afara banilor, acum nu am bani, dar văd pe toată lumea și asta mă face fericit”. Poate asta o fi criza noastră, să vedem pe cei de alături, să fim acolo când cineva strigă ajutor. Romancierul descria parbrizul din spate al taximetrului fostului director, pe care scria cu litere de o șchioapă: „nu cred în recesiune”. Eu cred că uniți putem spune: „noi nu credem în criză”. Toate vin, toate se duc. Veșnic....

DOG: Vă mulțumesc pentru timpul acordat, compania plăcută și răbdarea de a-mi acorda acest interviu.

Neli Pistol: Timpul nu-l acord eu, el vine și trece după legile pe care le-a lăsat Dumnezeu. Sper ca, într-adevăr, criza să treacă repede și să nu fie multe firme care să nu mai existe. Pentru că, în criză firmele ce supraviețuiesc sunt cele ce au învins. Orăștienilor le doresc doar cele bune și multe împliniri, atât materiale cât și spirituale. Surâs de ghiocel vă fie viața!

Mercurean, un nume devenit uzual datorită pâinii

Pentru multe persoane, produsele făcute în brutăria Mercurean au devenit ceva uzual, un altfel de cotidian, pentru că este știut, românii în genere și în special ardelenii sunt mari

consumatori de pâine. Astfel și necesitatea unei asemenea afaceri.

Hazardul face să scriu de această dată despre firma S.C. Mercurean Brutărie S.R.L. Spun hazard, deoarece nu-i cunoșteam pe acei ce conduc firma, erau pentru mine, simbolistic, pâinea din care mâncasem, înghețata la cornet ce rivaliza în acea perioadă de început cu un al altui pionier întru ale afacerilor alimentare. Nu mă înșelase simțul. Într-adevăr, firma deschisă în luna septembrie a anului 1990 de soții Mercurean avea să devină în anul următor prima firmă din județ cu capital în totalitate privat din domeniul lor de activitate și promotor în ceea ce urma să devină pe parcursul celor aproape două zeci de ani, marea breaslă a brutarilor și patisierilor.

D.O.G: Domnule Ioan Mercurean, de unde pofta de afacere în domeniul alimentar, al pâinii în special?

Ioan Mercurean (administratorul societății): Am lucrat în domeniu până în 1990. Înainte de a ne arunca în vârtejul economiei de piață, am lucrat ca șef de secție la brutăria din Geoagiu, doar apoi împreună cu soția am demarat ceea ce se vede acum. În '90 eram așa cum am mai spus, o mică afacere de familie, ca mai apoi să ajungem astăzi la un lanț de cinci magazine, brutăria și mai mulți clienți ce ne cumpără produsele fabricii de pâine. Dar despre acestea, am să-l las pe directorul comercial să vă vorbească, el vă va răspunde și la alte întrebări.

Domnul Mercurean se retrage, scuzându-se. Munca în firma proprie uneori nu îți dă voie nici să pui două firmituri de pâine în gură (și dacă nu ar fi de unde), să-ți vezi nepoții sau familia. Nu-ți mai dă voie uneori la ce numim *viață personală*. Mai tot timpul este dedicat firmei și activităților ei. Și nu numai timpul, energia, banii, toate devin în momentul în care te decizi să devii membru a ceea ce se numește I.M.M. (întreprinderi mici

și mijlocii), semnezi un contract cu tine că lași altele de-o parte. Asta doar dacă vrei să devii un jucător pe piață, de nu „...” și pa.

De unii invidiați (necunoscători ai domeniului), de alții nebăgați în seamă (guvernării), micii întreprinzători sunt acel motor ce face parte din totalitatea mașinii numite economie. Și cum la o mașină toate componentele trebuiesc să fie funcționabile, ca întregul ei să funcționeze, am să-l întreb pe interlocutorul meu, domnul Sebastian Mercurean cum reușesc dânsii să întreprindă acest lucru? De unde vine acel ceva ce face încă diferența, la noi, între cei ce fac ceva și cei ce se gândesc (planuri vechi sau mai noi, dar tot la stadiul de plan) să facă?

Sebastian Mercurean (director comercial): Acel ceva cum îl numeai, vine, la mine cel puțin, din experiența părinților, din abnegația de **a face** și nu *a vorbi* despre cum așa face. După cum spunea și tata, S.C. Mercurean Brutărie S.R.L. Orăștie, a fost înființată în anul 1991 și este continuarea firească a întreprinderii mici ce avea aceeași denumire. Societatea se numără printre primele societăți înregistrate la vremea aceea cu capital în întregime privat. Atunci s-a început activitatea cu un cuptor de cărămidă, care producea 1,2 tone la 24 de ore. Cuptor funcțional și astăzi.

Apoi, cererea de pâine și alte produse de panificație a crescut. Piața de desfacere mărindu-se, am mărit și noi capacitatea, treptat, pe cum se mărea și desfacerea. Astfel, de la părinții mei, cei ce au fost și primii care au muncit în firmă, am ajuns în prezent la patruzeci de angajați; de la un singur loc de desfacere, am trecut la cinci locuri de desfacere. Trei în Orăștie, pentru a fi cât mai aproape posibil de clienți, care pe lângă produsele societății mai desfac și alte produse alimentare și două în Deva, care au specific doar produsele noastre. Punctul de desfacere din Deva, cel din piața de alimente, este cel care intră

în competiție directă cu cei mai buni producători din domeniu din județ.

Pe lângă cele cinci puncte de lucru, mai avem și două sute douăzeci de alți clienți. Fiecare dintre ei cu diferite cereri în materie de produse, cu diferite cantități ce se vând la dânsii. Astfel, a trebuit să ne facem și un mic parc auto propriu, totul ridicând suma investițiilor la suma de 70.000 de euro, sumă nu tocmai ne semnificativă.

Deoarece ne străduim să oferim cele mai bune produse și cum ardeleanului îi place lucrul bine făcut, noi ne conformăm, deoarece mai presus de toate, pentru noi contează respectul față de cumpărător. Credem că anii în care am fost pe piață ne-au dat experiența necesară, iar experiența înseamnă calitate, cele două îngemănate dau tradiționalul unui produs, iar marca Mercurean se poate lauda că a devenit un produs de tradiție.

Pâinea a făcut întotdeauna legături, iar pâinea făcută la noi este pâine de Ardeal, pâine bine făcută cu ingrediente naturale. Pită, cum se zice la bunicii de la țară, acea pită făcută cu atâta dragoste și iscusință, la care în special noi, cei din Adreal, ținem atât de mult, că doar bunicul când pleca la lucru nu spunea bunicii să pună niște orice și pită, dimpotrivă pita era pomenită prima și pe urmă orice. Și cum să faci pâinea rea când cerem în rugăciunea Tatăl Nostru:... „Pâinea noastră cea de toate zilele”...

D:O.G.: Succesul a venit greu?

S.M.: Totul poate fi greu, dar nimic, uman imposibil. Uitându-ne înapoi au fost ani grei, dar frumoși. Luând exemplul afacerilor de succes, brutăria Mercurean a devenit un nume în peisajul pâinii, noi cei tineri avem obligația morală să continuăm ce au făcut bun părinții noștri. Astfel, continui tradiția, ducând mai departe numele și tradiția firmei și a pâinii românești.

D.O.G.: Pot spune că pâinea de la dumneavoastră a devenit un brand, cum se dezvoltă acesta?

S.M.: Brutăria Mercurean are astăzi o fabrică ultramodernă, cu certificat ISO 9001, capacitatea de producție actuală este de doisprezece tone la 24 de ore, oferind consumatorilor nu numai o cantitate sporită de produse, dar, o dată introdusă noua linie puteți avea încrederea că nu consumați decât produse fabricate în condiții de igienă deosebite.

Nu numai atât, încercând să acopere o gamă cât mai mare de produse de brutărie și patiserie, S.C. Mercurean Brutărie S.R.L. Orăștie oferă clienților pe lângă pâinea tradițională coaptă pe vatră, o gamă largă de produse de patiserie, specialității fast-food și alte produse.

D.O.G.: Cum vă înțelegeți cu salariații?

S.M. : Eu zic că bine, deoarece altfel nu cred că am fi reușit. Pe unii am reușit să-i fidelizăm pe alții nu. Sunt oameni, suntem oameni, fiecare greșim, uneori voit, alteori crezând că pasărea din mână este mai mică decât cea de pe gard. Asta e ce-mi doresc, să rămânem chiar și după despărțiri, prieteni. Viața ne duce uneori pe unde nu am crezut că vom ajunge niciodată, astfel trebuie să fim oricând pregătiți pentru următorul pas. Și dacă nu ar fi așa, credeți că ar fi la fel de bune produsele noastre? Dacă nu ar avea pe lângă cele mai bune ingrediente și mult suflet? Bucăți mari de suflet punem toți în ce facem, numai așa putem fi competitivi. În ce facem, nu intră doar ce spune rețetarul, nu ai cum, deoarece fiecare avem trăirile noastre, aluatul se plămădește cu râsete sau lacrimi, cu sudoarea frunții, nimic nu iese din brutărie fără să fi trăit câteva ore cu noi. Gust de suflete are produsul pe care îl puneți pe masă și-i făcut la noi.

D.O.G.: Nu ați încercat să intrați cu produsele dumneavoastră în marile rețele de magazine?

S.M. : Ba da. Dar este greu de intrat și apoi după taxa de intrare dai taxa pe raft, taxa nu mai știi care, taxă la taxă și încă o taxă. Trebuie să dai, să tot dai. Noi avem și firme destul de mari la care facem distribuția. Astfel, nu avem în planul de dezvoltare deocamdată intrarea la datul taxelor în plus. Vedeți dumneavoastră, nu că ne-am teme de criză și atunci vor mânca oamenii, aici noi suntem cei oarecum scutiți. Dar se închid firme, putem ajunge în incapacitatea de a ne plăti furnizorii și nu că nu am produs și vândut, dar din cauza neplății celor vândute. Dar cum ziceam, totul poate este greu, dar nimic omenesc imposibil. Avem un nume de dus mai departe.

D.O.G.: Un ultim gând?

S.M.: Sperând să rămânem în topul preferințelor dumneavoastră, societatea Mercurean urează tuturor, acum în preajma sărbătorilor Pascale, mult bine, sănătate, pâine pe masă, spor în casă. Bucată aleasă din suflet către sufletele dumneavoastră.

Azi, un altfel de mâine cu: Raluca Munteanu

Nu cu multe zile în urmă, la o șuetă, un domn încerca să mă facă să înțeleg că Orăștia nu mai are forța de a naște cultură. Spunea dânsul: „pomul ce are rădăcini într-un pământ arid, se usucă” sau, tot citându-l: „Orăștia nu mai are izvoare de cultură, au secat, atunci de unde să înmugurească flori ce vor da fructe?”. Nu am fost de acord și nu vreau să-i dau dreptate. Avem în urbe pictori, poeți, cântăreți, dansatori, prozatori, avem și tot avem. Avem oameni de litere, căutători în tot ce se poate numi artă, dar nu-i avem pe cei ce au răbdare să îi găsească, pe acei care să-i pună în valoare.

Nu am pretenția să fiu eu cel ce pune etichete valorice (acolo unde talentul deja este pus cu carul), nu sunt cel ce i-a găsit pe acești oameni ce dau valoare artistică locului unde trăiesc. Voiesc doar, să vă prezint o parte dintre dâșii; spun o parte, deoarece sunt mulți și permanent apar alții. Astfel, îi pot răspunde cu toată încrederea, domnului de la șuetă: v-ați înșelat... și în decursul timpului, pe mai multe pagini, vă voi demonstra acest adevăr.

„Viața începe cu adevărat, atunci când simți că te îndrăgostești. Când... urmărești persoana pe care o placi, o privești subtil, de după marginile unei cărți din biblioteca școlii. Să aștepti să simți fiorii încrucișării privirilor, în stomac.

O adolescentă încearcă să treacă peste dificultățile pe care viața i le oferă. Ca și cum toate problemele adolescente nu erau suficiente, cineva se hotărăște să îi toarne în cap povestea cu Îngerii... Poate această tânără să-și ducă scopul la bun sfârșit? Să-l salveze pe băiatul drăguț pe care începuse să-l bârfească alături de cea mai bună prietenă? Sau să întoarcă spatele, nepăsătoare, tuturor lucrurilor, să-și dea grațioasă părul pe umeri și să pășească atât de indiferent înainte”.

Ei, alo, ce părere aveți despre partenerul meu de discuții? Oare se putea ca mânăitorul de pană ce scrie aceste rânduri să nu trăiască înflorind? Chiar nu se simt zbaterile vârstei? Chiar poți trece nepăsător pe lângă o astfel de scriere? Chiar nu are sevă rădăcina ce a dat o asemenea floare?

Dar, ce mai zic pesimiștii într-alea, ale viitorului culturii, de spun că același adolescent dansează și cântă, practică sporturi de performanță și ce face, nu face doar așa, de „dorul lelii”. Diplomele o pot atesta și astfel de diplome am văzut la Raluca. Mai timidă, nu a dorit să le arate, dar cred că nu pot să trec mai departe dacă nu consemnez măcar o parte: premiul trei la

„Tinare Condeie”- secțiunea proză, premiul I la recitare, Împreună pentru natură, premiul doi în 2007 (un premiu acordat echipei din care făcea parte și Raluca). Ca în următorul an, în 2008, tot cu echipa la același concurs, premiul trei. Premiul I la olimpiada de limbă română, premiul doi la olimpiada de limbă engleză. Participări la Steluțele Cetății. Editura Delta Cart Educațional, dublă participare. Competiții Kata locul unu; locul trei și iarăși un loc trei pe echipe, în 2005. Raluca a subliniat că nu mai face sport de performanță, dar atenție! Locul unu la karate!

Mai erau și altele. Oare când mai are timp? Tot Raluca se destăinuie: „îmi organizez timpul în așa fel încât să nu am spații de lăncezeală, fac ce-mi place și cred că în locul pierderii de timp la terase, prefer să citesc, să desenez sau să scriu. Astfel și numai astfel, pot face multe și cu plăcere”. Ce zici, amice pesimist, câți dintre noi, maturii, avem nevoie de sfaturile Ralucai?

„... „Fiule, ești un înger. Unul dintre îngerii celor două lumi”... Din spate îi țâșniră două aripi negre, cu lucii aparte, care se legănau grațios. Pe trupul solid, bărbatul avea impregnate în piele zeci de simboluri întunecate, cu sensuri indescifrabile pentru Cris”. Am ales această bucată din scrierile Ralucai tocmai pentru că și ea lucrează cu simbolistica. Asta se vede mai ales în desen. Acolo se caută, se joacă parcă fugind de ea dar regăsindu-se, se caută din nou de parcă: „Simțea ceva. Dar nu știa ce. «Trebuie să-l găsești, fiule. Trebuie să găsești Îngerul Terrei»... «Cum ar putea fi găsit acest Înger al Terrei»”

Și mai vrei, posac amic, să zici ceva? Ei, na, ia de aici și premii la desen: Toamna, hârtie și poezie (C.L.C.) – Marele premiu la secțiunea desen. Primăvara, între Înviere și Înălțare (C.L.C.) – diplomă la secțiunea desen.

Și credeți-mă, merită să le vedeți. Este într-adevăr o trecere de la benzile desenate la desenul în sine. Dar, din desene răzbate starea de spirit, poți simți ușa închisă la care nu mai are rost ca să bați, poți râde cu claunul ce râde și plânge, cum la fel de mult ai vrea să mângâi fața domnișoarei încruntate. Răzbate Harry Potter al cunoscutei J.K.Rowling și stilul Emo, cum la fel se zbat (și din pricina vârstei), culorile multe ale toamnei. Ce mai, un copil talentat, ce se vrea un adevărat OM. Bun exemplu, nu crezi al meu amic?

Cum pot încheia, de nu cu un pasaj din scrierile Ralucăi Munteanu:

„...Totul se sfârșise... Se privi în oglindă. Avea cearcăne adânci. Nu dormise de mai bine de două zeci și patru de ore. Aruncă pantalonii pe gresie. Auzi un sunet metalic. Ce putea fi? Nu-și amintea să fi luat ceva înainte de a ieși din cameră.

Cu mâna tremurându-i, ridică de pe jos medalionul. Lacrima Edenului...

Fusese primul zâmbet pe care-l afișă după lung timp.

Și... țineți minte! Lacrima este cea care deschide poarta.”

Ce mai pot spune? Doar atât: îți doresc puține lacrimi adevărate și-mi mai doresc mulți tineri ca tine. Numai așa, poarta spre mai bine se va deschide și la noi, nu numai în scrierile tale. Eu îți doresc să înflorești frumos, la fel de fantastică precum scriitoarea ta preferată, J.K.Rowling.

***Patricia Corina Zota, sau un nume de care vom
mai auzi!***

Am intrat cu toții
într-o mare criză de timp,
criză de nervi, criză de cuvinte,
criză de păreri.
Cu buzele strânse, cu gene strivite
ne târâm haotic
spre țărături pustii,
și, odată ajunși – asta dacă ajungem –
nu putem nici măcar să sărim în adâncuri.
Vai trupurilor noastre
golite de lumină,
vai trupurilor noastre
trudite de munci,
căci de suflet am ajuns – aici am ajuns! –
nemernic să fugim cu teamă, cu rușine.

(Deșertăciune)

Se numește Patricia și este una dintre acele flori ce se deschid larg ca parfumul lor să poată fi bine simțit de cei în preajma cărora va sta, Patricia are un portofoliu artistic vast. Desenează, pictează, scie, cântă. Caracterizând-o, doamna prof. Silvia Beldiman scria: „De o inteligență scilicet, profundă și sensibilă, pentru ea preocupările intelectuale, mult peste vârsta ei... Așa a fost posibil să exceleze în toate domeniile spre care s-a aplecat: membră de bază a corului «Vlăstarele Orăștiei», poetă de o mare profunzime (aș adăuga prozator de același calibr) artist plastic autentic despre care, la prima ei expoziție personală, pictorul Aurel Nedel spunea că se află în fața unui talent uluitor.”

Adăugând la toate acestea modestia, caracterul frumos și o personalitate puternică și bine conturată, clădită pe valori autentice, Patricia are acel ceva distinct și rar al spiritelor umaniste și o cultură enciclopedică. Este acel ucenic despre care, prof. Valentin Lădar spunea, citez: „mi-e teamă să-i dau prea multe sfaturi, ca să n-o îngrădesc... Cred că a greșit secolul, trebuia să se fi născut în Renaștere”. Să termin, nu de alta, dar se supără, Patricia fiind o mare timidă. Nu-i place să iasă-n față, nu i se pare normal, nici necesar. De dincolo de tăceri răzbate talentul. Un fel de diferită legătură între noi, cei de rând și ei cei ce dau tonurile, geniu tăcut ce-n nevorbită poate umple mii de pagini de tăcere-vorbită-împlinită (toate laolaltă, deoarece Patricia face nespunând)

La întrebarea: „de când desenezi?” Ea mi-a răspuns: „de când mă știu”.

Dar de când scrii? – am întrebat-o. „Păi a fost ceva în gimnaziu și mai târziu, acum nu mai scriu”.

Ce să-i fac, de la ea nu poți scoate mai nimic, preferă să facă. Și a și făcut: multiple premii la concursurile Traian Lalescu (matematică), multiple premii la concursurile de informatică, multiple premii la olimpiadele școlare, premiu la „Tinere condeie” faza pe țară. Multiple premii primite împreună cu corul Vlăstarele Oraștiei. Multiple premii și distincții literare. Multiple premii la (și aici am rămas surprins) karate.

Ar mai fi multe, precum festivaluri, concerte, expoziții. Ar mai fi realizarea pentru diverse activități a unor pliante, coperte de reviste, afișe. Și mai sunt multe de scris, drag amic, ce ai tăcut sper, acum. Mai ai de zis ceva? De nu, eu am: Patricia a organizat singură sau cu alți artiști plastici expoziții în România, Germania, Olanda. Și nu-i puțin lucru să expui, dar să și vinzi, este superlativul. Patricia a vândut pictură, deci... Mai pot să-ți spun

că se numără printre cei aproximativ 3400 de bursieri ai fundației Dinu Patriciu și asta poate fi o recunoaștere a meritelor ei. Ce mai eu? Fac ce face Patricia. Adică tac și las să vorbească scrierile ei:

„Astăzi mă simt mai aproape de pământ
Mă apleacă aripi de piatră și, supus,
Trupul mi se pleacă
Înaintea genunchilor zilei de ieri.
Umilă,
Mă voi închina pustiului trist,
Sperând că mâine
Cerul va veni mai aproape.

(Aproape de pământ)

Cum de are timp pentru toate? Patricia zice că renunțând la micile plăceri, poți găsi timp pentru cele mari. Sau, mai bine zis, faci doar cât poți face, dar ce faci, să se confunde cu tine și să-ți dea satisfacția lucrului bine făcut. Altfel totul este muncă în zadar. Timp irosit.

„Îmi vine să râd. Aș putea fi soră geamănă cu viața pe care tocmai am condamnat-o. M-am condamnat pe mine însumi, de fapt. Poate că am putea fi bune prietene... eu și viața...

Plouă mărunț. Și-a scos soarele un ochi să vadă ce se petrece. Parcă văd ceva tremurător... Da, e curcubeul! Ce ciudat... iar seamănă cu natura!” (din *Viața*)

„Am un talent minunat la desen. Când plouă și bălțile noroioase acoperă întreaga curte, mă tăvălesc bine, după care intru în casă. După ce «opera» e gata, trebuie semnată: las o amprență la intrare. Nu înțeleg totuși de ce sunt pedepsit pentru asta, în loc să fiu apreciat. Oameni din ziua de azi!

Oricum, ambiția mea rămâne de neclintit. Orice ar spune oamenii, eu țin la ideile mele de câine! Poate voi găsi într-o zi pe cineva care să-mi înțeleagă creațiile. Până atunci, voi rămâne doar un cățeluș prietenos, devotat și... năzdrăvan.” (din *Autoportret ironic*)

Patricia, la fel cu toți cei de vârsta ei, a plecat mai departe la studii. Ducând cu ei, așa cum mai spuneam, un parfum cu iz de cultură. De copii ca ea trebuie să fim mândri cu toții.

Pentru mine a fost o onoare deosebită de a te fi cunoscut și a putea să schimb uneori câteva cuvinte cu tine.

De povești despre azi, ca formă de mâine cu: Iulia Tancău

Un înger...

În întuneric plânge (din *Un înger*)

Nici că puteam scrie ceva mai frumos; să-i fi căutat mii de descrieri Iuliei, nici că puteam să găesc o descriere mai bună, s-a autodescris. Nu pot să-mi imaginez o Iulie Tancău în întuneric; Unde se află, se face lumină, chiar de acel loc nu a văzut soarele niciodată. Iulia este acel ceva al vântului de primăvară, cald, dar nu fierbinte, zburdalnic și neastâmpărat, inconsecvent părând, dar care se transformă urgent în vijelie.

Iulia, singură descriindu-se, de este lăsată într-o cameră cu mai mulți străini, când revii, găsești o cameră cu mai mulți prieteni, nu are granițe, nu cunoaște parcă limite. Întrebând-o cum se înțelege cu Patricia Zota (o mare de liniște) răspunde: „când tace Patricia, vorbesc eu, când vorbesc eu, tace Patricia”. Ce mai, asta este Iulia și gata, cred că ar fi bolnavă dacă ar fi

altcumva. Fii cum ești, că îți stă bine, fii tu și nu te lăsa modelată decât de adevăr.

Începe în proza „Cortina cade”, cu exclamația: „Lumea te iubeste!” Și cum nu ar iubi-o lumea când scrie, cântă, are grijă de noi toți, ecologistă fiind, învață bine și asta așa, dar să nu mai spuneți la nimeni, cochetează cu dansul.

Diplome la cros, geografie, „Tinere condeie”, olimpiada interdisciplinară, sesiunea de comunicări științifice, limba franceză; astea sunt la județeană și la națională... are o mențiune la olimpiada interdisciplinară: resurse naturale și protecția mediului.

Multe altele, împreună cu corul Vlăstarele Orăștiei.

D.O.G.: Iulia, cum de scrii, de unde dragul de a așterne gânduri pe hârtie?

Iulia Tancău: Literatura are un ceva special pentru mine, un ce primit din dragoste de la doamna profesoară Maria Pascu. Apoi, am încercat să pun și eu pe coală gânduri. Românul fiind poet, mi-a plăcut, a plăcut și altora, de aici scrisul. Poate, o încercare de copiere a celor făcute de sora mea, poate o descărcare de energie sau poate ceva din toate.

„... Simți totuși de ce te chinuie iubirea lor... Atunci când ești pe scenă ochii lor se mișcă după fiecare gest al tău, când orbești te privesc hipnotizați, dar câți îți știi adevăratul nume?! Ei te iubesc doar când joci... știi adevărul dar preferi să-l negi. Îți vine mai ușor să te minți, să nu se vadă atunci când strângi din dinți. Deși, de fiecare dată râzi, zâmbești și te bucuri alături de ei. Deși în interior îți vine să plângi pentru toată durerea ce o ascunzi. Ai vrea... ai vrea măcar o dată să nu mai fii eroina piesei de teatru... ai vrea să interpretezi propriul rol să fii singura-ți eroină, să înfrunți adevărul și temerile. Aștepți momentul.... În sfârșit! Cortina cade (din *Cortina cade*)

Eroină? Gând sau întrebare? Iulia poate fi definită ca cele trei băți la ușa, ale lui Beethoven, din Simfonia a Noua. Iulia te forțează să vezi dincolo de adolescentul din aparență, copilul ce se joacă cu tine, făcându-te să fii la rându-ți tânăr copil ce ai dori să-ți joci propriu rol până nu va fi prea târziu. Te face să trăiești ca ea, la extreme și când este să-ți faci o *recenzie* în viață să nu aibă, asemenea ei, de ce să-ți pară rău.

D.O.G.: De unde până unde muzică, cor?

I.T.: Muzica vine din mine, iar domnul profesor Eli a descoperit ce-n mine era ascuns. Părinții? Subliniază, am niște părinți cum ar dori orice copil de pe mapamond. Ei au avut încredere în mine și de acolo și puterea de a trece obstacolele inerente apărute pe drumul afirmării. Apoi, după muncă, multă și frumoasă muncă (ce înseamnă uneori și renunțare, dar este ușor să renunți atunci când faci ceva cu pasiune), îți vine să zici: „Zâmbești fericită în uralele mulțimii. Cu fiecare gest te aplaudă mai intens. Simți cum îți crește inima, și crește întru atât încât începe să te doară.” (din *Cortina cade*).

D.O.G.: Ziceai ceva de renunțare?

I.T.: Nu este o renunțare propriu zisă, ci este acel ceva ce te face să pui frână la unele, accelerând acolo unde crezi că ai găsit talantul ascuns. Poate asta face diferența între cei ce vor ceva de la ei și cei mulți care nu vor să se definească, să caute ce au bun și frumos, iar acolo să lucreze devenind acel ceva ce face diferența umană. Renunțarea și munca, munca multă îți va aduce adevăratele satisfacții.

D.O.G.: Ce ai spune colegilor tăi ce nu au devenit ei înșiși?

I.T.: Să fie doar cei ce:

„Noi suntem cei e vrem să jucăm

Întotdeauna vrem să stăm

Să pariem să câștigăm....

.....
În timp ce îl vedem din zare

La orice asfințit un înger moare..." (din *Un asfințit*)

Nu lăsați îngerul din voi să moară, luptați pentru fiecare clipă pierdută. Nicio secundă nu se întoarce înapoi, timpul se scurge și de curge pe lângă noi, ne vom trezi bătrâni și crezând că suntem conservatori fără a cunoaște, conservator este cel ce știe să facă ce vrea, dar nu o face din principiu. Poate renunțarea, atunci când trebuie să lupti, este egală cu lașitatea, așa că taurul trebuie luat de coarne, problemele trebuie rezolvate. Și nu uitați: când vă este greu, dintre atâtea milioane de oameni, veți găsi întotdeauna un prieten.

D.O.G.: Dorindu-ți să devii un mare dansator (dar nu pe sârmă) și ofițer în armata română, cu crezul că faci parte dintre cei ce dansează (talentul dansează, dansatoarea țopăie), îți mulțumesc pentru timpul acordat, sper eu, nu pierdut.

Muzică, muzică în amestec cu informatică egal Marian Cătălin Ovidiu

Pentru prima dată simt mărginirea; când am stat de vorbă cu Cătălin, punând la cale aceste rânduri scrise, am înțeles pentru prima dată mărginirea hârtiei scrise. Poți pune pe hârtie mii de portative, dar ele nu prind viață decât atunci când cineva le interpretează și, dacă interpretul nu are har, vai, muzicii puse-n portativ, vai, tuturor celor ce scrise-s pe hârtie. Îmi pare rău că nu pot reda muzica în slove scrise, nu am puterea de a face cuvântul să cânte, muzica foilor scrise este alta. Acesta este marele prejudiciu al scriiturii. Marea mărginire.

Dacă reușesc să redau în cuvinte ceea ce transmite prin cânt Cătălin, cred, mi-aș atinge scopul pe jumătate. De mi-ar fi posibil să pun câte o filă audio atașată filei de ziar, articolul meu ar fi complet. Încerc să transpun în scris înălțimile melodice la care Cătălin urcă și cu modestele-mi unelte, să scot din foaia stearpă intensitatea trăirilor interpretative.

Nu reșesc cânt scriu că fiecare artist are acel ceva ce face ca și mediocritatea să pară un ceva ieșit din comun. Fiecare cântăreț dă o altfel de esență unei piese muzicale cvasi cântate, dar la Cătălin ascuți unele piese și-ți dai seama doar după multă vreme că ai mai auzit acea melodie undeva, altcândva și vrând să-mi dea dreptate, Cătălin scrie în singura-i poezie:

„Singur mă plimb pe străzi... totul reînvie

În noaptea de Crăciun afară-i veselie

Totul e minunat, lumini colorate apar,

Iar eu cânt... (din *Noapte de Crăciun*)

În iarna anului 2007 am compus prima mea piesă „Noaptea de Crăciun”, piesă care se difuzează în fiecare an în perioada sărbătorilor pe postul de radio local, spune Cătălin și mai spune: „am cochetat cu muza poeziei din cauze muzicale, aveam partitura (compozitor) dar nu aveam textul (poet), astfel am scris versurile eu”. Și uite cum...

Cu glasul lor senin, ne-aduc amintirea,

Cu ei e Domnul Sfânt, cu ei e iubirea.

Un glas frumos și blând mi-aduce fericirea

Iar eu știu...

Da, Cătălin, știi... că de nu știai de unde:

- membru al Corului de copii „Vlăstarele Orăștiei” din 1998 și realizatorul site-ului oficial al corului www.vlastareleorastiei.ro. Site-ul a obținut Locul II la concursul IT Fest în anul 2009 la secțiunea Design Web;

- participant la trei ediții ale Concursului „Minimegastar”, organizat de Radio România Cultural unde am obținut 2 premii III și un premiu II;

2008 – Premiul I la Festivalul Internațional Interșcolar din Italia, secțiunea Muzică;

2006 – Locul III la Concursul Național „Mihai Eminescu”, București, secțiunea Muzică;

2004 – Locul III la Festivalul „Steluțele Cetății”, Deva Festiva;

2002 – Mențiune la Festivalul „Steluțele Cetății”, Deva.

Și multe altele, de care timid, nu vrea să vorbească.

Meticulos și calculat, Cătălin se gândește la muzică ca la un hobby de suflet, ar dori să facă o carieră muzicală dar se gândește serios la marketing, facultate pe care vrea să o urmeze.

Compozitorul Cătălin crede că alegerile îți aparțin în viață și de vrei, poți să-ți găsești timp pentru a face ce vrei, iar când mai pui muncă și pasiune... Emanația trăirilor și pasiunea dă încrederea de a ieși din obscur, iar implicarea totală te face să trăiești la maxim ceea ce faci nemaiăsându-ți timp pentru banalități. Doar dezvoltând pasiunea, te poate aduce la trăiri de mare intensitate, astfel încât să nu regreti niciodată, decât lucrurile pe care nu ai avut cum să le faci.

Încerc să mă ridic la cântecul lui Cătălin; cu modestele-mi puteri aș dori să vă descriu ce am simțit auzindu-l, să vă descriu acel glas fermecător ce face sala să freamăte atunci când este pe scenă. Parcă se face una cu clapele, devenind o simbioză de culori, parcă fluturi melodici zboară, venind dinspre el, acoperind nu doar auditiv, dar și vizual. Spectacol parcă de muzică și culoare în care una se fac om și instrument, cu un singur țel, acela de a te face să petreci un altfel de timp.

Sunt parcă strânse între note, mii de stări, trăiri melodice ce nu-ți lasă parcă timp nici să respiri. Ai trage aer în piept, dar ți-e frică să nu pierzi niciun acord, ai trăi și știi că nu poți fără aer, dar parcă îți vine să lași și trăitul pe mai târziu, ai vrea să rămâi așa cum ești dar nu mai ai timp; el trăiește, cântă; cântând trăiește și pentru tine și pentru mine și pentru toți ce-l aud, îl văd. Scena nu mai există, totul se condensează în interiorul lui apoi devine împărtaşindu-se fiecăruia câte un Cătălin pentru fiecare auditor. Trăiește cântând pentru și în fiecare.

Peste un timp sunt sigur că urmându-și talentul vom mai vorbi despre Marian Cătălin Ovidiu. Îți doresc acel mega turneu-spectacol la care vizezi, rugându-te: trimite-mi și mie un bilet, nu vreau pentru nimic în lume să-l pierd. Felicitări!

Larisa Diana Tomescu, un început plin de savoare

Ați auzit vreodată un sunet suav de clopoțel, ce sparge parcă tăcerea dimineților geroase de iarnă? Atunci când pare că și aerul are o altă reverberație. Când clinchetul argintiu al clopoțelului sparge în timpane țurțuri de gheață, în acele dimineți, cu sunet de clopoțel, pot transpune și pe mica-mi interlocutoare a mea de astă dată.

Cum am găsit-o? Simplu, așa zice acum.

Eram iarăși după una din acele discuții cu amicul meu pesimist, îl mai rețineți pe cel ce cu mai multe săptămâni înainte mă punea să exemplific exuberanța-mi... Atunci, într-o discuție, am ajuns la concluzia renașterii culturii pe meleaguri orăștience, eu susțineam potențialul, el nu și nu, nu mai există potenți și nici urmă de oameni de cultură. De aici seria de articole.

Acum el îmi dă cu tifta. Păi, acești copii se duc, azi mâine vor fi ai altor meleaguri. Vezi, Doamne, cultura nu-i universală, după părerea dânsului...

Păi, de, nene, ce zici, ai fost la Maia! Acolo ai ascultat-o pe o fâșneată mică de doar zece anișori, numită Larisa, cântând? Păi nici muzica nu face parte din cultură, măi nenea?

Ba, eu cred că da, și-încă cum. Dar să-ți vorbească ea, că eu poate mă smintesc și nu pot fi destul de explicit.

D.O.G.: De când cânti?

Larisa: De la cinci ani.

D.O.G.: Nu a fost prea repede, nu crezi că mai puteai fi copil o bucată de timp?

Larisa : Toate lucrurile bine făcute încep devreme, eu și părinți mei voiam mai mult astfel că... (Aș mai putea zice ceva? Nu cred, realitatea îi dă pe deplin dreptate).

D.O.G: Modul în care te miști pe scenă, amplexarea glasului, cred că îmi dau dreptate să cred că ai multe spectacole la activ...

Larisa: Adevărat, am participat la multe spectacole și preselecții.

D.O.G: Poți enumera câteva?

Larisa: Am participat împreună cu trupa de dans cu care am fost și de Maia! pe scenă, sau individual, la spectacole și concursuri în localitatea noastră cât și-n alte localități, am cântat în capitală și pe litoral la diferite concursuri. Aici trebuie să deschid o paranteză și să vă spun că am rămas surprins de memoria puiului de om, credeam că mama sa îmi va relata despre premii, dar Larisa a dovedit contrariul. Oricum după cum a relatat și ea nu putea realiza nimic fără sprijinul familiei.

Am luat premii la „Steluțele Cetății” unde am participat din 2005 până în prezent. La „Ministar megastar” la finala de la

București în anii 2007 și 2008. La „Festivalul de muzică ușoară de la Aninoasa” unde am luat premiul de excelență și premiul presei. Am participat la „Mini miss și mister”, la „Copilărie fără bariere”, unde am câștigat locul întâi. Am participat la „Festivalul de muzică ușoară Mamaia copiilor”, la „Retezat Festival de muzică ușoară”. Aproximativ 12 spectacole mai mari, plus multe preselecții cum am mai zis.

D.O.G.: În afara muzicii, mai faci și altceva?

Larisa: Da, dansez, cânt la pian, mă joc, învăț.

D.O.G.: Când mai ai timp de atâtea?

Larisa: Păi nu știu, dar am.

Răspuns pe care poate mulți adulți ar dori să-l dea. Ea, adică Larisa are timp pentru toate, chiar și pentru ea. Ce să mai poți zice?

D.O.G.: Din atâtea, am mai scăpat ceva, mai ai ceva care să ne uimească?

Larisa: Ar fi. Dar nu trebuie să fiți uimiți că-mi place muzica populară.

D.O.G.: Ce te atrage la melosul tradițional, de ce muzica populară?

Larisa: Am sentimentul, când cânt muzică populară, că sunt mai aproape de oameni. Vedeți cum este dansul popular, unește, face perechile strânse și totodată parcă dispersate, întrecerea dintre două perechi de dansatori îți ai suflarea. Apoi, hora-i unește pe toți ca într-un tot unitar. Iar doina, ce să mai zic, doina este doină și gata.

D.O.G.: După patosul cu care vorbești, ai ceva experiență și în acest domeniu.

Larisa: Am cântat la Festivalul de muzică populară „Tudorică Munteanu” în anii 2006, 2007, 2008, și am luat un premiu trei și un premiu doi.

D.O.G: Bravo Larisa! Ai reușit, sper, să-mi spui tot despre ce faci tu. Ai un nume de scenă așa cum se obișnuiește sau ești tot Larisa și în lumina reflectoarelor?

Larisa: Nu, nu am. Sunt Larisa Diana Tomescu, pe scurt Larisa.

D.O.G: La urmă ai vrea să spui ceva cititorilor noștri?

Larisa: Să creadă în vise ce se împlinesc, să creadă în ei deoarece cu muncă și respect pentru cei la care te adresezi poți fi tu însuși. Nu pot încheia fără să mulțumesc doamnei profesoare Măntoiu, pentru tot ce m-a învățat, familiei mele pentru toate și publicului care-mi dă putere de a merge mai departe. Vă salut pe toți.

Asta este. Tu ce zici, drag amic? Eu am rămas uimit. Și ce să-ți mai zic, o altă mică stea apare.

Mă înclin dumneavoastră, D.O.G.

Centrul de Pedagogie Curativă

Copiii despre care vă vorbim au nevoie și ei să fie aduși într-un mediu social unde să întâlnească persoane, alți copii și adulți, cu care să vină în contact. Atâta timp cât părintele își acceptă copilul așa cum este și vrea să fie ajutat în creșterea și educarea lui, în integrarea lui în societate, există această școală: Centrul de Pedagogie Curativă. Există oameni specializați (profesori) pentru această muncă. Acești profesori lucrează aici pentru că doresc să lucreze cu acești copii, pentru că vor să ajute, pentru că sunt deschiși către lume, către acești omuleți minunați. Drumul către noi înșine are o mare parte comună cu drumul lor în viață. Ne bucurăm că avem ocazia să întâlnim și să lucrăm cu aceste ființe, să învățăm și să le acceptăm.

De ce pedagogie curativă?

Lilioara Gioacăș (profesor psihopedagog): Ca să faci o alegere, e nevoie să fii informat corect în legătură cu obiectul alegerii tale. Astfel, pentru a putea răspunde la întrebarea din titlu, trebuie știut mai întâi ce este pedagogia curativă.

Paracelsus spunea că *omul este remediul pentru om*. Pedagogia curativă întemeiată de Rudolf Steiner este un fapt social. Este un alt mod de a educa, oferit copiilor cu cerințe educaționale speciale, a căror probleme de sănătate fizică și psihică nu pot fi rezolvate prin forme de educație obișnuită. Deși minoritară în raport cu pedagogia tradițională, pedagogia curativă de orientare antropozofică prezintă credibilitate în fața exigențelor timpurilor noastre. Ea și-a demonstrat în timp trăinicia, depășind obstacolele apărute, ba chiar mai mult, numărul instituțiilor de acest fel a crescut continuu. Câteva sute de astfel de centre mărturisesc dezvoltarea acestui impuls. Densitatea lor este mai mare în țările de limbă germană și engleză și mai mică în cele de limbă latină. În România, centre de pedagogie curativă funcționează în București, Urlați, Cluj-Napoca, Simeria Veche, Vulcan, Hunedoara și Orăștie.

Concepția antropozofică asupra omului, inițiată de Rudolf Steiner, îndeamnă la întâlnirea cu ființa umană nu numai ca o ființă fizică dotată cu sentiment și inteligență, ci și cu un spirit viu, care trebuie și el cultivat pe parcursul vieții. Sarcina esențială a pedagogului este de a educa și învăța copilul care îi este încredințat.

A educa înseamnă a călăuzi și implica în mod necesar a avea o idee asupra călătoriei ce urmează a fi făcută și asupra destinației sale.

A preda sugerează transmiterea unor cunoștințe și capacitatea de a o face astfel încât copilul să dobândească un oarecare câștig pentru cultura sa.

Dacă pedagogul este și un îngrijitor, este pentru că el îi aduce copilului ceea ce el are nevoie pentru a-și găsi treptat locul său în societate și pentru ca aceasta să se folosească, la rândul ei, de talentele lui. Educatorul sau învățătorul specializat în pedagogia curativă se adresează în mod special, prin activitatea sa, copiilor care au suferit tulburări de dezvoltare. Astfel, această persoană este bine să se familiarizeze cu legile dezvoltării, fapt de primă importanță pentru cel care vrea să ajute copilul în general și pe cel cu handicap în special. Iată de ce, scopul oricărei pedagogii ar trebui să fie în mod necesar descoperirea în copil a omului în dezvoltare și însoțirea acestei individualități cu respect, astfel încât ea să dobândească o maturitate de care societatea să poată beneficia în mod real și just.

Cel dintâi și indispensabil instrument pe care se sprijină pedagogul curativ este el însuși și aceasta este marea diferență față de o simplă metodă. O altă caracteristică a pedagogiei curative este și faptul că se regăsesc în aceeași clasă, copiii cu diferite tipuri de dezabilități și cu grade diferite ale acestora. Acest lucru permite un sprijin real în compensare.

În demersul nostru de a explicita termenul de la început mai urmează câțiva pași, pe care sperăm să-i parcurgem împreună cu dumneavoastră, cititorii. Și, poate răspunsul la întrebarea din titlu îl descoperiți singuri, pe baza informațiilor de mai sus. Ne dorim să aveți răbdarea de a ne însoți pe tot parcursul acestei călătorii.

Nicoleta Codarcea (profesor de psihopedagogie specială): Este și greu dar și frumos să lucrezi cu acești copii speciali. Clasa în care ne desfășurăm activitatea de zi cu zi, este o

parte din noi; în fiecare zi, atât noi, cadrele didactice de la clasă, cât și copiii, ne lăsăm o parte din sufletele noastre în tot ceea ce facem, pentru a crea o atmosferă plăcută.

Fiecare dintre copiii cu care lucrez este o individualitate. Au diferite probleme, curențe educaționale, de învățare, de vedere, dar și mici probleme locomotorii; în fiecare zi le insuflu copiilor frumusețile vieții, informații interesante despre tot ceea ce ne înconjoară. Chiar dacă par că nu înțeleg pe moment tot ceea ce povestim, chiar dacă nu vom observa un progres major imediat, cu răbdare și cu multă înțelegere din partea noastră, îi vom ajuta să iasă din lumea lor.

Prin diferite activități pe care le desfășurăm zi de zi îi ajut să-și dezvolte diferite abilități, deprinderi, să cunoască atât lucrurile bune dar și mai puțin bune din viață. Ei vor termina școala și vor trebui să se confrunte cu diverse probleme în viață, nu vor mai fi protejați de noi, cadrele didactice, sau de părinți.

Este o bucurie să ne întâlnim în fiecare dimineață, să ne salutăm dându-ne mâna, urându-ne „Bună dimineața!”. În acel moment îmi dau seama cum este copilul respectiv în aceea zi, dacă va fi vesel, cooperant, dacă este supărat, trist, pentru că ei sunt foarte ușor de influențat, îi întristează toate lucrurile negative din jur. Ne începem ziua într-un mod deosebit, se cântă la flaut, se cântă diverse cântece, se spun poezii, în funcție de materia principală la care suntem în aceea perioadă, de anotimp, în funcție de sărbători.

Acest început de zi este o parte importantă a ritmului fiecărei zile, îi ajută pe copii în ceea ce privește voința, simțirea, dezvoltarea cognitivă, dezvoltarea unor deprinderi, înlăturarea diferitelor comportamente neadecvate.

După-amiază, copiii participă la diferite programe de terapii – terapii cognitive, ocupaționale, de socializare,

ludoterapii. Aceste activități, le dezvoltă copiiiilor diferite aptitudini, deprinderi, abilități, pentru a se putea descurca pe plan profesional dar și social după ce vor termina școala.

Chiar dacă nu vom observa un progres imediat, tot ceea ce le oferim noi, cadrele didactice, sunt sigură că le va fi folositor pe mai departe și își vor aminti tot ceea ce au învățat, pot să spun că învățăm unii de la alții.

Sonia Codarcea (profesor de psihopedagogie specială): Elevii din clasa a VIII-a de acum, sunt bobocii de acum opt ani, de la deschiderea Centrului de Pedagogie Curativă din Orăștie în anul 2001. Ei au conviețuit în acești opt ani de școală, au devenit prieteni, s-au ajutat și se ajută unul pe celălalt și, mai mult, se accept așa cum sunt.

Eu i-am văzut crescând, de la început, schimbându-se, transformându-se din copii în adolescenți. Am trăit și am învățat împreună cu ei, la clasă, ca responsabil de clasă, ca diriginte, în ultimii patru ani. Am parcurs an de an evenimentele care ne-au marcat, ritmul anului, al anotimpurilor. Ne-am împărtășit sentimente și trăiri, ne-am bucurat de frumos, bine și adevăr, ne-am întristat când am întâmpinat greutăți, dar am luat-o de la capăt, cu răbdare și încredere.

A fi împreună, a vieții împreună, pe aceasta se bazează relația elev-profesor la noi. Și noi am evoluat împreună începând cu activitățile de la clasă, îmbinate cu drumeții și excursii, cu concursuri sportive, cu spectacole/scenete prezentate pe scene ale Caselor de Cultură sau în spațiul nostru, la biserică de sărbători, la colindat, la parteneriate cu elevi din alte școli.

Dar toate acestea nu ar fi fost deplin împlinite fără colaborarea în echipă, (echipa psihopedagogică), care lucrează la clasă: profesor, educator, psihopedagog și fără sprijinul părinților.

Vă invităm și vă așteptăm cu drag să ne vizitați la „locul nostru de muncă”, pe blog-ul nostru <http://cpcorastie.blogspot.com>, să ne scrieți pe adresa: Centrul de Pedagogie Curativă, str. C.D.Gherea, nr. 3, 335700, Orăștie, jud. Hunedoara, sau pe net, la adresa cpcorastie@yahoo.com. Cei care doresc să ajute în orice fel să ia legătura cu noi la tel. 0254 240972, între orele 13-15.

Un glas de neconfundat și mișcare scenică de nota zece, egal Alexandra Albu

Atunci când scriu despre un om dotat cu haruri, mă simt exaltat.

Dar atunci când scriu despre un copil superb, ce face multe, mă vreau privighetoare să pot da frazei tril.

Când scriu despre Alexandra Albu, doar scriu, scriu și tac, deoarece cuvintele ar putea rupe tăcerea măreață a faptelor ei.

Scriu în calitate de om al literelor. Nu sunt un cunoscător întru ale muzicii, doar ascult. Dar ce-i frumos și bun, zice vorba românească, și Lui Dumnezeu îi place.

Umila-mi părere este că Alexandra Albu merită un loc mai sus. Mai sus nu în clasamente, ci un loc mai sus în inimile noastre și aduc următoarele argumente: prezența scenică, eleganța, modestia, talentul excepțional, vocea, ritmul, naturalețea; simte muzica foarte bine, se suprapune excepțional cu acompaniamentul, ceea ce la vârsta ei este rar întâlnit.

Alexandra poate deveni o vedetă în adevăratul sens al cuvântului! Alexandra cântă o piesa cu pretenții, grea, la fel ca una facilă, creând o atmosfera superbă prin vocea ei minunată și

naturalețea mișcării scenice, făcând un poem cântat, din ambele piese. Dar să vă prezint un îngerăș de fată, de numai unsprezece ani, care muncește cu tărie și abnegație de peste cinci ani. Și nu oriunde. Se zbate să fie un nume într-un domeniu în care se răzbește cu greu, unde e imposibil să mergi prea departe, dacă nu ai cunoștințe sau părinți cu bani. Și totuși, ea a reușit și sunt sigur că va reuși. De ce sunt atât de sigur? Deoarece atât talentul ei inegalabil, cât și vocea ei, care parcă trece prin tine când o ascuți, îmi dau această certitudine.

Ușurința adaptării la tonalități, felul în care simte ritmul oricărei acompanieri orchestrale, face din acest ghemotoc de fetiță, un mediu muzical de excepție. Fiecare întâlnire cu Alexandra, cântând pe scenă sau văzând-o la televizor, îmi dă un fel de imbold, parcă mă împinge înainte, spunându-mi că viața este mai mult decât atât cât eu văd și că ea, doamna viață, mai are multe cotloane pe care încă nu le-am trecut în revistă, că merită să fii martorul creșterii unor astfel de spice de aur. Creștere nu doar umană, dar și artistică.

Aveți aici un mic exemplu din activitatea ei: acestui mic „mare talent”, care muncește, la vârsta ei, cu solfegii, cu partituri, cu zeci și sute de ore de pian, adăugate activităților școlare, unde rezultatele sunt excelente. Asta e micuța și talentata cântăreață din Orăștie. Aș zice, și nu cred că o zic cu păcat, capitala culturală a județului Hunedoara.

Am să încerc o enumerare a multora din diplomele câștigate prin muncă asiduă: Anul 2009 aduce Alexandrei **Diploma de merit**, la Concursul festival „**Voci de copii**” și alte multe **Premii** din partea **Radio România, Radio București** și altele. Recunoașterea valorii vine și din partea juriului de la **Organizația miss România**, în cadrul concursului **Mini Miss și mini Mister** calificându-se la **faza națională. Festivalul de**

muzică pop de la Sinaia. Și să nu uităm, anul este de-abia la jumătate.

Anii anteriori au fost darnici cu talentata artistă, din panoplia-i vastă am reușit să menționez: La festivalul „**Voci de copii**”, **multiple premii și diplome de merit, marele premiu.** Pe parcursul a mai multor ediții a revenit acasă, încununată cu lauri.

„**Steluțele cetății**” au avut-o drept oaspete drag, **cinci ediții**, ediții în care nu numai că a încântat juriul dar a și umplut dosarul de **premier speciale, diplome de onoare, marele premiu** și cu mai **multe premii și diplome.**

La „**Festivalul de muzică ușoară Mamaia copiilor**” a participat **de trei ori** în **faza finală**, deci pe scena, acolo unde urcă doar cei mai buni. Și nici de aici nu a venit cu mâna goală, premii și chiar **premier speciale** îi sunt acordate.

Panoplia personală îi este înflorată și de **locul trei** câștigat, spun eu, nu ușor, la „**Cerbul Copiilor**”, **premiul pentru cea mai bună voce din festival.** Și tot un **loc trei**, ce-i drept ar fi meritat mai mult, îi acordă și **Antena 1.**

Mai are multiple diplome acordate de Școala Generală „Dr. A. Vlad” a cărei elev este, primăria orașului nostru, diverse asociații.

Mai trebuie să precizez locurile întâi acordate de: Color junior, marele premiu al Jurnalului de Călărași, cred că spun multe. Și multe, multe alte premii, diplome de tot felul.

Am avut șansa de a-i putea rupe câteva minute pentru acest interviu. În acest puțin timp am văzut un copil dezinvolt, ce știe ce vrea de la viață, luptând și muncind pentru asta. Un copil volubil dar nu vorbăreț, știind să dea panoramă celor spuse. Parcă am văzut-o jucându-se cu păpușile, (pe cea preferată a numit-o Geasmin) sau cu câinii (că are și nu unul, ci trei) pe care nu-i poate iubi separat, toți fiindu-i la fel de dragi.

D.O.G.: În timp ce nu cânti și nu dansezi, cu alte muze cochetezi?

Alexandra Albu: Pictura și scrisul sunt alte moduri în care mă exteriorizez. Am pictat icoane și scriu poezii.

D.O.G.: Pictezi?

Alexandra Albu: Da, îmi place să culeg culoarea pentru a o transpune vizual. Este un altfel de a fi eu însămi.

Într-adevăr este altfel și un altfel bine făcut. Are și aici recunoașterea. **Locul întâi** la Concursul „**Icoanele Martirilor eroi**” și „**Premiul al III-lea**” la „**Salonul de vară de la Constanța**” i-au adus recunoașterea.

D.O.G.: Ce scrii?

Alexandra Albu: Proză, mai mult compunere pe o temă și cochetez cu poezia, cum bine șede oricărui român. Am și aici premii.

Mă uit și credeți-mă, nu puțin surprins, văd: Concursul **Ziua Bibliei** și concursul **Ion Manu** din localitatea **Otopeni** la care a participat nu-i puțin, dar să mai ia și **premiul întâi**, asta chiar că m-a redus la tăcere.

D.O.G.: Cu școala? Dar deja cred că am greșit, la un copil super dotat nu putea să fie învățătura pe loc secund. Ai prieteni virtuali, mai întreb, ești mult pe net?

Alexandra Albu: Bine, învăț. Îmi arată alte diplome de data acesta merite școlare. Cât despre net, nu prea nu am timp și prefer să mă joc cu prietenii (am prietenii mulți) decât să stau la calculator. Prefer să văd, să simt, virtual nu poți simți totul. Îmi plac oamenii.

În concluzie, fiecare întâlnire cu aceasta mică comoară, mă face să simt că întineresc. Succes, vor mai fi ocazii, în care noi să te ascultăm și tu să ne încânți cu vocea ta.

Un om și un nume: Petru Baci (1930 - 2008)

În năzbâția-mi căutătoare, în minte-mi căutam un om, un mare om, de care-mi este acum (de ce așa târziu), atât de dor. Doream să fac ceva pentru ziarul de față, să continui seria ilustrațiilor oameni ce nu au făcut umbră degeaba pământului orăștian. Căutam, nu mai știu câte căutam, date, locuri fapte. Am întrebat în stânga și în dreapta și mai peste tot am primit același răspuns: dacă ar mai trăi domnul profesor Baci, ar fi știut. Da, dacă ar mai fi trăit enciclopedia vie a zonei ar fi știut. Târziu ne dăm seama ce pierdem, dar repede uităm când avem.

Cine era omul Petru Baci, o știm mulți. Iertat îmi fie prologul și încercarea de a pune pe foi de ziar o personalitate. Dar, cred, m-ar ierta. Și dânsul a pus pe foi de carte sau ziar, miliarde de cuvinte, dânsul la vremea-i, noi la alte vremi.

Petru Baci s-a născut la 7 septembrie 1930 în comuna Beriu, jud. Hunedoara, ca fiu de țărani. Și-a început studiile școlare la Beriu, a continuat la Orăștie (Liceul Aurel Vlaicu), Alba Iulia și la Cluj, unde a absolvit, în anul 1953, Facultatea de Filologie. Revine acasă devenind unul dintre cei mai pasionați intelectuali ai Orăștiei, animator neobosit al vieții culturale din această zonă și autor a unei opere impresionante dedicate personalităților, istoriei și tradițiilor hunedorene, profesorul Petru Baci nu numai pasionat cercetător al vieții lui Aurel Vlaicu, profesorul Baci a lăsat posterității o colecție valoroasă de documente despre marele inventator și o vastă operă literară și publicistică.

Paralel cu activitatea didactică a publicat sute de studii și articole, abordând teme de istorie și cultură locală, literatură, folclor, pedagogie, metodică, didactică, turism, religie etc., precum și un număr impresionant de cărți și volume, dintre care

se cuvine nu doar să amintim dar să și recitim: „Beriniada”, „Deloreni”, „Liceul Aurel Vlaicu” - compendiu monografic, „Culegeri de colinde, Monografii (Vidra, Beriu) etc.

Dar multe și multe titluri lipsesc de aici. Era plin de vervă creativă, nu s-ar fi oprit nici bolnav fiind. Dar cred că este o boală să faci lucruri frumoase și utile de dimineața până seara, cum poți să te oprești când vezi atâta nevoie de bine în jur.

Nu pot uita o convorbire avută la Casa de Cultură. Discutam despre scriitor și rolul lui în social și societate. Întrebându-l care este după părerea dânsului diferența între opera mondială scrisă, cea vastă, impozantă, cultură scrisă și totalitatea frumuseții operelor de artă, mi-a răspuns antologic:

- Toate au ceva al lor și nu pot fi comparate. Cum nu poți zice de Rembrand van Rijn că ar fi egal cu nu mai puțin cunoscutul Voltaire. Fiecare are rolul său. Operele lăsate nouă cumulează, nu despart. Adună într-o totalitate, denumită acum Iluminism.

- Adevărat, am răspuns. Dar ce rămânea din pânza pictată, drept de un maestru, dacă acel cineva nu ar fi scris despre epocă? Iar Voltaire a scris monumental.

- Aici ai și dumneata dreptate, dar numai un pic.

Discuția noastră s-a încheiat aici. De atunci, mă tot gândesc care este puținul meu de dreptate. Dar cred (și sunt sigur de asta), acesta este rolul adevăratului om, să te faci să gândești. Să te tot întrebi. Și când ai răspunsul, să-l faci și pe altul să se întrebe.

A fost profesor de limba română la diferite școli, dintre care la Liceul (astăzi Colegiul Național) „Aurel Vlaicu” Orăștie, între anii 1959-1993. Puțini fiind acei ce l-au avut drept dascăl să-l fi uitat.

Blajin la vorbă, meticulos, spontan, domnul profesor Petru Baciuc a făcut din materia predată o adevărată punte de comunicare (între catedră și elevi, dar și între elevi). La dânsul am înțeles acea definiție a limbii, adică: limba maternă este acea punte de comunicare între oamenii aceleiași neam, popor, limba vorbită dând fiecărui individ netăgăduitul drept de apartenență la o națiune. Mai mult profesor, Petru Baciuc a deschis în noi acel firav lacăt ce ține închisă cunoașterea. A zidit în noi zid trainic din cartea scrisă cu lacrimi și sânge.

De ce lacrimi?

Deoarece doar cel ce nu a scris nu știe câte lacrimi curg din ochii celui ce revede în minte-i trecutul. Dacă nu-i plâng ochii, atunci îi plânge inima și tot lacrimi, de astă dată de sudoare îi scaldă fața. Vai de năframa ce șterge uscate sudori.

De ce sânge?

Deoarece cu greu vine pe lume făptură nouă. Și mândră-i făptuința ce scoate la viață șirag de rânduri scrise. Trăiri sau ficțiune. Dar mândre și destoinice procese sufletești trăite cu intensitate. Și este știut, marile epopei sunt scrise nu cu vorbe mărețe. Întotdeauna o pace premerge războiul. Cei ce murit-au vor fi plânși și la învinși și la învingători. Dar cronicile nu vor lăuda niciodată pe lași.

Cum altfel pot denumi cartea: Acel boț cu file ce-nvață, acea totalitate a proceselor psihice care servesc ca mijloc de cunoaștere. Iar dragul pentru citit își are-n dânsul, dacă nu chiar toată, dar aproape toată vina.

Știa să-ți faci drag de carte.

Acestea toate și mai multe, le știu și de la profesorul Petru Baciuc; s-a străduit să pună oriunde găsea un loc fertil, sămânța frumosului. Nu a privit niciodată neputincios cum dorințele lui se sting, nu a trăit ca cei mai mulți oameni ce devin simple nulități

inserate, fără a lupta. Domnul profesor Petru Baciuc a dorit să aprindă într-însul acea flacără ce face diferența între geniu și noi muritorii de rând.

S-a stins din viață în 20 iunie 2008, la 77 ani.

Maestrul Ioan Popa

Să scriu despre un om care a lăsat ceva în urma lui este greu, urma te face să nu ai prea multe de scris, să vorbesc despre cineva care a lăsat un nume bun este și mai greu, numele vorbește în locul celui despre care vreau să fac vorbire. Să încerc să scriu despre cel ce-a lăsat brazde adânci de dăinuire, îmi este imposibil. Cu toate că voi încerca acum imposibilul.

Profesorul Ioan Popa te transpune parcă într-o altă lume. Ca să poți vorbi despre dânsul, trebuie să trăiești aiudoma lui, greu pentru un biet profan întru ale muzichiei. Dar să încerc, cu toate că încercarea îmi pare o transpunere în altă lume, de parcă aș fi răpît din timpul nostru, dus undeva în afară de timp ca apoi să revin ca dintr-o icoană în ăst timp. A face vorbire despre Ioan Popa este ca și cum aș vrea să aud cu urechi de lut îngerii, ca și cum, cu un cânt ar răsuna în mintea-mi și cine să-l audă fără de mine. Ca și cum ochii ar căuta ceva în lumina puternică, acel ceva ce doar sufletul poate să vadă. O tempora! De parcă aș dormi. Și eu trebuie să fiu treaz, pentru ca să pot auzi mesajul ce transmis-a domnia sa.

Principala diferență între cineva care visează și cineva treaz, este că visătorul se află într-o lume a sa. Eul lui este blocat în această lume de vis care este doar a lui și nu relaționează cu alții. A te trezi înseamnă a părăsi această lume privată a ta și a intra în realitatea comună, în adevărul care, doar el poate să ne unească pe toți. Conflictul și lipsa reconcilierii în lume vin din

faptul că suntem blocați în propriile interese și opinii, în propriile noastre lumi mici. Egoismul, atât individual cât și colectiv, ne face prizonierii propriilor interese și dorințe, ce stau împotriva adevărului și ne separă pe unii de alții. De aceea, cei ce lasă urme și au un bun nume sunt greu de descris.

A te trezi înseamnă deci a-ți dezvolta receptivitatea față de ceva: față de semnalele silențioase cu care alegem să ne călăuzim, față de numeroasele indicii ale prezenței noastre efemere. Există persoane care se descriu ca fiind „afoni din punct de vedere al artelor, al îndemânărilor practice sau religioase”. Capacitatea de a-l percepe pare un dar refuzat unora. Și într-adevăr, modul nostru de a gândi și acționa, mentalitatea lumii de astăzi, gama largă a experiențelor noastre reușesc să reducă receptivitatea noastră față de acestea, să ne facă „afoni”. Și totuși, în fiecare suflet este prezentă, în mod ascuns sau deschis, așteptarea lui Dumnezeu, capacitatea de a-l întâlni, de a găsi talantul îngropat în adâncul sufletului.

Pentru a ajunge la această stare de vigilență, această trezie față de ceea ce este esențial, trebuie să trăim pentru noi și pentru ceilalți, pentru cei care par a fi „afoni” și în care totuși este vie dorința să se manifeste.

Maestrul Ioan Popa a făcut aceasta dând frâu liber creației și înțelepciunii.

„Monumente de bucurie a culorii și a inimii”. De la Valentin Lădar

55 de copii, la care să îți mai mult sau mai puțin? Pictorul Valentin Lădar are 55 de opere expuse, pe toate le iubește ca pe

un ceva ieșit din suflet. Expoziție sau stări de spirit etalate? La asta ne invită să dăm răspuns concitadinul nostru.

Plecasem din redacție hotărât să fac un reportaj despre un vernisaj. Îmi dorisem de mult timp să pot vorbi cu meșterul într-ale picturii, Valentin Lădar. Aveam pregătite un set de întrebări, reportofonul și pofta de ceva nou la îndemână (spun ceva nou, deoarece pictura aduce cu sine noutate). Locația o știam, așa că, hai la treabă! Cum scriam, plecasem cu un bagaj de întrebări pe care speram să îl pun. Dar, dar mai bine tac. Tac, pentru că, după ce am privit expoziția în acea stare lucrativă, (maestrul se îngrijea de expunerea operelor, așezându-le pe locurile pe care tot dânsul le pregătise) se simțea forfota interioară, combinată cu animația pe care o dau tablourile expuse. Nu mai am cuvinte, frică fiindu-mi să nu mă pot ridica la nivelul celor prezentate.

Sper ca dumneavoastră, toți cei ce veți dori să treceți pragul expoziției, să vedeți mai multe decât se pot spune în cuvinte. Sper ca pictorul să spună mai mult decât mai pot întreba eu. Cert, vă pot relatea: „Am trăit și am văzut adevărul Orăștiei, ce poate să fie un alt oraș. Am avut impresia deplasării în altă localitate. Am zărit burgul de cândva, transpus în realitate”.

Valentin Lădar: De la fostul primar, domnul V. Blaga am auzit de intențiadeschiderii unei săli de expoziție aici, sunt trei sau patru ani de atunci și mă gândeam cât ar fi de fain să pot să fac o expoziție. O expoziție așa, de primă intrare în circuit a sălii. Și uite, ocazia nu s-a pierdut și mă bucur. Este un prilej fain, atât pentru mine, cât și pentru Orăștie, sper eu.

D.O.G.: Aveți aici multe frânturi de suflet cum de... de unde poftă de muncă, când la noi se zice că tot lucrul începe cu o pauză?

V.L.: Da este și asta adevărat, dar cei de la care am preluat proverbul (sași), îl termină întotdeauna cu eficiență. Diferența se vede foarte repede, dacă faci ceva se vede că ai făcut. Dacă stai se vede că ai stat și atunci ai dispărut din vitrină. Măcar atâta lecție trebuie să pricepem din așa zisul capitalism, după care am tânjit atâta. Munca e sigura variantă ca să poți, mai la urmă, face un mic bilanț și atunci poți spune sigur, asta și asta s-au întâmplat, asta și asta le-am făcut.

D.O.G.: Din șirul celor realizate, ne destăinuieți la câte expoziții ați participat?

V.L.: Expoziții personale – zece, sunt aici la a zecea. În grup, nu știu, nu le-am contabilizat foarte riguros.

Până în 1990, intern și cel mai frecvent, Deva. Filiala care este cea mai apropiată aici și de care aparținem. Și pe urmă expoziții în țară: că-i Reșița, că-i Baia Mare, că-i Timișoara sau știu eu ce alte orașe, Craiova, unde s-au mai întâmplat astfel de evenimente.

Au fost tot felul de expoziții și saloane, prezență și galerii. Personale și acelea mai multe în grup. Au fost. La unele numai am auzit că au fost lucrări de-ale mele, în expoziții colective, deoarece le trimitea direct filiala, la unele am mai fost și eu. Au fost!

După 1990 am expus în Germania, Austria, Elveția, Italia. Ultima fiind în Elveția în anul 2005.

D.O.G.: Cum este cu timpul, când mai faceți și altceva, aici văzându-se multă muncă și mult suflet?

V.L.: Foarte fain! În viața de zi cu zi, după serviciu, în rest pictez. (notă: veți înțelege cât de mult doarme după ce veți vedea expoziția). În timpul liber plimbatul cu motocicletă.

D.O.G.: De la ce vârstă desenați?

V.L.: De mic. Primele desene ale mele, acelea pe care mama mea le-a ținut, de când aveam doi ani jumătate. Țin minte că primele imbolduri au fost la grădiniță, când știu că mă tot chemau să desenez, cai. Pentru că, probabil, învățătoarei îi plăceau caii mei. Acum au mai îmbătrânit și caii, a mai slăbit și călărețul, dar caii sunt prezenți și aici.

D.O.G.: La caii sufletului voiam să ajung, care este colțul dumneavoastră preferat din expoziție, sau salon de pictură, nu știu cum să o numesc?

V.L.: Expoziție, pentru că sună mai puțin pretențios. Colțul meu preferat este: „În Vârful Ciungilor”, acolo este colțul meu preferat și asta pentru că sunt botezat cu apă de acolo. De aici, pentru că încă nu le-am înșirat pe toate și pe urmă mi-e greu. Sunt 55 de lucrări, sau cel puțin asta este intenția. Să bată cu anii împliniți acum o săptămână și cred că atunci când ai 55 de copii trebuie să îi iubești pe toți la fel. Într-un fel, este normal să te legi de lucrurile tale, sigur că mi se par bune toate. Eu nu mi-am bătut capul atât cu treaba asta. Dar hai să urcăm „sus la cucurigu.”

Acolo am găsit „Dealul Uroiului” în multitudine de culori. Autorul ne explică: „fiind parte a unei entități de sine stătătoare și fiind vorba de sus, la deal, am urcat aceste picturi la înălțime.

D.O.G.: Cum de sunteți singur, le puneți, le aranjați.

V.L.: Toate la fac singur. Eu îmi aleg ce desenez, eu pictez, eu le înrămez, eu le pun pe perete, eu le strâng, eu le duc acasă.

D.O.G.: Cum se vinde pictura la noi, comparativ cu ce ați văzut în Europa?

V.L.: Dacă aș picta pentru a vinde ar însemna să nu pictez!

D.O.G.: Bine, dar toate au o valoare și valoarea pe lângă recunoaștere înseamnă și bani.

V.L.: Nu spun că nu am dat din tablouri, dar am dat atât de puține comparativ cu ceea ce fac, încât asta pare ceva, nu știu

cum să explic. Nu-i neparat meritul sau vina mea, cât și de o conjunctură fie economică fie socială. Fie de educație. Asta nu numai anul acesta. Anul acesta, zicem noi, că este un an de criză economică, socială și așa mai departe. Dar pictez de mai bine de treizeci de ani și parcă este o criză continuă. Singura dată când am avut o mulțumire după meseria mea, a fost în 1991 la o expoziție în Germania. Unde m-am dus dimineața am pictat, le-am pus în galerie și seara au plecat. A doua zi a trebuit să o iau de la început și este stimulatив așa ceva.

Este stimulatив cu atât mai mult, cu cât în galerie intrau oameni care nu mă cunoșteau, habar nu aveau ce fac, cine sunt, ce caut acolo. Spuneau doar: „asta-mi place și vreau să-l iau cu mine”.

Este o lume configurată altfel. Oamenii se interesează și de altceva, cum ar fi pictura și nu numai. Orientarea merge și spre altceva decât materialul imediat. Mai trebuie spus ceva.

D.O.G.: Noi vă urăm de pe acum, mult succes cu expoziție și la cât mai multe cărți de vizită puse-n ramă. Mulțumim pentru timpul acordat.

V.L.: Mulțumesc și vă aștept pe dumneavoastră și cititorii ziarului la vernisaj, când va avea loc și lansarea de carte a domnului Nedel, pictorul din Vaidei, cel ce este autorul frescei de pe blocul din centru. Este vorba despre un album de artă.

Mulțumindu-i, ne despărțim.

Colocviu „Oameni și urme”

Eveniment orăștian organizat de scriitorul Dan Orghici în colaborare cu Casa de cultură a municipiului Orăștie, Primăria municipiului Orăștie, Biblioteca municipiului Orăștie, Asociația Scriitorilor din județul Hunedoara, ASTRA Despărțământul

Orăștie, Asociația Limba noastră cea Română Filiala Orăștie. Manifestarea a avut scopul de a evidenția rolul și locul pe care editura Emma din localitate la avut și îl manifestă în continuare în cultura orăștitană și nu numai.

Au ținut să-și manifeste respectul pentru munca editurii, prin cuvânt rostit și prin diplomele acordate nu numai cei ce au participat la organizarea acestei sărbătoriri dar și invitați

În contextul de azi în care fugim după fericire și parcă ea fuge de noi, când ni se pare că totul merge prost și că nu mai avem motive să ne bucurăm, noi am vrut spunem că viața merită sărbătorită, iar cei ce dau valoare acestei vieți cu atât mai mult trebuie elogiați.

Ce am dobândit în urma evenimentului?

Cei care au participat vor reuși să ia atitudine și să își sărbătorească zilnic viața în loc să fie pasivi, să se bucure de lucrurile simple, să fie recunoscători pentru ceea ce au fără a se mai agăța de trecut, să nu mai trăiască viața altora ci să-și asume responsabilitatea propriei vieți. Nu în ultimul rând, cum să își construiască conștient propria fericire în loc să alerge după ea.

Au vorbit Alexandru Munteanu (primarul municipiului Orăștie), care a punctat rolul de continuator al vechilor tipografii Orăștience, rol pe care Emma și la asumat încă de la primele titluri de carte tipărită aici. Tot dl. primar a acordat din parte primăriei munc. Orăștie o diplomă de merit pentru susținere și promovarea valorilor din Orăștie și nu numai. ASTRA despărțământul Orăștie a fost reprezentat de dl, prof Aurel Ursu (președintele) care a remarcat că de la cea dintâi editură cea a diaconului Coresi până la editurile zilelor noastre ș-a străbătut drum lung. Cărțile apărute la editura Emma au ceva aparte, din paginile lor răzbate dragoste cu care cei doi truditari (Ileana Lucia Floran și Paul Floran) ai acestui loc de zămislire o pun în

fiecare rod al editurii: cartea. În cuvântul său dl. prof. Miron Simedrea președintele Asociației Limba noastră cea Română Filiala Orăștie, a atras atenția celor prezenți în sala de conferințe a Consiliului Local Orăștie (aproximativ 40) asupra unui adevăr, anume: marea majoritate a celor ce calcă pragul editurii Emma o confundă pe Ileana Lucia Floran cu însuși editura, și nu puțini fiind acei ce o numesc pe Ileana L. Floran, Emma. Ea cufundându-se în cea ce face încât amprenta EMMEI să devină inconfundabilă.

Dl. Eugen Pistol (managerul Casei de cultură a municipiului Orăștie, renumit cântăreț de muzică populară) a amintit celor prezenți de legătura veche pe care o are cu familia Floran părinții Ilenei fiind-ui profesori (ambii părinți au fost dascăli), dar și despre multele evenimente în care editura Emma ș-a implicat activ în viața urbei, de la lansări de carte la colocvii și evenimente comemorative și alte multe în care Casa de cultură a municipiului Orăștie a fost implicată. Ca librar (având propria-i librărie) a saluta numărul mare de cărți pe care această editură le aduce în fața editorului și nu numai numărul ci și frumusețea lor.

Scriitorul Dan Orghici (organizatorul și prezentatorul acestui eveniment) a prezentat editura prin prisma secretarului Asociației Scriitorilor din județul Hunedoara și tot odată cea a cititorului de reviste culturale, iar aici Emma are cu ce se mândrii: Revista online Visul are printre colaboratorii frecvenți oameni din toate conțurile lumii ce simt și scriu românește, iar „revista Inedit” dorește să devină un nume de marcă în peisagistica revistelor de domeniu print textele și operele artistice publicate. Amintind de revista online nu putem uita un alt nume ce face Emma să fie ce este o editură mare, anume Mihai Paul Floran, el fiind cel ce se ocupă cu tot ce ține de partea virtuală webmasterul. Dan Orghici a înmănat o diplomă omagială

din partea celor implicați în realizarea acestui eveniment, mulțumind ed. Emma pentru implicarea lor chiar și acum când gerul crizei îngheață buzunarele și sufletele oamenilor darmita scrisul și pe cei ce trudesca asupra lui.

Pr. Prot. Narcis Terchet a subliniat faptul că o civilizație este întotdeauna tributară cuvântului, astfel cei ce trudesca pentru a da cuvintelor formă merită elogiați, diploma dăruită din partea protopopiatului Ortodox Orăștie fiind un astfel de elogiu.

Pr. Prot. Silviu Lucian Bindea a mulțumit editurii Emma pentru implicarea cu care a sprijinit Biserica Greco-Catolică în general și în mod special parohia Ilie Tezviteanul din Orăștie, dorind să exprime bucuria de a fi alături de fam. Floran acum la ceas de sărbătoare Pr. Prot. Silviu Lucian Bindea a însoțit urările de bine cu un set de cărți.

Cuprinsă de emoție Ileana-Lucia Floran a mulțumit tuturor pentru frumoasele cuvinte adresate ei și editurii Emma, dar și pentru frumoasa aducere aminte de cei ce au fost. ai domniei sale părinți și educatori. În cuvintele spuse cu voce tremurândă editorul Emmei ne-a reamintit de datoria pe care cu toți o avem, anume să facem bine și frumos tot ce facem.

Mulțumiri pentru bune colaborare au mai adresat și bibliotecarele de la Biblioteca municipiului Orăștie, prin doamna Elena Sălan (șefa Bibliotecii municipiului Orăștie).

În discursurile lor scriitori: Dora Ceama, Vic Virgil Bălan, Elena Făieran, Florin Drăgiciu, au adus prinosul lor de mulțumire familiei Floran, oameni ce fac editura Emma să trăiască, dar au subliniat și alte ipostaze ale muncii acestei edituri și anume: Munca temeinică de redactor pe care Ileana L. Floran o face, angajarea în viața livrărească prin organizarea concursului internațional de creație literară „Visul”, care anul trecut a ajuns la ediția a VI a, dar și autorul ce se ascunde în umbra editorului

Ileana L. Floran. Stilul ei inconfundabil face ca omul din spatele cărților să fie autor al multor cărți de proză și poezie. Și nu aici se oprește spiritul ei artistic copertele cărților apărute la Emma dovedind un real simț al cromatici și aranjării. Doamna Livia Fumurescu, a adus celor prezenți la colocviul „Oameni și Urme” suflul viu al prezentărilor de carte la evenimente de acest fel, editura fiind mereu prezentă la saloanele de carte hunedorene, iar dl George Văidean a transpus în viu grai momentele de taifas din editură, unde se dezbat și se disecă teme de actualitate, unde părerile deși nu întotdeauna asemănătoare se concretizează în proiecte comune, unde kitschul rămâne kitsch și manea nu devine muzică.

În cuvântul său în calitate de organizator Dan Orghici a remarcat rolul de educator pe care ori ce editură trebuie să și-l asume, sarcină pe care editura Emma nu numai că și-a asumat-o dar pe care o practică zi de zi. Prin menținerea unui nivel înalt al limbi române în scrieri, prin ajutorul dat celor care cer în domeniul calculatoarelor și exemplele pot continua, scriitorul a remarcat rolul celor doi soți Floran în editură și în mod special al dl. Paul Floran.

Doamna Sonia Stâncel după ce și-a exprimat recunoștința față de Oamenii de la Emma a încântat auditoriul cu balada - Fur Elise cântată la pian.

Cuvântul de încheiere aparține dl Paul Floran care pe lângă mulțumirile aduse, a promis că va continua activitatea.

Matematică aplicată în viața de zi cu zi. De unde se nasc informaticienii

Pățania lui Icar, „mitul zburătorului”, „Meșterul Manole” sau „Lucefărul” dobândesc aici puteri semnificative inedite, căci pilda aviatorului a cărui efigie se află pe frontispiciul liceului investește aceste motive cu profunzimi nebănuite și elanuri sporite. (prof. Gabriel Petric)

Succes românesc la a IV-a ediție a concursului internațional Networking Academy Games.

În perioada 25-26 iunie 2009 s-a desfășurat la Bratislava cea de-a IV-a ediție a concursului internațional Networking Academy Games, concurs la care participă studenți ai academiilor CISCO din Europa Centrală și de Est. Concursul are mai multe secțiuni:

- HS3 (High School 3) - dedicată elevilor de liceu. Elevii concurează în echipe de câte 3 având de rezolvat un test teoretic, în care fiecare concurent trebuie să răspundă la un chestionar și un test practic, unde echipa a trebuit să configureze o rețea.

- Packet Tracer - unde au putut participa studenți și instructori ai academiilor CISCO. La această secțiune fiecare concurent a avut de răspuns unui chestionar teoretic și de configurat o topologie în simulatorul de rețele Packet Tracer.

- UNI - destinată studenților și instructorilor academiilor CISCO. Participanții la această secțiune au avut de răspuns unui test și de configurat o rețea reală cu routere și switchuri CISCO. La secțiunea HS3 echipa formată din: Chirică Teodor – elev la Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu” București, Dolca Robert – elev la Colegiul Național „Aurel Vlaicu” Orăștie, Oniceag George – elev la Liceul Teoretic „Nicolae Iorga” București a

obținut locul I. Echipa a fost selectată în urma fazei naționale a concursului AcadNet și a fost pregătită de Mihai Bucicoiu, Justin Niculae de la Universitatea Politehnică București și de Popa Daniel de la Colegiul Național „Aurel Vlaicu” din Orăștie. La secțiunea Packet Tracer - instructori Mihai Bucicoiu, de la Universitatea Politehnică București a obținut locul I, iar Justin Niculae, tot de la Universitatea Politehnică București a obținut locul III. Participarea echipei HS3 a fost posibilă datorită sprijinului financiar oferit de DATA NET SYSTEM.

Începutul de articol aparține unui fapt împlinit, aparține strădaniei recompensate. Dolca Robert exemplifică cât se poate de bine adevărul cuprins în zicala: „dacă vrei ceva cu adevărat, poți”. Da, el și alți mulți ca el au putut, au vrut și au arătat că se poate. Voi încerca să descriu în acest articol pe cel ce face ca acești copii ca și Dolca Robert, să iasă din tipare. Voi reda un interviu (mai pe adevărate o șuetă) cu domnul profesor Popa Daniel. Un dascăl, unul dintre acei mulți dascăli ce fac ca învățământul românesc să fie bine cotate în lume. Născut în anul 1972, domnul profesor Popa Daniel, calcă pe urmele părinților (profesori de matematici). Termină Facultatea de Calculatoare în Timișoara, în 1996, ca apoi să se dedice învățământului preuniversitar trup și suflet, devenind profesor gr. I la catedra de informatică a Colegiului Național „Aurel Vlaicu” Orăștie.

Cu un C.V. impresionant, domnul profesor Popa Daniel, nu numai a educat, dar a făcut elevii să gândească, deoarece, spune dânsul: „un algoritm la matematică poate fi învățat, poate fi tocit și reținut pe de rost; în informatică algoritmul trebuie creat”. Tocmai de aceea, dânsul lasă talentul fiecărui elev să se dezvolte în direcția în care - și găsește înclinația, vocația.

Am să redau pe scurt câte ceva din impresionantul portofoliu. Rezultate obținute cu elevii la concursuri „În ultimii

10 ani de activitate am obținut cu ajutorul elevilor mei peste 145 de diplome distribuite astfel: concursuri internaționale: 2 premii I; 2 premii II; 5 premii III; 10 participări concursuri naționale și interjudețene: 12 locuri I; 5 locuri II; 6 locuri III; 8 participări la concursuri naționale. Concursuri județene: 26 locuri I; 25 locuri II; 18 locuri III; 26 mențiuni. Anul acesta am avut patru concursuri de la care elevii s-au întors cu premii: 2 locuri I. La Bratislava, cea de-a IV-a ediție a concursului internațional Networking Academy Games. Și la București concursul Infometrix și o medalie de argint. Cursuri: IT Essentials I & II CISCO; CCNA I IV CISCO; Intel TEACH; ECDL; cursuri CISCO Facultatea de Inginerie Hunedoara, C.N. „A. Vlaicu”; cursuri de recalificare profesională pentru Forțele de Muncă; curs AEL cu profesorii. Activitatea didactica (discipline predate): Tehnologia Informației și Comunicațiilor, informatică”.

Membru în diverse asociații, comisii etc., participant ca membru al comisiei la olimpiadele naționale de informatică 2003, 2004, 2005, participant la pregătirea lotului național de informatică 2003, 2004, participant ca membru al comisiei de jurizare la concursul Infoeducație 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, participant ca membru al comisiei de jurizare la concursul interjudețean Unirea 2005, 2006, 2007, 2008, membru al comisiei de organizare al concursului AcadNet 2008, 2009.

Diplome obținute (ECDL, CISCO, JES&Co, MEdC) Main contact, instructor CISCO, din august 2001, ECDL complet, ianuarie 2005, Evaluator autorizat ECDL , ianuarie 2005 IT Essentials I & II octombrie 2006.

Diplomele eliberate de JES&Co. (parteneri Microsoft din USA) atestă participarea la următoarele cursuri: Set Up and Preparation for Technical Courses, Student Helpdesk & Introduction to Networking, Application Development, august

2008 Gheorghe Lazăr, Clasa a III a Medalia pentru Învățământ, Clasa a III-a.

Ce mai poate spune ziaristul? Nimic. Pauză de răsufare, lungă și meritată. Dumneavoastră, dragi cititori, ce ziceți, nu ar trebui să ajutăm mai mult asemenea oameni? Nu este păcat să îi lăsăm să se zbată cu elevii (mulți dintre ei fără nicio tragere de inimă spre a învăța), pentru a scoate adevărate valori, valori cu care să ne mândrim noi toți?

Până săptămâna viitoare vă las și mă înclin, DOG!

Din dragoste pentru cetate

Amintirea trecutului este ca o piatră de hotar pentru viitor. Nu poți trece mai departe, în cunoaștere, de nu te uiți la semnele pe care înaintașii le-au lăsat

Simțeam parcă ceva gol, pe parcurs ce pagina de față a început să devină o continuitate. Nu-mi găseam parcă rădăcinile. Am vorbit despre orăștieni, dar fără a face legătura cu Orăștia. Un ceva greu apăsa pe sufletu-mi. Acel *ce* de dincolo de istorie se tot zbătea să iasă la iveală, așa că am dat glas inimii și am început să adun. Informația de față este un *tot* strâns cu amabilitatea Primăriei Orăștie, mai bine zis a site-ului: orastieinfo.ro. Le mulțumesc.

Nu am pretenția unei lucrări bine documentate, am dorit să strâng pentru dumneavoastră doar câteva date strict legate de activitatea culturală a urbei. Tocmai de aceea, nu am început cu primele atestări. Nu am puțința unui istoric, nici nu vreau să-mi iau merite pe care nu le am. Doresc să mă refer clar la o perioadă de înflorire a culturii în urbea noastră.

1860- 1868 – Prin decretul imperial nr. 7943/587 din 1860, Orăștia este ridicată de la rangul de târg la cel de oraș; La 8 aprilie 1860 se naște pictorul Kémény Jenő.

Au fost aleși ca deputați în Dieta de la Budapesta (1865 - 1868), din partea Orăștiei, intelectualii: dr. Avram Tincu și Ioan Tulbașiu, pe care-i găsim ca deputați la Universitatea Săsească unde au mai funcționat și Niculai Popovici, Ioan Mihu.

Regimentul 64 infanterie din Orăștie participă la războiul prusaco-austriac. Ia parte la luptele de la Konigratz, Biscubitz și Blumenau. În cinstea luptelor de la Biscupitz, mai târziu în anul 1904 (???), s-a ridicat în curtea regimentului de infanterie un monument. Foaia Interesantă, nr. 28 din 7 iulie 1907 consemnează: „O fală a armatelor austriace din zilele războiului mare dat la 1866 între Austria și Prusia, e lupta de la Biskupitz, în care un batalion de feciori, aproape numai români, au ținut piept și au alungat cu baioneta în mâini o trupă mult mai numeroasă de călăreți prusaci cari săriseră pe neașteptate cu caii asupra lor, dar au fost risipiți de bravii flăcăi români după o luptă înverșunată în care mulți și-au pierdut viața. Bravurei lor s-a ridicat în curtea cazarmelor din Orăștie un frumos monument, pe care îl arătăm în chipul de aici. E un vultur puternic (cu 2 capete, pajura imperială) ținând cu îndârjire sub paza sa sub țapenele-i gheare, steagul regimentului. În fiecare an, trupele, la 14 iulie fac frumoase parade în fața acestui monument și se povestește feciorilor bravura din 1866. Așa s-a făcut și duminica ce trecu în 14 iulie a.c.”

Este construit templul comunității evreiești – sinagoga. Tot de atunci datează locuința rabinului și hahamului și încăperea pentru copii de 5-13 ani care învățau religia, scris și citit în ebraică.

Se constituie corul de la Orăștie. Se naște Ioan Moța. Preot, apoi protopop al Orăștiei, publicist, scriitor, traducător, om politic, deputat în primul parlament al României Mari. Intelectualii din Orăștie, luând exemplul Junimii, au înființat o „Casina Română” care, însă, din lipsă de sprijin, după trei ani s-a desființat. Ea se va reorganiza în 1883 sub numele de „Societatea de lectură a inteligenței române din Orăștie și jur” și va avea aceleași obiective de promovare a culturii.

1882-1890 – se naște la Bințiți, Aurel Vlaicu, din părinții Ana și Dumitru Vlaicu. Sunt atestate în Orăștie funcționarea tipografiilor și librăriilor „Franz Schäesser” și „Carl Furhman”. Casina Română de la Orăștie se va constitui sub denumirea de „Societatea de lectură a inteligenței române de la Orăștie și jur”. Ședința de constituire a avut loc la 11 iunie 1883 având ca vicepreședinte ad-hoc pe Samuil Popu, iar ca notar pe Vasile Bologa. Asociația avea pe Sigiliu inscripția „Societatea de lectură română din Orăștie”, în afara sigiliului, societatea mai avea un registru cu protocoalele ședințelor, cu rapoartele de activitate și cele financiare. Ultima adunare a avut loc la 9 mai 1948. În 1884 s-au desfășurat la Orăștie lucrările Adunării Generale a Astei, prilej cu care a fost ales un comitet de primire al oaspeților ce l-au avut în frunte pe avocatul Avram Tincu, care va rosti cuvântul de salut din partea orăștienilor. S-a înființat „Reuniunea femeilor române”.

1890 – ASTRA sau „Asociațiunea Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român”, societate cu scopuri culturale înființată în anul 1861, își află la Orăștie vechi rădăcini. Despărțământul IX Orăștie, se constituie la 14 decembrie 1890. Vine în Orăștie ca învățător Elie Miron Cristea, viitorul patriarh al României. Deși nou sosit, a fost numit „director provizoriu” al școlii.

1891 – Se înființează tipografia „MINERVA”, prima tipografie românească din oraș (după alte surse se înființează în anul 1888). 1893 – Apare gazeta „Revista Orăștiei”, proprietate a tipografiei „Minerva”; Apare ziarul Szászváros. Va continua să apară până în 1912; S-a înființat „Reuniunea de înmormântări.

1899 – S-a înființat „Reuniunea meseriașilor”. În primăvara acestui an apare ziarul „Activitatea”.

1902 – Apare, la 1 ianuarie 1902, ca foaie politică săptămânală, „Libertatea” (1902-1935, 1940). Editor și redactor este Ioan Moța. Se naște Ionel Moța. Elizabeth Roboz Einstein s-a născut la Orăștie în anul 1902 în familia rabinului Roboz. A avut cinci frați. A studiat chimia și fizica la Universitatea din Budapesta, apoi la Universitatea din Viena unde a luat doctoratul „summa cum laude” (1928). Emigrează în S.U.A (1940) unde se căsătorește cu Hans Albert Einstein (5 iunie 1959), fiul fizicianului Albert Einstein, inginer și profesor la Berkeley. Moare la 9 ianuarie 1995 la Berkeley - California.

1906 – Apare la Orăștie revista „Tovărășia” (1906-1911, între 1919-1927 apare cu titlul „Plugarul luminat”) ca supliment al ziarului „Libertatea”. Revista a apărut din necesitatea promovării mai insistente a ideilor cooperării în rândurile românilor, mai cu seamă a țărănimii. Apare din inițiativa lui Vasile C. Osvadă.

1911 – Se naște Nicoale Văideanu în localitatea Pricaz, într-o familie de țărani cu șase copii. Face cercetări în domeniul rachetelor și combustibililor pentru rachete. Înregistrează mai multe brevete de invenție. Activitatea științifică a lui Nicolae Văideanu este apreciată și de Henri Coandă. Moare în 1981.

Se tipărește revista „Cosînzeana” (15 octombrie 1911 – 12 februarie 1915) la Orăștie, iar în perioada 1 ianuarie 1922 –

12 februarie 1928 la Cluj. A fost o revistă de cultură cu apariție inițial bilunară, iar din ianuarie 1912 cu apariție săptămânală. A fost condusă în calitate de proprietar și editor de Sebastian Bornemisa. Revista „Cosînzeana” număra printre colaboratori pe Mihail Sadoveanu, Ion Agârbiceanu, Zaharia Bîrsan, Liviu Rebreanu, Al. Ciura.

1912 – Debutează editorial la Sebastian Bornemisa: Liviu Rebreanu – „Frământări”; Victor Eftimiu – „Poemele singurătății” (amândouă sunt volume de debut).

Cu cele două debuturi închei. Dar nu de tot, deoarece perioada plină de vâlvă ce cuprinde anii ce vor urma anului 1912, Primul Război Mondial și perioada interbelică, aduc Orăștiei, din punct de vedere cultural amploare. Cu speranța unei curânde revederi închei și mă înclin.

Din dragoste pentru cetate (2) Orăștia anilor 1912 - 1989

Am să continui și în acest număr trezirea la viață a celor ce au fost sau sunt rădăcinile din care noua generație își trage seva. Dar să-l las pe marele Dominic Stanca să vă spună ce însemna Orăștia: „Cine n-a trecut prin Orăștie este numai pe trei sferturi om; cine a trecut și nu s-a oprit la Coroana este numai pe jumătate om; cine s-a oprit la Coroana și nu a băut o bere este numai pe un sfert om; iar cine a oprit la Coroana, a băut o bere și n-a mai cerut alta, acela pur și simplu nu este om!” (din *Coroana*).

Iar Gligor Hașa, în „Orăștie – între trecut și prezent” scria: „Orăștie, cândva centru de gravitație pentru cultura materială și spirituală din toată valea de mijloc a Mureșului cu puternică iradiere către Apuseni, Banat și Țara Hațegului, a cunoscut o

scurtă perioadă de declin, staționând în conul de umbră al altor localități”.

Oare nu ne stă în putere, cu așa sevă, să ieșim la soare? Eu cred că da. Dar să las cărțile să vorbească. Spunând dintr-un început că am avut sursă de inspirație: „Orăștie – Enciclopedie”, editura Corvin, Deva, 2001 și Maria Razba, „Personalități Hunedorene”, Dicționar, Deva 2000.

Scriitorii locali: Baciuc Aurelia – profesor de limba română, autor și coautor a mai multor lucrări monografice și nu numai, publicist; Baciuc Petru – profesor de limba română, scriitor, autor a mai multor monografii și studii, prozator și publicist, folclorist și totodată realizatorul unui însemnat număr de articole din presa scrisă a vremii; Bălan Ion Dodu – scriitor, notoriu critic și istoric literar, cu numeroase lucrări de referință; Bodea M. – jurnalist și profesor; Borcea E. – poet și publicist; Bura Ilie – poet de mare rafinament; Mihai Traian – poet; Petric G. – profesor, prozator, filolog, redactor și publicist;

Marii colaboratori ai publicațiilor locale: Șt. O. Iosif, G. Coșbuc, P. Dulfu, N. Rădulescu, O. Carp, V.T. Pătășeanu, C. Moldovan, C. Rotică, I. Agârbiceanu, O. Goga, A. Bârsianu, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Nicolae Iorga, E. Malian, M. Eminescu.

Publicațiile vremii: Activitatea – Foaie, politică, economică, socială, literară și culturală; Almanahul scriitorilor de la noi (1911) apărut în editura Librăriei Naționale din Orăștie; Bobârnaci – adaos umoristic la „Libertatea”(1911-1914); Bumbușca – revistă satirică (editorii spun că: „apare când o taie capul”); Bunul Econom – revistă de agricultură industrie și comerț.

Apar în Orăștie o serie largă de calendare. Convorbiri științifice – revistă mensuală pentru știință și cultură (1917-

1923); Cosânzeana – revistă ilustrată (1911-1915) apare bilunar la Orăștie, ca apoi (1922-1928) la Cluj; Cucul din Ardeal – revistă de umor; Frăția – organ politic național (1926-1927); Friptura – ziar umoristic (1926); Hades – revistă de filozofie (1912); Hai să râdem – revistă umoristică (1921); Libertatea – foaie politică, socială și economică (1902-1941); Noutatea – revistă de informații; Pradoxo – (1913-1916); Pământ Strămoșesc – publicație; Solia și Solia Dreptății – organe de presă ale Partidului Țărănesc; Spicuri Literare, Spicuri Economice, Spicuri din gândurile mele – Adaosuri la ziarul Libertatea; Studii științifice – publicație cu caracter științific;

Muzicieni, folcloriști și interpreți: Breaz I. – folclorist și etnograf.

Constantin Clemente – folclorist; Nicola R. I. – prof.univ.dr. la facultatea de Muzică din Cluj, compozitor și pedagog; Popa I. – profesor de muzică, unul dintre marii animatori ai corurilor locale și nu numai; Rațiu M. – dirijor teoretician muzical.

Artiști plastici: Adam Nicolae – sculptor și publicist; Xenia Bursan, Ioan Achim, Marius Petruța, Mihai Minescu, Anișoara Furdui, Georgeta Filip, Horea Bordeanu, Ioan Orban, Zoltan și Șandor Tavazi: nume ce fac ca arta plastică să fie la ea acasă în Orăștie. Nedel Aurel – pictor; Zdrenghea Mircea – pictor și om de cultură, muzeograf amator; Lădar Valentin – profesor, pictor.

Mari personalități ale dezvoltării artistice și științifice: Amlacher Albert – teolog, scriitor și istoric; Andrescu Ion – artizan de violine și viori; Bogdan D.Gh. – istoric și critic literar; Bora V. – preot greco-catolic, poet și publicist. La inițiativa sa, ia ființă la Cluj, Societatea scriitorilor români, având ca președinte pe V. Papilan; Dr. Cărpinișan C. – profesor universitar doctor, fondatorul chirurgiei toracice moderne românești; Dulufu P. –

doctor în pedagogie, om de cultură preocupat și pedagog de vocație; Farago A. – farmacist, pune bazele cooperativei „Digitalis”, pionier în medicina naturistă românească; Albu Ioan – prof.dr.șef al catedrei de Anatomie la IMF Cluj-Napoca. Autor a 19 cursuri și 191 lucrări științifice de specialitate; Baciș Ioan – academician, prof.dr., a organizat pe baze moderne cercetarea științifică în domeniul fiziologiei, autor al mai multor opere științifice; Homorodean M. – prof. universitar doctor, lingvist; Iacob M. – regizor și cinematografist de renume mondial; Ivașcu S. – personalitate a medicinei românești, chirurg de excepție și descoperitor de tehnici și metode chirurgicale noi; Izdrailă V.– prof.univ.dr.ing. în construcții, scrie 45 de lucrări de specialitate, 16 cursuri, 30 de comunicate și 237 studii și protocoale; Mărginean N.– prof.univ.dr.docent, psiholog; Orga V.– cercetător științific la Institutul de istorie; Vapit C. – cercetător întru ale istoriei localității noastre, un deosebit de meticolos căutător; Pasca Ș.– filolog; Popa A.– prof.dr.ing., rector la Institutul de Mine Petroșani; Prodan D.– acad. Prof. istoric; Secheli I.– fondatorul fabricii de blănărit, fostă Vidra; Simoi C.– cibernetician; Stăncioiu N.– medic cardiolog prof. univ. stea a medicinei românești; Văideanu N.–inventator.

Politicieni marcanți: Bornemisa Sebastian – om politic al vremii sale, deputat din partea Partidului Național și din partea Partidului Poporului. Publicist și editor, totodată tipograf; Groza P. – deputat în cinci legislaturi, de două ori ministru și primul președinte al consiliului de miniștri în guvernarea comunistă (1945); Mișu I. – om politic și cărturar de mare prestanță, implicat în viața economică și culturală a timpului său; Vlad Aurel– ministru la începutul perioadei interbelice, om politic și de cultură.

În această perioadă au ființat în Orăștie un număr de douăzeci și două de biblioteci. Se regăsesc în Orăștie 9 tipografii.

Și mai sunt mulți aceia care au rămas anonimi, profesori care au format asemenea personalități, medici care au tratat bolile timpului cu mijloacele pe care le aveau la dispoziție, acei eroi necunoscuți, care de cele mai multe ori dau sarea și piperul. De la frizerul ce te face să te bine dispui, la brutarul ce-ți face masa mai gustoasă, cu toții au fost cei ce au făcut istoria. Dar istoria nu a putut să-i consemnez pe toți.

Până săptămâna viitoare vă las și mă înclin, DOG!

Încrederea este forța de a face lucrurile să meargă

Atunci când ai probleme, când parcă nimic nu mai este în jurul tău colorat, simți nevoia sprijinului celor din jur. Parcă și timpul trece altfel când mâncarea de bază este doar pâine cu cartofi fierți și de multe ori... lipsește și asta. Ai alte unități de măsură la toate, măsori alte valori, spunând „bun venit” altor ocupații; de tânăr, adio zicând educației, lași pe loc secund sau poate terț igiena, totul rezumându-se la grijile minutului ce vine. Nu mai ai timp să gândești la viitor, nu mai vrei să știi de realitatea de care te despart doar câțiva metri. Îți vine să urlu dar nu știi de are cineva urechi să te audă. Te lași pătruns de griji întru atât, încât parcă grijile se contopesc cu timpul ce trece, devenind inert, o inerție soră cu moartea din care cu greu te poți smulge. Nu faci nimic și ce-i mai rău, nimic culegi. Capac peste toate, dacă asta vine și din modul în care ai fost crescut, atunci nu-i greu, ci foarte.

Vă pare cunoscut? Sunt zilnic printre noi astfel de oameni. Avem sau nu timp și putere să-i ajutăm, asta este cu totul

altă treabă. Cei ce pot, îi ajută. Un astfel de ajutor l-am găsit la Geoagiu. O mână de oameni se interesau de nevoile semenilor.

Întâmplător mă aflam la preotul paroh greco-catolic din localitate. Doi oameni intră de-odată cu mine pe poartă. Disting la dânșii ceva ce nu era al locului, iar conversația îmi întărește acest fapt. Erau doi dintre voluntarii de la Renaître. Nu am intrat în amănunte, nu era nici locul nici timpul necesar, dar curiozitatea m-a făcut să întreb ce fac. Scurt, au spus câte ceva, dar au lansat invitația de a merge în 12 mai 2009, să văd cu ce se ocupă concret.

Binecunoscuta asociație de întraajutorare Renaître, este în Orăștie și localitățile din jur de aproximativ zece ani. Având la început scopul de a depista și ajuta persoanele cu nevoi sociale majore, o dată cu trecerea timpului și-a diversificat gama de servicii pe care le desfășoară. De la ajutorarea strict materială (care constă în hrană și haine) s-a trecut la educație, centrul de la Orăștie fiind cunoscut mării majorității de beneficiari și nu numai.

În Franța, țara de origine a inimoșilor voluntari, Renaître se împarte în două: Renaître France și Renaître Internațional. Aceasta din urmă desfășoară activități în trei țări, printre care și România. Începând cu ajutorarea în special a copiilor din familii cu probleme sociale, apoi cu programele educaționale, iar în final prin crearea de punți de ajutor între copiii din alte țări, redându-le la rândul lor siguranța în propriile lor puteri, prin programe de socializare și nu numai, în țara noastră. Voluntarii noștri au crezut de cuviință să înceapă un nou stil de abordare asupra ajutorului. Mai pe românește, eu l-aș numi „Programul năvodului”. De ce? Pentru că dânșii nu numai că dau peștele prins de alții ca ajutor, vor să dea și năvodul, pentru ca cei ce sunt beneficiarii serviciilor lor să-și prindă singuri peștele, dând astfel

valoare încrederii în sine, prin utilizare utilului în detrimentul inerției.

Îl întreb întâi pe cel la care făcusem cunoștință cu inimoșii voluntari, adică pe părintele Mihai, ce se întâmplă și care este colaborarea parohiei greco-catolice Geoagiu?

Pr. Mihai: Colaborarea se rezumă la un teren agricol pe care parohia l-a dat în folosință celor de la Renaître, biserica noastră desfășurând în paralel alte activități, atât de ordin spiritual, prin Sfintele Liturghii, cateheze și alte slujbe religioase, cât și uman, prin alte programe de întraajutorare frățească. Activitățile Renaître și ale Bisericii merg în paralel, neinterferându-se.

Tot curios am rămas, așa că ce-o fi, oi vedea... Și am văzut!

Am văzut oameni implicați în ceea ce fac, beneficiarii serviciilor ajutându-se din ajutorul dat. Mâna întinsă spre ajutor constă în terenul arat și pregătit pentru a fi însămânțat, în sămânță și răsaduri de diferite soiuri, de la fasole la cucuruz, de la ardei, gulii și alte multe legume, până la saporin (acesta fiind erbicidul numărul unu în țara noastră, adică sapa). Iar sapa era destoinic mânăuită de oameni ce se vede că ar dori să facă cu adevărat ceva, dar cărora starea socială, vicisitudinile vieții nu le-au permis.

Veniți la holdă, chiar dacă distanța de oraș este destul de mare, nu s-au ferit să pună osul la treabă. La ora șase, voluntarii veniseră, chiar dacă pe câmp lipseau beneficiarii. Fiecare cu mijlocul lui de transport, căruța cu cai fiind cea mai bine cotată, au început să vină și când au venit s-a umplut terenul de oameni. Când am plecat încă se mai muncea. Era o dragoste de nedescris, ieșită parcă din inima celor ce mânuiau uneltele, săpau, puneau sămânță de tot felul, un ceva aparte ce numai părtășia ți-o poate da, iar această părtășie a venit din suflete mari de oameni și s-a

dăruit cu mult drag altor oameni. Frățietatea fiind numitorul comun, voluntarii asociației și beneficiarii părând un tot lucrativ, fiecare împlinindu-și treaba ce o avea de făcut ca un angrenaj bine uns.

Simțeam că acei semeni ai mei doresc să facă ceva pentru ei, mă bucur că am avut ocazia să-i văd făcând și doresc din tot sufletul, proiectului, succes! Cum de altfel, succes le doresc și proiectelor viitoare, sigur fiind că nu vor întârzia să vină.

Scuzând întârzierea (sunt și eu român doar), Jean (francez), coordonatorul proiectului social, m-a condus să simt puțin din arsura soarelui de primăvară și dragul față de semenii care-l avântă spre noi încercări. Am reținut de la el că este o linie fragilă pe care o poți trece ușor între optimism și realitate, iar el crede în realități. Asta într-adevăr s-a și confirmat, realitate fiind cele văzute, adevăruri ce nu pot fi infirmate de nimeni și nimic. Da, Jean, ai dreptate, sunt oameni ce nu văd decât greutăți și speranțe și sunt oameni ce văd doar faptele pe care le-au împlinit. Eu am văzut o împlinire.

La urmă și sper că nu și la sfârșit, închei mulțumind doamnei și îndrăgostitei de România, Sandrine Bricoud, președintele asociației și domnului coordonator al acestui proiect, Jean Druet. Sunt onorat că am avut prilejul de a vă cunoaște. Ședere frumoasă-n România și multă sănătate!

Cerându-mi iertare celor ce s-au mai implicat pentru că nu am avut timpul necesar de a sta de vorbă și cu dânsii, promit că o voi face cât de curând. Închei și vă salut

În luna mai, ziarul nostru prezenta un articol în care Asociația Renaitre încerca un nou proiect, pentru ajutorarea persoanelor cu probleme material-sociale.

Am promis să ne întoarcem. Asta am făcut zilele trecute. Stând de vorbă cu domnul Horia Ștefan, (legătura între mine și francezi, nu știu franceză) am decis să merg să văd dacă încrederea lui Jean (interlocutorul de data trecută) a fost răsplătită așa cum se cuvenea. Nu mică mi-a fost surprinderea să găsesc o grădină bine lucrată. O parcelă împărțită în mai multe parcele mai mici, pe care, așa cum scria colegul meu, în luna mai se plantaseră de toate cele necesare unei bucătării pe timpul iernii.

De ce surprins? Pentru că cei ce lucrau acel teren nu erau alții decât cei ce în această perioadă lucrează cu ziua pe terenul altora. Nu credeam să mai aibă putere și dragoste și pentru ce era în fond și la urma urmei a lor. Se zice că: „pantofarul are papucii rupți”. Nu a fost așa!

Chiar dacă era pe la amiază, când soarele de vară arde, chiar dacă terenul se află la o distanță apreciabilă de oraș, am găsit oameni la munca câmpului. Și nu se cunoștea nici dogoarea din timpul zilelor trecute, nici urma ploilor care au căzut în ultima vreme. Lucru de gospodar, ce mai!

Cum scriam mai sus, acei ce vor beneficia de munca lor, pe terenul pus la dispoziție de Asociația Renaître, nu sunt alții decât cei pe care îi găsești ziua întregă la saporin (erbicidul local), cu ciurda localității sau la alte munci necalificate. Pentru a câștiga un leu cinstit.

L-am întrebat pe unul dintre cei găsiți la grădină, de ce la ora aceea și cum de au grădinile fără buruieni sau mană? Mi s-a răspuns: „Păi, când să venim, acum avem pauză și am fugit până aici, lucrez la cineva pe aproape. Și buruiana, cum să crească? Că venim tot o dată pe zi. Cât despre mană, ne-a învățat Jean cum se face la ei în Franța, cu sârma de cupru și nu mai trebuie să stropim atât de mult. „Cum este cu sârma de cupru?” am întrebat

și eu pentru dumneavoastră, poate beneficiile vor fi mai mari dacă împărtășim din experiența altora, experiență nu de neluat în seamă dacă ne gândim la agricultura franceză. „La o perioadă după ce ai plantat roșiile sau alte cele ce se mănează, când firul a făcut cât de cât legătura cu solul, la o distanță de aproximativ 3 cm de sol, se înfige în tulpină o bucată de sârmă de cupru. La o perioadă de câteva zile, după ce planta a mai crescut, la o distanță de 5 cm de prima sârmă, se mai înfige o sârmă de cupru în cruce cu prima. Cuprul are proprietatea vaccinului la oameni, imunizează planta și nu mai are nevoie de stropiri cu substanțe. Și nici o grijă, cuprul nu are calități elastice așa că nu o să mâncați legume cu sârmă.”

Ne revedem la toamnă!

Miorița un nume sau amintirea unor clipe de neuitat

Care dintre concetățenii noștri nu au cel puțin o amintire despre restaurantul Miorița? Cred sincer, sunt puțini cei ce nu i-au călcat vreodată pragul. Fie doar pentru câteva minute, să dea năduful zilelor de vară jos, stingându-și arșița cu ceva rece. Fie doar să stea puțin la un pahar de vorbă, să uite urâtul. Nu puțini sunt cei ce mâncam la cantină, iar vestita iahnie de fasole îmi lasă și acum gura apă. Nici berile de sus de pe terasă, de unde se vede bine o parte din centru nu sunt de uitat.

Of, melancolii. Anii trecuți, dar pot zice sută la sută, frumoși ani, cu toată zloata P.C.R.-istă de afară, au fost și nici nu au rămas în sufletele multora dintre noi.

Trecut-au toate la fel ca anii, și doar clădirea restaurantului Miorița mai este același. Din tot ce a fost au mai rămas pereții, și vorbele noastre spuse acum.

Astăzi, restaurantul Miorița are o cu totul și cu totul altă înfățișare. Când intri pe holul ce cândva era garderoba, simți dintr-o dată aerul modernismului util. Totul s-a schimbat. Peste tot, mult soare și mese frumos aranjate. Aerul condiționat își face treaba din plin. Ce să mai spun, ești în plin centru și înăuntru se pot auzi șoaptele, ești chiar lângă șosea și nu-ți dai seama decât dacă stai să numeri mașinile ce trec. Acustica sălii o transformă pe loc într-un loc bun de distracții. Poți auzi ce cântă orchestra, dar de afară nimic nu este auzit.

Evenimente de tot felul pot fi organizate. Mese festive, aniversări. Orice fapt de mare însemnătate din viața noastră poate fi sărbătorit aici. Nunțile sau botezurile pot deveni acel fapt împlinit de o fantastică amintire dacă ați ales să le organizați la restaurantul Miorița.

Cu un personal calificat și cu o vastă experiență, tot aici se mai pot aranja întâlniri de afaceri, seri în care cu un grup de prieteni să faci cum zice românul, una lată. Un bufet asortat pentru cele mai exigente gusturi, tot aici poți să găsești, de la băuturile alcoolice de tot felul, la răcoritoare și cafele, bere sau vin. Tot ce ai nevoie pentru un bun antren. Asezonat cu bucate alese, vezi marca despre care tocmai vorbeam până acum, Restaurantul Miorița.

Dar tot aici, în timpul săptămânii poți servi la amiază o masă caldă la un preț bun. La Miorița poți alege și să-i comemorezi pe cei răposați, aici se pot face acele mese la care se aduce prinos de mâncare, după ce ați însoțit pe ultimul drum pe cei răposați. Se pot face acele mese de parastas.

Ce să mai spun de terasă, ea se vede. Nu pot vorbi prea mult despre un lucru bine făcut, bunul gust în amestec cu spiritul antreprenorial, au dat dovadă încă o dată, de mai era nevoie, că

de vrei să faci ceva, se poate. Terasa și incinta restaurantului Miorița vă așteaptă!

Până săptămâna viitoare vă las și mă înclin, DOG!

Supermarket Palia

Amintirile sunt acei fluturi mici ce-ți bat la geamul gândurilor. Te deranjează o clipă, ca apoi să te prindă în năstrușnicul lor joc. O astfel de clipă am re trăit când am stat de vorbă cu cel ce ține frâiele la ALBINACOOOP Orăștie, cu domnul Romoșan.

Vorbeam despre ce este acum Supermarketul Palia, când de-o dată, cu ochii minții am revăzut ce a fost odinioară. Cine poate uita oaza de prospețime pe care o aducea când veneau mărfuri din Ungaria, Germania Democrată și coada cozilor ce se forma la izmene și teniși din China?

Cum pot uita supermagazinul cooperăției? Când s-a deschis erau mărfuri la care unii dintre noi numai visasem. De aici am cumpărat primele portocale și tot de aici primul costum luat din banii câștigați de mine, pe munca de o vară, în vacanța mare.

Transformările au venit tăvălug și peste Supermarketul Palia ca peste toată țara. Și nu pot să-mi scot din minte, ori de câte ori cobor la subsol, cozile de la alimente.

Cum ne călcam pur și simplu în picioare pentru ce se dădea, și azi se mai întreabă câte unii când văd mai mult de trei oameni stând la rând: „ce se dă, să stau și eu?”. Cum pot uita cafeaua nechezol de pe terasa cofetăriei?

Anii s-au dus și o dată cu ei și vremurile de restriște au trecut. Acum, Supermarketul Palia arată ca un magazin modern. Nu mai găsești raioane specializate, acum sunt diferite

reprezentanțe a unor firme naționale sau multinaționale. La subsol nu mai este autoservirea, dar găsești mobilă pe toate gusturile și toate buzunarele. Și tot așa, Supermarketul Palia și-a înnoit fața cu fiecare etaj. Scări rulante te duc tot mai sus. Gama diversificată de produse face cu ochiul pungilor pline. Doar cofetăria Supermarketului Palia mai are, parcă, ceva din izul vremurilor de mult apuse. O parcare îmbietoare a apărut nu de mult timp; se vede că cineva se gândește la concetățeni. S-au schimbat multe, dar Supermarketul Palia a rămas o marcă definitorie pentru Orăștie.

Dacă sunteți în căutarea unui obiect, sau cămara se golește, dacă vreți produse electronice noi sau vreun aparat casnic nu mai merge, când cheful de shopping vă scoate din casă, nu ezitați nicio clipă, aveți doar de câștigat! Mergeți la Supermarketul Palia!

Îmi este suficient să știu că pot

Încercând să aflu date despre Ana Maria Ferdeș (sincer și cu regret nu știam cine este și nici ce preocupări are) mă pregăteam de-o căutare pe „văru' Goagle”, căci pregăteam un interviu. Nu a fost nevoie, doamna prof. Emilia Kadar îmi pune dintru început la dispoziție câteva date; și cine o cunoaște mai bine pe eleva Ana Maria Ferdeș, dacă nu dascălul care o pregătește pentru Olimpiada de limbă, comunicare și literatură română?

Ana Ferdeș este o adolescentă pe care toată lumea o iubește. Este o adevărată plăcere să lucrezi cu ea, deși nu este o elevă prea comodă: mereu curioasă, interesată, cere explicații și argumente convingătoare, prin care să-și clarifice nelămuririle și să-și consolideze cunoștințele

Ceea ce o caracterizează, în primul rând este o ambiție și o putere de muncă extraordinară. Nimic nu-i rezistă și ar putea reuși în orice domeniu, nu doar la limba și literatura română. Este puternică, voluntară, altruistă și are încredere în forțele ei. Citatul care i se potrivește cel mai bine este din Goethe: „Îmi este suficient să știu că pot”. Pentru ea, fiecare zi este o provocare. Nu va fi ușor la Pitești, la faza națională a Olimpiadei de limbă, comunicare și literatura română „George Călinescu”, dar Ana este pregătită, ca un sportiv bine antrenat, iar eu am convingerea că va reprezenta cu succes Orăștia, Colegiul „Vlaicu” și județul Hunedoara. Îi ținem pumnii strânși, mă rog să fie sănătoasă și în formă maximă. Pentru că nu de mult Ana este o adolescentă majoră, îi urez din suflet „La mulți ani!” și mult succes în tot ceea ce face, pentru a-și împlini visurile.

Reporter: Ana Maria, în ce clasă ești și de unde pasiunea pentru limba română?

Ana Maria Fredeș: A XI-a E, (filologie). Mi-am dezvoltat pasiunea încă din gimnaziu, m-am regăsit în literatură, dacă pot să spun așa, este, pot zice, pasiunea dintotdeauna, care nu m-a părăsit niciodată și asta voi face și în viitor. În general citesc, citesc foarte mult, aș spune că lectura face parte din rutina mea zilnică.

R.: Care sunt scriitorii tăi preferați?

Ana Maria Fredeș: Liviu Rebreanu și în domeniul liricii am dezvoltat un „ceva special” pentru George Bacovia, acesta fiind poetul meu preferat și îmi pare cel mai original, poezia lui este altfel, ceva straniu, dar un straniu în modul frumos de a spune.

Revin la doamna profesoară Emilia Kadar:

R.: De unde vine timpul și energia necesară pentru a pregăti elevii merituozii, Ana fiind unul dintre aceștia?

Prof. Emilia Kadar: Găsim timp și găsim energie pentru că școala nu este neapărat așa cum se vede din afară, noi nu suntem așa cum ne văd cei de pe stradă sau cum spun „gurile rele”, noi facem ceea ce facem cu pasiune, cu drag pentru copiii aceștia, care sunt mulți dintre ei dotați și pasionați, de literatură sau de alte științe. De exemplu, Ana ar putea să facă orice, nu numai limbă și literatură română, ar putea să obțină performanțe în orice domeniu. Timpul și energia vin din pasiunea cu care lucrăm cu acești copii minunați, dar și din har. Numai astfel rezultatele vin, firesc, la timpul lor.

R.: Cum arată succesele?

Prof. Emilia Kadar: Succesul îl fac ei, copiii, noi punem pasiune, muncă multă și suflet, iar succesul vine sigur, pentru că ei își doresc foarte mult, muncesc mult, visează... Un elev bun te obligă, te implică și pe tine foarte mult.

R.: Ana Maria, mai ai puțin și vei pleca la studii în altă parte. Cum vezi tu orașul nostru în viitor sau, mai bine zis, descrie-mi Orăștia în care tu te-ai întoarce...

Ana Maria Fredeș: Eu nu cred că m-aș întoarce în Orăștie, este un oraș prea mic pentru ce-mi doresc eu, dar mă voi întoarce mereu acasă, pentru că aici îmi sunt rădăcinile. Orăștia este un oraș fără perspectivă, fără posibilitatea de a face o carieră cum își doresc mulți dintre prietenii și colegii mei.

R.: Creionează-mi locul în care te vezi trăind în viitor...

Ana Maria Fredeș: Orașul în care aș trăi... Este un oraș în care să poți face carieră, un loc în care pot să-mi dezvolt abilitățile la nivel superior. Eu vreau să termin Academia de Poliție, ori o carieră bazată pe aceste studii nu se face decât în orașele mari. Cu toate acestea aș dori să se schimbe ceva și la noi, de pildă aș vrea mai multe modalități care să determine tinerii să rămână aici, deoarece orașul acesta nu poate să se

dezvolte fără sprijinul nostru, al tinerei generații, aș face un teatru, un cinematograf, o sală de lectură modernă și alte locuri care să-i facă pe cei tineri să vină cu drag acasă și să mai si rămână. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă profesoară și domnișoară Ana Maria Fredeș, cu promisiunea de a reveni la Colegiul „Aurel Vlaicu”, să consemnăm și alte realizări ale elevilor și ale domnilor profesori. Vă doresc mult succes!

Mă-nclin, DOGC

Nimic fără Dumnezeu

Este rece în dimineața aceasta de martie; cu pași zoriți de frig, mă îndrept spre Școala Generală „Dominic Stanca”, (Generală 2, cum o cunoaștem cei mai mulți dintre noi). Alături de mine - mulțime de copii cu genți și rucsacuri doldora. Vesele glasuri și veseli pași, grăbiți să nu întârzie la ore. Ajung în școală și caut biblioteca - este undeva pe la ultimul etaj. Pe coridoare mă însoțesc de pretutindeni, ca un vuiet parcă, glasuri de copii; e un vacarm dulce, un zgomot dur, continuu, dar un „zgomot-vacarm” ce mă face să zâmbesc nostalgic.

Intru în bibliotecă și aici găsesc două fetețe ce parcă-s desprinse din povești. Cuminiți, cu caietele și cărțile în față, o așteaptă pe doamna profesoară cu care se pregătesc pentru Olimpiada la Religie (ortodoxă) 2012 de la Oradea. Ne salută și facem cunoștință. Ele sunt: Raluca Lavina Găldău și Anca Băroi, eleve în clasa a VIII-a, respectiv a VII-a la Școala Generală „Dominic Stanca” Orăștie. Intră și doamna profesoară, Cecilia Ancuța Mihuț; gazdă bună, mă așteptase la intrare în școală, dar eu, jurnalist, nu am așteptat.

Reporter: Vă întreb pe amândouă, Raluca și Anca, ce vă face să uitați de primăvara de afară, de colegii voștri, de multe

altele care dau Savoare vârstei voastre și să învățați temeinic pentru olimpiadă?

Raluca Lavina Găldău: Aici mă simt bine, în învățătură mă regăsesc, îmi place să citesc, îmi place să învăț, nu-mi place să stau prea mult pe afară sau să pierd vremea, să lenevesc. Sunt la locul meu printre cărți.

Anca Băroiu: Religia este o materie frumoasă, mai ușoară față de celelalte materii și mă simt atrasă de ea. E plăcut să faci ce-ți place, iar mie îmi place în mod deosebit religia.

R.: Cum de ați ajuns la faza națională, ce v-a stimulat?

Anca Băroiu: La fază aceasta am ajuns prin muncă, în primul rând cu ajutorul lui Dumnezeu, apoi din plăcere.

Raluca Lavina Găldău: Am început din septembrie și astfel, puțin câte puțin, etapă după etapă, am ajuns aici.

R: Este stimulat să participi la concursuri?

Amândouă la unison: Participând la un concurs îți măsoară cunoștințele acumulate, aptitudinile, astfel plăcerea de a învăța devine plăcerea de a concura.

R. : Doamna profesoară Cecilia Ancuța Mihuț, este greu, este ușor să fii dascăl?

Prof. Cecilia Ancuța Mihuț: Nu este ușor, cu tentațiile care există în epoca modernă. Dar dacă-ți place, nu-i greu, iar eu fac totul din plăcere. Totul e să pui suflet în ceea ce faci, le-am spus și fetelor: dacă nu punem mult suflet, dacă nu ne jertfim puțin din suflet, nu iese nimic.

R.: Cum ați găsit acești copii minunați?

Prof. Cecilia Ancuța Mihuț: Ei m-au găsit pe mine și eu pe ei; au fost mai mulți, la faza județeană au participat opt și pe toți i-am îndemnat să nu plece cu gândul de a câștiga neapărat ceva, întrucât câștigul nostru este sufletesc și mă bucur când copiii

câștigă astfel. Sunt mulți copii buni, nu numai aici, în școală, ci și la celelalte școli.

R: Veți merge la olimpiadă, timpul va trece, ce ați vrea să faceți în viitor?

Raluca Lavina Găldău: Ceva între matematică, filologie și istorie – nu m-am hotărât.

Anca Băroi: Încă mă mai gândesc, dar oricum ceva legat de suflet.

Închei aici reportajul, dar nu înainte de a le mulțumi celor două partenere de discuție și doamnei profesoare care le pregătește. Închei, dar nu termin, pentru că ceva îmi spune că voi reveni aici, la școala Generală „Dominic Stanca”, deoarece este aici un acel ceva ce te face să vezi o pepinieră în care cresc valori.

Mă-nclin, DOGC!

Texte reviste literare

Căutări

Cât din ce sunt este o reflexie a celorlalți? Cât din mine, din ce știu și ce fac este al meu, sau, cât al celor ce ne înconjoară? Pot fi eu însumi identitate separată, fără a fi avut un maestru lăuntric, un acel ceva care a schimbat cursul evenimentelor, trăirilor, stărilor spirituale din viața mea? Ce și cât din ceea ce știu și cunosc este venit de la mine și cât din ceea ce știu și cunosc este venit din afară? Pot fi identitate separată trăind în lumea ce mă-mpresoară? Ceva din mine, în dimineața asta, încearcă să se determine, să se găsească pe sine, dar cum mă pot determina, cum mă pot găsi, la ce etaloane să mă refer? Întrebări ale sufletului ce caută definirea sau... un drăcușor ce aduce

mândria? Și totuși mă întreb, pot fi eu, fără lume? Știu, lumea fără mine poate fi...

De ce mă rod atât de tare durerile întrebărilor mele? Cum de arsura sufletului tău mă ustură pe mine? Care din neobosiții viermi ai minților noastre îmi dă senzația de neliniște spirituală?

Ce bine și cald este la tine în suflet! Ce stabilă trăire îmi dai atunci când vorbim. Dar cu toate acestea, mă înspăimânt când văd micimea-mi. De parcă-i tot o rugăciune, dar rugăciune este tot ce este frumos, rugăciunea mâinilor, când faci ceva util și bun, rugăciune sunt cuvintele ce mângâie, rugăciune este gândul bun, rugăciune este cântul, florile se roagă înflorind, vântul se roagă adiind, marea se roagă în întinsul ei, soarele se roagă răsărind și toți laolaltă ne rugăm zâmbind!

Îmi revin tot mai des în minte, ca un strigăt mut, cuvintele Sfântului Francisc din Assisi și anume: „Cine sunt eu și cine Ești Tu, Doamne?!” Of, greu of, aidoma unui suiș pe munte, mai bine zis o potecă de munte abruptă, un traseu ce nu este deloc ușor, ce devine cale spre meditație, drum de rugăciune. La fel ca cele 14 Stațiuni ale Căii Crucii ce marchează această ipotetică potecă, ce se preschimbă pentru câteva ore, zile, ani, devenind locul în care crucea noastră este mai ușoară, loc în care motivațiile personale dispar și fac loc Crucii mântuitoare a Domnului nostru Isus.

Suiș de munte... și ce poate asemena mai bine împietrirea umană, decât bolovanii pe care călcăm? Încrengătură de rădăcini... și cum altfel poate fi asemuită viața de nu cu încrengătură de... din toate ce se-nnoadă în chip nefiresc? Eu, de când am început să văd cu adevărat lumea, am văzut viața ca o luptă, ca un drum de munte, în care rolul principal e să urci, să tot urci... unde? Depinde de fiecare; unii se axează mai mult pe partea materială a vieții, alții pe profesie, alții pe idealuri...

Pragmatic sau idealist, depinzi de urcușul vieții, e ca o călătorie cu trenul... unii coboară atunci când viața a ajuns în stația lor, alții urcă... este de fapt o poezie cu versuri lungi pe care le-ai scris, sau pe care le scrii.

Asta, poate, vom fi lăsat la poale muntelui, le-am pus pe toate la baza primei Cruci ce începe șirul de 14. Primele trei stațiuni sunt parcă special alese, urcușul abrupt cere un efort fizic mare, ăst început de încredere, dar, cu cât urci, cu atât totul devine mai lin, panta parcă nu mai este așa de mare, hăul nu este atât de adânc, parcă ceva de dincolo ușurează drumul. Încet, dar sigur, urcăm! Furnicarul cotidianului se stinge încet, încet, făcând loc liniștii, zumzetul lumii se stinge și el cu fiecare stațiune, pacea învăluie loc și oameni laolaltă, dând sens de rugăciune și meditație fiecărui pas ce urcă, și urcă, până la sfârșit. Astfel, poiana în care sunt amplasate ultimele două Cruci ce ne aduc tot mai aproape de Mântuitorul Isus, dă voie minții să facă o palidă similitudine cu Raiul Ceresc. Greu urcușul... și ar fi fost, poate, imposibil pentru mulți dintre noi, dacă ar fi lipsit rugăciunea.

Sunt atât de mic și neînsemnat, iar Tu m-ai înălțat, numindu-mă alt Tău prieten. Din rob păcatului, făcutu-m-ai frate, mai mult, numitu-m-ai fiu al Tatălui Ceresc. Iar eu, da eu... în loc de slavă, îți dau noianuri de întrebări fără răspuns.

De ce Te caut acolo și dincolo (ești pururi și peste tot prezent)? De ce nu în mine Te caut? Din cauza albei zăpezi ce acoperă negrul asfalt, bătuta cale a păcatelor. Dar albul... Și totuși, nu culoarea ce reprezintă puritatea îmi dă de furcă, ci negrul, ce în loc de a se lăsa acoperit răzbate, cu stoicism. Iese la suprafață, dând trăirilor mele acel amalgam de sur-gri. Căldicel, acesta este cuvântul cu care mă tot lupt.

De ce îmi tot caut locul, când Tu mi-ai pregătit un loc? De ce nu cred cu adevărat în Tine? Tu cel ce ai spus: „Eu sunt ușa”. De ce lupt cu morile de vânt ale problemelor ce există? Doar Tu ai zis: „Veniți la mine toți cei osteniți și greu împovărați”. De ce ziua de mâine mă frământă mai mult decât ziua de astăzi? Când tot la Tine am răspunsul: „lăsați zilei de mâine grija ei”. Îmi fac de lucru căutându-Te acolo unde nu Îți este locul. Știu că nu o să te găsesc în război, dar fac greșeala de a spune că ești printre beligeranți, nu ai voit să vezi oameni murind de foame, dar eu te caut în scuza-mi că nu am ce face pentru ei (sunt prea departe). Sunt sigur că nu-ți plac așa-zisele crize mondiale, dar de ce nu Te-aș amesteca și pe Tine printre potlogăriile mai marilor acestei lumi fără de minte... Cum de nu m-ar dura lumina ce vine în sfânta noapte a Învierii... Lumină ce apoi va aprinde, una câte una, lumânările coroanei de advent, răsărindu-mi soarele ce-mi va lumina viața. Mă ustură cald-dulce raza din steaua cea călăuzitoare.

O, tu, vreme a renașterii, în care durerea devine bucurie și totul se transformă într-un mod simplu de a trăi. Durerile renașterii în suflet. Durerea țărâni, durerea ce dă viață trăirilor lăuntrice. Mă iartă, Prieten Drag, nu pot cu buze întinate să-nalț imnul Slavei Tale. Rogu-Te, primește-mi puținul prinos de mulțumire pentru tot și pentru toate.

Ce vă spune: „luni dimineața”? Eu simt asta, voi?

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă noi. De multe ori, mă-ntreb, unde se duc? Lacrimi de suflet semănate pe stropi din roua de durere. Viscere. Visare de început ce nu se va sfârși vreodată.

Mă-ntreb: unde se duc zilele de luni dimineața? Coli albe, acoperite de clipele ce tocmai au trecut. Unde se duc? Nuanță,

poate de trecere, pe care nu vrei să o simți făcând probabilă orice necesitate. La ce mai ai nevoie să gândești? Se duc? Nu clipa pleacă! Duc clipe care au trecut, pe umeri gârbovi, pe părul cărunt. Dar mai ales, duc clipa trecută cu mine, în locul celor doi dinți căzuți din față. Chiar, unde ai de gând să pleci cu un buchet de clipe ce la un loc formează minutele de luni dimineța?

Tăcerea mi-e ruga de-o clipă și clipa, la Tine, eternitate poate fi. Să cânt cu îngerii aș vrea în noapte, bucuriei: „Gloria in excelsis Deo”. Și toate, luni dimineță.

Butoi plin cu tot felul de mizerii îmi pare astăzi cetatea natală, am ajuns să-mi privesc concetățenii ca pe niște diagnosticieni, toți ne pricepem la toate fără să găsim soluții și mai mult, fără a face nimic. Distrugem fără a pune nimic în loc.

Maică dragă, cei mai mulți au ajuns medici psihiatri fără facultate și pun tuturor eticheta de nebuni. Mă dor cuvintele auzite fără să vreau pe stradă, îmi vine să urlu când zăresc comportamente ce duc mai mult la preistorie. Să plec nu vreau, să mai stau nu pot.

Sunt cine sunt și asta datorită mie, nu datorită imaginii reflectate în oglinda imaginației, ci sunt datorită imaginii mele reflectate în viziunea reală a tuturor. Restabilind rolul lui, și... Acest scurt cuvânt care nu intervine decât atunci când unește, dând frazei maleabilitatea explicită. Și parcă nu... și parcă da. Da, eu sunt eu și tu, a da, tu ești tu și fiecare avem rolul nostru în comedia vieții (tragi-comedie), cu toate negânditele fapte, sau prea gânditele idei ce zac undeva în fiocul de la coastă bunicii. Totalități de tonalități incluse în marea simfonie universală. Culoare eu, culoare tu. Culori unit-despărțite, ce dau pânzei reverberații, marea pânză ce, secundă de secundă, minut de minut își schimbă reprezentarea. Oare, ce pictor poate surprinde toate tonalitățile trăirilor, fiorul cotidian, instabila lume ce se

învârte pe care noi nu o simțim? Și parcă nu. *Eu fără tu* nu există și *tu fără eu*. Gol cap cu... fără gând.

Și poate eticheta potrivită-i cu o fotografie, a unui bloc dezafectat, doar asta vom lăsa celor ce vin de nu facem nimic. Mângâierea e alta: „totul nu e să învingi, totul e să lupti până la capăt. Biruința nu-i obligatorie. Obligatorie e lupta. Să nu te predai din prima clipă. Asta-i singura noastră datorie sfântă: de ne este dat să cădem, să fie-n zori.” Ce frumos scris-a N. Steinhardt în „Jurnalul Fericirii”...

Dar care zori, în ropotul vremii? Cine să mai anunțe scurgerea timpului?

El fuge-n năvălaş iureș, nu mai este interesant cât este ora, de mai are șaizeci de minute sau nu. Zi sau noapte? Chiar că nu mai contează, timpul se scurge prea repede mult prea repede, încât, chiar nu mai are niciun rost să fie anunțat cât mai este din noaptea ce trece, ori din timpul ce se scurge cum nu a mai trecut. Huzur de netot ce crede că doar el trăiește, iar clipa îi este un ultim bun pe pământ. Apartenență la altceva, încă nedefinit mie, cucuvea ce zboară doar de dragul de a zbura. Sau poate când talazurile sparg zăgane, corăbiile se duc de-a bușilea la fund. Poate o astfel de adormire este și noianul de neliniști ce ți-l dă dezamăgirea clipei ce vine și nu poate pleca fără să lase în urma ei ceva. Posibil străjer ce strigă fără să se facă auzit, pasăre de noapte ce zboară înainte de a pleca din cuib la vânat, înainte de a înălța un „cucuvaie” spre negura în care își caută prada. Poate chiar vrea să denunțe câteodată MOARTEA. Dar cine s-o înțeleagă, sărmana cucuvea?

Și parcă nu... și parcă da.

Prunc din alb și negru

Vreau să vă povestesc despre cum a fost la o lansare de carte; am mai încercat de câteva ori textul acesta și am tot șters... nu mă regăseam în el, limbajul nu era al meu, era o compilație între cele auzite și cele citite despre evenimente de acest gen. O încercare literară, proiecție în situația romantică sau tragică pe care nu am trăit-o, personajele o trăiesc, iar eu aș putea să mă confund cu ele. Literatura narativă, melodramatică nu este neapărat mare, ci doar ușor de citit prin faptul că simulează identificări, iar aceasta nu este unica rațiune a actului de a citi, cu toate că este una majoră, ci aceea că eu, cititor, constat sau descopăr asemănări prin lecturare, cu personajele cu care m-aș putea confunda vreodată. Romantism sau tragism pe care nu le-am trăit.

Incertitudinile, deruta, angoasa, înstrăinarea, își găsesc atunci sprijin și vindecare în reamintirea sau recitirea unor opere literare. Literatura este un suport, imbold pentru viață. Mai prețios este însă faptul că eu însumi, confruntat cu împrejurări excepționale, îmi amintesc de lecturile de altădată.

Ajunși la „Mall Deva”, împreună cu Ileana-Lucia Floran am urcat la etajul la care gazda noastră, scriitorul Bogdan Adrian Toma, cu concursul „Editurii CĂLĂUZA v.b.”, au pus la cale lansarea romanului „Natură moartă cu înger”, volum al aceluiași autor. De la început, sala de conferințe de la Deva Mall a fost aproape plină de oameni curioși. Aici simt nevoia unei paranteze, deoarece la astfel de manifestări văd mereu aceleași săli ale unor case de cultură ce seamănă tot mai mult cu un cavou, unele ajunse la propriu, capele mortuare, altele figurativ, fațade vechi ce dau un aer de maiestruozitate, cu interioare ce te fac să fugi. De

data aceasta a fost altfel, propice locul ales pentru o lansare de carte.

A început cu prezentarea. Vorbitorii (Mariana Pândaru-Bângău) au încercat să facă auditoriul să cumpere povestea lui Bogdan Adrian Toma și nu numai să o cumpere, dar să o și citească. Se pare că există un număr destul de mare de oameni care au fost de acord cu aceasta alegere. Eu zic că nu s-au pripit în judecată.

De ce zic asta? Deoarece acest autor nu a fost ales pentru muzica pe care o face, a fost ales pentru povestea pe care el singur și-a scris-o. Chiar dacă, în continuare, nu sunt fan al cuvintelor triviale, am citit cartea și mi-a lăsat aceeași senzație pe care cei ce au prezentat-o voiau să o transmită. Omul acesta a muncit enorm pentru a ajunge unde este acum. Are o misiune de îndeplinit și de atunci numai asta face. Cartea mi-a reconfirmat teoria despre vise. Dacă ai unul, trebuie să muncești zi și noapte pentru el. Nu poți să te culci pe o ureche și să aștepti să se întâmple. Acum mai pun la colecție o poveste din care învăț că se poate. Citește cartea și spune-mi că nu apreciezi determinarea ei. S-ar putea să nu te cred.

Aseară am mai aflat niște lucruri chiar faine despre autor. Unul dintre ele, este acela că, deși trăiește în U.S.A. el scrie românește. Nu știe de ce aleg oamenii aceia să facă asta, dar uite că se întâmplă. Înseamnă că este ceva pe acolo, ceva mai mult decât nevoia de a mânca. Discuția s-a îndreptat în direcția celor care vor să facă ceva. Bogdan Adrian Toma ne-a spus două lucruri care mi-au plăcut. Dacă vrei să faci, fă-o. Dar este absolut vital să ai un concept. Și partea frumoasă la „a face” este că poți să îi spui așa oricărui lucru pe care îl faci. A început să caute printre rafturile librăriilor și a înțeles superficialitatea lecturilor și a lectorului american. Așa că a dorit mai mult pentru a deveni

bun la ceea ce face. Ideea principală este că dacă ai o pasiune, apucă-te și muncește. Nici nu îți dai seama câte lucruri apar pe parcurs la care nu te gândeași înainte. Cel mai important este să continui.

N-aș vrea ca această scriere să fie o declarație de dragoste din partea mea pentru o carte, așa că să trecem la ceva mai util. Nu refuz o poveste bine spusă. În plus, întotdeauna am avut o preocupare din a încerca să îi cunosc mai de aproape pe cei care îi văd doar de la distanță. Faptul că există o disproporție între mine și erou, că eu sunt un om oarecare, iar el o lumină, un meteor, nu are importanță în identificare. Eroul tocmai la asta servește: oricine se poate identifica cu el. Formulările, mai lungi sau mai scurte ale literaturii ne pot da de gândit.

„A trăi nu-i o nimica toată“.

Veleități de artist sau adevăruri dureroase?

Aceste rânduri *are ce are* cu adevărul, dar, după cum bine știți, scriitorul în general transformă, fabulează, discerne adevărul prin propria viziune, astfel... reală sau ireală, povestea are și ceva adevărat. Este ca o scriere din *almanahe*, reală pe sfert și restul, figuri retorice.

În afară de sensul de bărbat, „bătrân” în limba și credințele românilor, cuvântul „moș” are o mulțime de alte conotații care duc spre o mitologie ancestrală daco-getică sau chiar mai timpurie, unde moșilor și babelor le era rezervat un loc extrem de important ca părinți, strămoși și inițiatori. Primul care a evidențiat acest aspect a fost B.P.Hasdeu, care nota că la noi, babele sunt privite ca „*ființele cele mai d'a dracului*”, de unde probabil termenul de babă era însoțit aproape întotdeauna de

atribute peiorative de genul cloanța, cotoroața, hârca, talpa iadului, hoășca etc.

Un basm românesc cules de Petre Ispirescu relatează că la un moment dat, Diavolul se certa zgomotos cu o babă, cele două personaje făcând o larmă atât de mare încât l-au trezit din somn pe Sfântul Petre, care mânios fiind, puse mâna pe o sabie și le tăie capetele celor doi zurbagii. După sângeroasa pedeapsă și plecarea Sfântului, trupurile descăpățânate s-au apucat să-și caute capetele prin țărână. Diavolul a găsit capul babei pe care și l-a însușit, iar baba pe cel al Diavolului, care fără prea multă mirare, i s-a potrivit de minune cotoroaței.

Însă conotațiile babei nu sunt pururea negative, ci și admirative, deoarece babele erau moașe pricepute, doftoroaie vestite, sfătuitoare prețioase, dar și vrăjitoare redutabile cu care nu era bine să ai de a face. Dar, nu cu dânsese avem treabă aici, așa că ușurel o luăm spre moși, care nici ei nu sunt lipsiți de părțile negative ale poveștii... și-s mulți și hâtri moșii noștri, nici pe aici nu mă opresc.

Noi, modernii oameni ai acestui veac douăzeci și unu, secol al consumatorismului, suntem prea grăbiți; răbdarea moșului s-a dus până la epuizare, răbdarea nu e un cuvânt la modă. Cafeaua este instant, mâncarea se ia de la „fast-food”, plata facturilor online se face în câteva minute, telecomanda schimbă canalele într-o clipă, taxiul sosește în fața blocului la puțină vreme de la efectuarea comenzii. Într-un fel, graba noastră e justificabilă, consumatorismul nu lasă timp pentru sine, el absoarbe totul, inclusiv viețile noastre.

Am constant în chipul minții figura olarului și nu știu de ce, atunci când folosesc cuvântul *olar* văd mintal un om bătrân, dar nu orice fel de bătrân, olarul meu este un dac de pe coloana lui Traian, cu plete lungi și umeri lați și niște mâini mari,

puternice, dar totodată blânde. Modelarea lutului este un proces complicat. Materia primă, depozitată într-o groapă și umezită periodic se scoate pe un țol, se frământă trei ore cu picioarele, fără oprire, se curăță de impurități trecându-se printr-un malaxor, se face calupuri, se taie felii, se mai frământă o dată cu mâna etc. Și acesta este doar începutul procesului. Ne mirăm de costul mare pe care-l implică un vas făcut manual, de către olar, omițând că e o mare concentrare și o enormă muncă în olărit. Dar prețul nu ne dă nicicum înapoi de la a admira și de a achiziționa aceste „bijuterii” realizate de mâinile pricepute ale olarului. Ceva ne atrage irezistibil în a prefera aceste produse celor care abundă în mall-uri, care sunt întocmite în masă și-n care nu găsești aparent niciun defect de construcție sau de decorare exterioară. Și acel ceva este valoarea lor. E nevoie de răbdare pentru ca un vas să capete valoare.

Ce mă fac, până și olarul imaginației mele a dispărut, i-a luat locul o fabrică de obiecte artizanale... e mai rapid și mai ieftin, într-un cuvânt, mai consumist. Atunci, unde să-mi mai găsesc sfătosul meu moș, unde-i bunicul copilăriei mele, unde a dispărut acel chip de icoană, cred că ați observat, și Sfinții pe pereții de biserică sunt bătrâni. Măi să fie, totul a dispărut, până și bunicul copilăriei mele, să fi aruncat tot ce știam pe toboganul consumatorismului?

Unde au dispărut acei cărora le-a fost hărăzit să făurească istoria, din sânge și din foc, acei ce au trăit ritmul vieții la maxim dând altora puțința de a fi? Dar sunt ei *moșii* vremurilor noastre? Și-au pus amprenta asupra unui veac trecut, mai bine zis asupra unui sfârșit de veac? Cu mentalitate de vulg și maniere de boier, *moșii vremurilor noastre* au făcut ca-n viitorime să rămână sămânța fulgerului ce răzbate norii grei și mohorâți, au dat puțința sufletului să fie gata să țâșnească asemenea unui vulcan,

pleznindu-i rezistența trupului de lut croind drum nou. *Moșii vremurilor noastre* sunt la răscruce de vremuri, conflictuale vremi.

Cuvintele sunt de prisos, mesajul însă... Cuvintele rănesc, sau mai rău, creează răni ce se cicatrizează strâmb, răni ce te fac tot timpul să verși lacrimi. Sunt lacrimi atât de arzătoare, încât te fac să urlu de arsura ochilor ce le plâng, astfel de lacrimi nu trebuiesc puse în ochi și minți de copil! Atuncea, trebuie să urlu: „Stop, aici plânge un copil”

Da, cuvintele au putere... au puterea de a distruge ori a clădi, depinde de ce verb folosești... cuvintele care transmit mesaje negative sau, așa cum a spus cineva odată... ce rostim noi, oamenii, sunt „cuvinte vii” cu toate consecințele de mare încărcătură. Oare ce ne costă să adresăm copiilor vorbe care să-i ajute în viață? Ne trebuie doar răbdare multă și minte care să priceapă nevoile unui copil. Acum, eu caut *Moșii vremurilor noastre*, dar din păcate sau din fericire, noi vom deveni *moșii acelor vremuri*. Da, este adevărat, noi construim... să avem grijă. Tristă poza în care vezi o fețișoară de prunc zbârcit de plâns și durere, el, ce ar trebui să râdă sau să se uite mirat la mâinile mari și puternice, cu degete lungi, ale olarului ce plămădește lutul. Lacrimi din cuvinte ce vor deveni brazde ale sufletului și vor rămâne de-a lungul vieții din ce în ce mai adânci. O boare de bunătate și iubire ar putea să le usuce, iar ridurile durerii ar putea să se șteargă. Uitamă că-n astă lume, toți avem dreptul la o noua șansă trebuie doar purtată-n același loc cu inima!

Un cuvânt spus greșit are înțelesuri diferite, de cele mai multe ori poate răni pe cei dragi nouă. Nu se uită, asta e foarte dureros. Rămâne în suflet. Acolo o viața. Din fericire, cuvintele își pierd rapid forța dacă nu sunt dublate de fapte. Aceasta-i lumea nebună, nebună, nebună, nu mai are niciun pic de suflet,

conștiința dispare înlocuită cu lipsa de înțelegere, compasiune; ce-o fi și asta... mărim distanțele între suflete și ne emoționăm pe blog, marea majoritate fără de putere, așa că trecem mai departe resemnați. Vai, unele lacrimi rămân în subconștient, zbârcesc sufletul adânc. „Dar cuvintele sunt lacrimi ale celor ce ar fi vrut așa de mult să plângă și n-au putut. Amare foarte sunt toate cuvintele, de aceea lăsați-mă să umblu mut printre voi, să vă ies în cale cu ochii închiși” (Lucian Blaga).

Povești nocturne cu: Ioan DRĂGOI

Noapte de târziu octombrie, reci umbre se transferă de pe un trotuar pe celălalt, umbre zgribulite ce au luat cu ele căldura din sala de teatru. Căldura fizică a sălii, dar mai mult, căldura piesei pe care tocmai au savurat-o. Fusesem la piesa „Zâna trotuarelor” de Ioan Drăgoi. În minte-mi se zbat mai multe întrebări, așa că pun mâna pe telefon și sun autorul întrebărilor mele, pe dramaturgul Ioan Drăgoi. Spre marea-mi bucurie răspunde, cu toate că aparatul de măsurat timpul, *ceasul adecă*, arată ore cu un sigur număr și-i noapte.

Îi cer un interviu, dorindu-mi să fixăm o oră și o dată. Răspunsul vine fără echivoc: „da, acu' ce are?”

De unde ai răsărit, monșer Drăgoi Ioan?

Răspuns-a dânsul: *Am văzut lumina zilei într-o seară mohorâtă de noiembrie a anului... mai bine nu vă spun, să nu vă șochez, la Turdaș. Am copilărit pe ulițele satului, pe malul Mureșului și prin grajdurile CAP-ului. Cea mai tristă zi din copilăria mea era 14 septembrie când plecam la Simeria, unde se mutaseră părinții mei. Motivul: începea școala! Cea mai fericită: ziua când încetau cursurile. Școala generală mi-a fost marcată de dilema tatălui meu, ce nu putea înțelege de ce profesoara de română mă turna lui că citisem deja și cărțile recomandate pentru liceu. Pentru el, cititul, nu conta ce, era ceva sfânt! Tot atunci am primit și singurul premiu din viața mea, mai exact o mențiune. Era*

o carte subțire cu note de drum din Japonia și cu care nu m-am putut lăuda părinților, deoarece pe prima pagină scria: „Pentru rezultate bune la învățătură și ~~portare!~~”

Și ați continuat la fel?

În liceu am suferit, din cauză că eram tratat ca un... adolescent și nu ca un bărbat în toată firea, cum mă consideram. Cei ce mă persecutau în felul ăsta erau și dascălii, și părinții, și femeile mai mari ca mine (până în 30 de ani, adică), de care mă îndrăgosteam cu nonșalanță. De sindromul ăsta sufăr și acum, cu deosebirea că nu mai sunt tratat ca un adolescent, ci... invers. Pe vremea aia citeam cam tot ce-mi pica în mână, lipsit total fiind de televizor, laptop, internet și telefon mobil etc. Cauza nu era că nu aveau părinții bani să le cumpere, ci că nu fuseseră inventate încă! Pe atunci domina radioul cu fascinantele emisiuni de teatru la microfon. Duminică dimineața, pentru copii, iar luni seara pentru adulți! Erau momentele când nu mă mișcam de lângă aparat, oricât mă strigau copiii la joacă sau mama la masă.

Să înțeleg, „inculpat în procesul” devenirii dumneavoastră că dramaturgul pe care-l cunoaștem astăzi, reprezintă influența teatrului radiofonic?

Da. Așa am intrat în universul fascinant al replicilor nimicitoare, ce condamnau interlocutorul la tăcere sau dimpotrivă! Și pe care mă străduiam să le imit, dar fără să am prea mult succes. Ba chiar am început să fiu taxat ca obraznic, mai ales de dascăli. Și acum recunosc vocile actorilor din anii cincizeci. A urmat Facultatea de Filologie, unde, bineînțeles, m-am ocupat mai mult de... teatru, apoi repartiția la o școală din Teleorman și transferul la Ministerul de Interne ca traducător și translator, apoi jurnalist la săptămânalul „Poliția română”. Între timp, prin noiembrie 1989, la 40 de ani, adică, am socotit că mă maturizasem suficient și m-am apucat de scris. Prima lucrare a fost, da, ați ghicit, o piesă de teatru.

Cui se adresează scriitorul Ioan Drăgoi?

Neamurilor, vecinilor și prietenilor, care formează grosul spectatorilor mei, cunoștințelor întâmplătoare sau nu, pe care îi toc cu telefoanele, până cedează și vin la spectacol. La fel fac și

colegii mei (actori, regizor, scenograf, sunetist, tehnician de lumini și ceilalți angajați ai teatrului). Și uite așa, după mii de telefoane, reușim să umplem sala. Bineînțeles oferindu-le tuturor bilete gratuite. Între ei nimeresc și câțiva nevinovați care își plătesc biletul, dar o fac pe proprie răspundere.

Dramaturgia e, se știe, genul cel mai modest din spațiul literaturii române.

Tocmai de-aia m-am înfipt și eu, ca să nu aștept la poezie, proză ori critică, unde sunt niște cozi insuportabile.

Ce te face să scrii, pentru a fi jucat pe scenă?

Nu țin neapărat să fiu jucat pe scenă. Chestia asta se poate întâmpla și în baruri de noapte, în hale industriale părăsite sau, de ce nu, în cosmos. Acolo, spectatorii ar putea să vină la spectacol cu o navetă spațială, care să fie inclusă în prețul biletului. Aș prefera să fiu doar citit, ce să mai fiu nevoit să împart gloria cu niște uituci, adică regizori care uită de promisiunea că nu îmi masacrează piesa, actori care uită textul și directori care uită să mă plătească.

Vorbește-mi despre povestea ce te-a inspirat când ai scris „Zâna trotuarelor”, prima comedie din această stagiune a teatrului din Deva.

Nu știu de ce spectatorii și ziariștii sunt mai interesați de descrierea întâmplării ce mi-a sugerat piesa decât de transfigurarea estetică și de mesele scumpe ce le-am dat până am convins un regizor să o citească măcar. Ieșeam odată, fix la miezul nopții, de la restaurantul Uniunii Scriitorilor și mă îndreptam spre casă, când aud în spatele meu: „Domnu, domnu, voulez vous couchez avec moi? Așa, ca să vă simțiți și matale bine!” Adică pe tânăra (rujată strident, picioare până-n dinți și cu o batistuță plină de sclipici pe post de minijupă) ce îmi făcea această propunere, nu o interesa taxa pe prestație, ci numai și numai, vezi doamne, să mă simt eu bine! Unde mai pui că, până în Calea Griviței mi-a făcut și o reducere! Cum vizavi se opriseră doi polițiști comunitari aflați în patrulare și priveau „scena” cu interes, am hotărât să scap de ea, drept pentru care i-am dăruit o carte. După vreo două, trei săptămâni, la aceeași oră, în același loc i-am auzit iar glasul. De data asta eram însoțit de un coleg, de specialitate

poet, și dezbăteam indignați problema prețului mititeilor de la același local. De data asta, vechea mea cunoștință, îmbrăcată, mai exact dezbrăcată la fel, machiată la fel, nu-mi mai propunea să mă simt bine, ci doar să-i fac cunoștință cu Mihai. Care Mihai? Mihai din cartea dăruită la prima întâlnire. Și pe care o scosese din poșetă ca pe o probă indubitabilă. Mai exact, dumneaei se îndrăgostise de eroul uneia dintre piesele mele și voia să-l cunoască. Colegul de lângă mine, ros de invidie, începu să mă ironizeze relativ la impetuoasele mele cititoare, care mă asaltau fix la miezul nopții. Ca să scap de insistențele ei, i-am dat o carte de vizită și am rugat-o să mă sune a doua zi, când promiteam să-i fac cunoștință cu Mihai.

Faină întâmplare și amuzantă

Dacă ar fi atât, dar doua zi nu m-a sunat ea, ci colegul meu, poetul. Indignat și disperat, el mă implora să-i explic neveste-sii că poezia lui nu avea personaje! Iată ce se întâmplase: dintr-o greșeală regretabilă (chestie pe care colegul meu nu o crede nici acum) îi dădusem „Zânei trotuarelor” cartea lui de vizită. Ea-l sunase, să-i facă cunoștință cu Mihai, nevastă-sa răspunsese la telefon, și catastrofa se produsese. Degeaba m-am jurat că eu sunt vinovat de faptul că cititoarele fac pasiune pentru personajele mele, bietul poet avea să tragă multe de pe urma acestei întâmplări. Nevastă-sa nu s-a potolit decât peste vreun an, după ce a ascultat la radio piesa pe care am scris-o având la baza această tărășenie. Asta e povestea, tu ai vrut-o. Acum să te văd de unde ai atâta spațiu, să o publici!

Te confunzi cu dramaturgul din „Zâna trotuarelor”?

Parțial, deoarece mie mi se mai joacă câte o piesă, lui nu.

Poți face o comparație între montarea lui Mihai Lungeanu (cu Vladimir Găitan, Delia Seceleanu, Valentin Teodosiu și George Mihăiță) de la Radio România Actualități (www.trilulilu.ro) și cea a lui Mihai Panaitescu (cu Andreea Raica, Eugen Titu, Radu Pavel, Roxana Olșanschi și Matei Șorop de la Teatrul de artă din Deva ?

Da: pentru prima am primit drepturi de autor, pentru cea de-a doua încă nu.

Care este cea mai ciudată propunere pe care ai primit-o de la un regizor sau interpret vizavi de o piesă de a ta?

După premiera de la radio, am primit un telefon de la regizoarea Anca Colțeanu, pe care directorul Teatrului din Timișoara o ruga să-i pună în scenă această piesă, contra unui onorariu... onorabil, ca să scape dumnealui de gura... soacră-sii. Pesemne, respectiva o ascultase la radio, îi plăcuse și îl stresase pe ginere să o monteze și la teatrul local. Și o mai ruga domnul director pe tânăra regizoare să facă uz de prietenia ei cu mine, ca să renunț la drepturile de autor, teatrul neavând bani decât pentru... regie.

Ai locuit o bună perioadă în Capitală. Ce te-a făcut să revii pe meleagurile natale?

Am revenit pe „meleagurile natale” din... plictiseală. După 40 de ani de București mi-am permis și eu luxul să sufăr de această boală... boierească.

Cum îți pare provincia?

Cam... provincială! Aud prea des înjurături justificate sau ba, la „miticii” din Capitală. Or, asta sună a... complex. Și dacă ar ști „provincialii” cât sunt de invidiați de odioșii „mitici” numai pentru faptul că locuiesc în... provincie!

Nu uit că vorbesc cu dramaturgul Ioan Drăgoi și nu pot să nu-l întreb despre proiecte.

Am proiecte mari și ambițioase. Și mai ales costisitoare! Nu știu dacă există suficienți regizori, spectatori sau cititori în stare să le facă față. Oricum, eu îi avertizez că nu mă opresc! Și ca să-i întărât dau doar trei titluri: **Vorbitor**. **Femei careucid**, un volum de proză polițistă cu pretenții de proză psihologică, **Viața pasională a plutonierului Vâjială**, **scrisă pe o agendă expirată, cu un pix împrumutat de la amanta colonelului Gutuie**, un bildungs – roman comic pe linia Garcea, dar mai sofisticată și **Insula șobolanilor**, o dramă ce va zgudui din temelii comoditățile teatrului românesc!

Gata, e două fără nouă minute noaptea, mă încercă un somn ancestral cu reflexe telurice și trebuie să încheiem interviul, că mi se termină bateria de la mobil!

După un bip scurt, telefonul se închide, se terminase bateria de la telefonul meu. Astfel închei mulțumindu-i în gând domnului Ioan Drăgoi. Dar va citi acest interviu și va ști că și atunci, ca și acum, îi mulțumesc. Mă-nclin!

Înapoi la Orăștie, acolo unde s-a născut timpul...

Cătălin Tibori, împreună cu cinci muzicieni din Timișoara, ne-au încântat la Biserica Greco-Catolică din Orăștie cu o „Serată cu muzică și poezie”. Evenimentul a avut loc duminică, 3 iunie, la ora 18.00. Cătălin a adus „acasă” spectacolul poeziei, într-un decor muzical de înaltă ținută, oferit de Laura Mărginean – soprană, Kutasi Judit – mezzosoprană, Mircea Sonea – tenor, Alexandru Mocan – bariton. Alături de ei, maestru acompaniator Aida Marc, o pianistă rafinată și plină de sensibilitate. Spectacolul a cuprins lucrări de Mozart, Bizet, Verdi, Donizetti, Kalman, Rossini, de Curtis, de Capua și Dendrino.

Mai sunt două ore până va începe spectacolul. Este cald. La ora asta tot orașul este pustiu. E liniște. E genul acela de liniște calmă și frumoasă. Stăm la soare și bem o cafea cu mult lapte. Fumăm amândoi, mult. Pornesc reportofonul iar liniștea se sparge în mii de cioburi.

D.O.: Ce te-a readus la Orăștie și nu singur, ci cu un întreg spectacol?

C.T.: Răspunsul este foarte simplu. Aici m-am născut. Aici trăit 18 ani, aici am crescut, aici am iubit prima dată. Tot aici am scris prima poezie, aici început să cânt, aici am compus prima mea melodie. Părinții mei locuiesc aici. Sunt o grămadă de motive

care mă (a)duc de fiecare dată, cu plăcere, la Orăștie. Pe lângă argumentele de natură emoțională, iată, acum, există și unul de ordin artistic. Cu ceva timp în urmă, am început să lucrez împreună cu cinci prieteni, artiști lirici din Timișoara, la un spectacol pe care îl consider foarte special. Am crezut mereu în providențialitatea întâlnirilor. Grupul nostru are la bază o astfel de întâlnire: între noi șase a fost alchimie din prima clipă când ne-am reunit pentru acest proiect. Acum, ne spunem multe lucruri doar din priviri. Pentru un artist, acest gen de comunicare este esențială. Spectacolul din această seară, semnifică o nouă întâlnire importantă pentru mine. Poate, cea mai fascinantă întâlnire după 16 ani... cea cu publicul din Orăștie.

D.O.: - Cum vezi Orăștia de afară?

C.T.: - Orăștia se vede foarte bine și dinăuntru, după cum se vede foarte bine și dinafară. Dinăuntru văd un oraș plin de istorie cu o energie foarte subtilă datorită cetăților aceștia fabuloase. Deloc întâmplător titlul primei mele cărți este „Zamolxes, adică eu”. Dinafară o privesc cu nostalgie și cu bucurie. Este ca și când m-aș întoarce de fiecare dată acasă la mama, iar pe masă sunt cele mai alese bucate și ea mă așteaptă cu cel mai frumos și blând și cald zâmbet. Exact acesta este sentimentul pe care-l trăiesc de fiecare dată când intru în Orăștie. Știu că idealizez foarte mult acest loc, însă cred că este vital ca fiecare dintre noi să aibă o „Ithaka”, un spațiu magic în care să se întoarcă mereu, în momentele de fericire sau de tristețe profundă. Fiecare dintre noi are nevoie să știe că aparține unei familii și unui loc. Ei bine, pentru mine, acesta este locul. Un orașel care poartă în nume, intuiția kantiană sau știința aristotelică a trecerii și a încremenirii timpului: *Oră-știe*.

D.O.: - Ce te-ar aduce definitiv în Orăștie?

C.T.: - Îți mulțumesc că mi-ai adresat această întrebare.

Deși s-ar cuveni, poate, un răspuns detaliat, îți voi oferi răspunsul simplu și scurt. Adevărul este acesta: „M-aș întoarce chiar și mâine în Orăștie!”, dar, în acest moment, drumul meu în viață, din punct de vedere financiar și al carierei, este despărțit de acest oraș. M-ar aduce înapoi o nouă provocare... Sau mai multe provocări sau mai mult oportunități. M-ar aduce înapoi liniștea asta fabuloasă, casa mea retrasă care se găsește pe o stradă pe unde trec cinci mașini pe zi. M-ar aduce înapoi râul din spatele casei. Dealul din fața geamului. Iasomia mea dragă din curte. Dar, pe de altă parte, cariera mea trebuie să continue. Trebuie sa-mi visez... visele. Deocamdată, departe de aici.

D.O.: De ce această serată într-o Biserică, sau, altfel spus, cum se vede spiritualitatea prin ochii și sufletul unui artist?

C.T: Meritul acestei serate în biserică i se datorează, în primul rând, comunității greco-catolice din Orăștie. Ei sunt cei care ne-au deschis ușa și ne-au poftit înăuntru. Dacă interpretez, însă, cuvântul „Biserică” ca și *locus Dei*, atunci, îmi place să cred, că această serată este un eveniment, *Ereignis*. Cu alte cuvinte, un act artistic care dezvăluie Ființa, fiindului. Arta este, poate, cel mai autentic mod de a afișa Adevărul, adică, *ἀλήθεια*. Ca și poet, am trăit o perioadă cu intima convingere că Ființa este aruncată în limbă. Mi-am imaginat că scopul acestei aruncări este acela de a căuta și de a descoperi Adevărul. Totuși, limba este imperfectă și ambiguă. Ea nu este capabilă să epuizeze Ființa. Îți voi oferi un exemplu, Dan. Genitivul este unul dintre cele mai vechi cazuri din limba indo-europeană. În limba română, de pildă, există o dispută febrilă cu privire la interpretarea Genitivului obiectiv și a celui subiectiv. Concret, atunci când spunem „Cântarea României”, putem înțelege că România cântă, după cum, la fel de bine putem înțelege și că, cineva cântă România. Acest tip de ambiguitate o întâlnim atât în latină cât și în greaca veche. Prin

urmare, limba poate reprezenta un mobil necesar, însă, nicidecum suficient, întru căutarea Adevărului și a revelarea Ființei. Nu ne putem sustrage ei. Eu acum, când îți vorbesc m-am instalat într-o limbă și folosesc reguli specifice ei. Îți mărturisesc, însă, că am sentimentul evident că *ceva* rămâne nerostit. Pentru că așa este corect să spunem, *ceva*. În fapt, *cineva* rămâne ne-rostit, pentru că Ființa nu se rostește. De aceea, eu cred că o putem dez-*vălui*, în mod optim prin artă și prin limbajul ei. Arta este fără „de ce?” La fel este și trandafirul: Die Rose ist ohne warum; sie blühet, weil sie blühet¹. Prin urmare, între artă și natură există o legătură intrinsecă ce scapă simțului comun. Cel care face posibilă exprimarea naturii și, implicit a Ființei, în artă, este, evident, artistul. Numai el este cel care poate operă cu termenii unui *dicționar subtil* care traduce Ființa, la nivelul spiritualității, prin emoții pure. Emoțiile sunt depline, fără rest, de aceea cred ca rugăciunea supremă trebuie să fie, în fond, o linie melodică fără cuvinte.

D.O.: Tema sacru și profan a fost îndelung dezbătută de-a lungul istoriei gândirii. Care crezi că este rolul lui Dumnezeu în artă? Oare, mai este loc în acest timp de tumult și fugă de ceva care să aibă-n grijă sufletul? Oare, mai este loc de Divin?

C.T.: În sens biblic, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. Evident, asta nu înseamnă că Dumnezeu este un om în cer, ci, faptul că omul este un dumnezeu aici, pe pământ. Mie, așa îmi place să cred. Această convingere a mea, statutează, în fapt, taxonomia artistului în lume. Pe de altă parte, nu putem ignora că, de la Nietzsche încoace, relația omului cu Ființa a devenit una problematică. În această nouă tematizare, Dumnezeu a fost antropomorfizat, iar Ființa *slabă* a substituit Ființa *tare*.

¹ „Trandafirul este fără un de ce, el înflorește pentru că înflorește”, în Angelus Silesius, Pelerinul heruvimic, 1674. (Notă Dan Orghici).

Semnificatul nu mai poate participa platonice, deci univoc, la semnificantul său. Prin urmare, în acest *free space* s-au născut o multitudine de sensuri și polisemii. Biserica nu mai este casa lui Dumnezeu, El locuiește peste tot, a devenit ubicuu. Mai mult, chiar, la nivel conceptual a fost ruptă sinonimia dintre credință și convingere. Astfel, s-a impus cu necesitate ca dogma să fie re-actualizată și plasată pe baze noi.

D.O.: Cu toate acestea „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”.

C.T.: Liric această afirmație, din cartea lui Ioan, este absolut minunată. Însă, „Cuvântul” invocat de Sfântul Apostol s-a impus a fi făcut, la rândul lui, inteligibil. Pentru că nivelul fenomenologic s-a schimbat și el. Și, odată cu el și percepția dumnezeirii. Expresia „τὸ τὸ ἦν εἶναι” prin care Aristotel se referea la esență, οὐσία, în cartea Z a Metafizicii a fost, la rândul ei, re-semnificată. Astfel, infinitivul εἶναι a devenit de sine stătător și, frângând corelația dintre act și potență, fenomenologia i-a conferit un sens *cauzal*, în locul unuia *final*. Cu alte cuvinte „ceea ce *este* pentru că *era*”, în loc de „ceea ce *era* pentru a *fi*”. Lumea biblică a fost mai întâi în potență și, apoi, în act, în timp ce, în lumea post-modernă, asistăm la o creare ad-hoc a lumii și a sensurilor sale. La un moment dat, în istoria gândirii, aceste două discursuri au fost în impas și nu au putut fi conciliate. Eu cred, însă, că „omul” este locul în care cele două paradigme se întâlnesc. Oamenii sunt egali în umanitatea lor. Astfel, putem afirma că om=om, după cum umanitatea mea=umanitatea ta. Dumnezeu este cel mai puternic garant al semnului de egalitate din principiul identității. La fel și în cazul operei de artă. Care este limita dintre Nichita Stănescu și minunatul său poem „Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi și ți-aș săruta talpa piciorului, nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,

de teamă să nu-mi strivești sărutul?” Sau care este limita dintre Pucinni și opera sa „Madamme Butterfly”? Sau dintre soprana Laura Mărginean, pe care o vei asculta în această seară, și Manon, personajul lui Massenet? Răspunsul este același. Artistul se *confundă*, adică este *împreună*, cu opera sa, în măsura în care umanitatea se rostește prin el, iar el se rostește pe sine însuși. Rostirea umanității, semnifică, la un nivel profund, rostirea autentică a Ființei. M-ai întreat dacă mai este loc de divin, nu-ia așa?

D.O.: Desigur, aceasta era ultima parte a întrebării.

C.T.: Cu siguranță, un loc *este*, însă umanitatea trebuie sa îl determine să *existe*, să apară, să se *dez-văluie*. Ori, cred că acest loc există în spațiul dintre oameni, în faptul că suntem diferiți ca și identități, însă, totodată, identici ca și esență. În această identitate este locul lui Dumnezeu.

D.O.: Unii susțin că libertatea face parte din categoria conceptelor corelative. Așa cum binele presupune răul, tot astfel, libertatea poate fi gândită doar în relație cu conceptul de limită. Alții consideră libertatea drept privație a oricărei limite. Unde începe limita și unde se termină conceptul de libertate în ceea ce faci?

C.T.: A gândi libertatea corelativ sau în suspendare face parte din ceea ce eu numesc judecăți paradigmatiche. Aceste judecăți reprezintă, în fapt, travaliul gândirii de a oferi un temei discursiv lumii. În predicăție, pare a fi imposibil, să gândim decontextualizat, atâta vreme cât paradigma noastră este tranzitivă. Adică, *cineva* spune *ceva*. Sesizăm că, la nivel bazal, se impune, cu necesitate, existența unui subiect, a unui predicat și a unui obiect al predicăției.

D.O.: Așa este.

C.T.: Discursul nu poate fi suspendat în neant și nici nu

poate fi conceput în absența unui subiect și a unui obiect. *Eu mănânc un măr* sau *Eu îl gândesc pe Dumnezeu*, semnifică o unealtă grație căreia gândirea pre-*face* lucrurile, *res*, în obiecte proprii. Adică, le mărginește și le plasează într-un orizont al finitudinii. Le trasează o limită, *περός*. Dar, eu mănânc un *anume* măr. Un măr mic și verde. Te-ai gândit, oare la același măr?

D.O.: Mărturisesc că nu. Imaginea mea despre un măr este ca fiind mare, dulce și roșu.

C.T.: Evident, pentru că avem reprezentări diferite ale aceluiași obiect. Gândirea noastră este pro-iectivă, *se aruncă* înainte și pe noi odată cu ea – adică *προ-λαχέο*. Astfel, orice lucru despre care spunem ceva, devine iluzoriu în orizontul reprezentării în mintea noastră, atâta vreme cât nu putem epuiza, discursiv, conceptele în cuvinte ori *universalul* în *particular*. Nu putem ipostazia pe-*de-plin* conceptele în cuvinte. Ei bine, în aceste condiții cum îl gândesc pe Dumnezeu? Suntem într-o reală dificultate, deși la început păream convinși că orice discurs eșuează în afara trinomului elementar: *subiect, predicat, obiect*. Totuși, atunci când ne referim la realitățile matematice, situația pare să se schimbe. Cu ceva vreme în urmă, am scris un poem care începe așa:

„Sunt liber când spun nu 2
nu 3,
ci 4
atunci când 2 cu 2 fac 4.
La fel de liber sunt când tac.
Sunt liber când 4 din mine
moare
de două ori
în doi taumaturgi.”(...)

D.O.: Vrei să spui că, din această perspectivă, libertatea noastră se rezumă la a *enunța* Adevărul, nu de a-l postula.

C.T.: Exact, dragă Dan. La fel ca și în cazul teoremei lui Pitagora sau a dreptelor paralele. Oricât de mult ne-am strădui să enunțăm alt-*ceva* despre cele două realități suma unghiurilor unui triunghi va fi tot 180 grade iar cele două drepte paralele nu se vor întâlni niciodată, nici măcar la infinit.

D.O.: De unde putem fi siguri de asta?

C.T.: Platon ar fi răspuns că sufletul tău știe, deoarece a văzut *Eidele*. Imre Toth, în *Palimpsest*, referindu-se la Janos Bolyai, susține, că aceste adevăruri sunt valabile doar în spațiul euclidian. În cel non-euclidian ele devin simple coniecturi. Prin urmare, și ele sunt depente de contextul în care sunt afirmate.

D.O.: În acest moment ambiguitatea este deplină. Chiar nu putem fi siguri de nimic?

C. T. Cu siguranță că putem. Am ajuns, deliberat, la aceste aporii tocmai pentru a evidenția că, atât filosofia, cât și teologia s-au concentrat mult prea asiduu „Să învețe muștele să iasă din sticlă”, cu alte cuvinte să descopere Adevărul dincolo de această realitate pe care au considerat-o falacioasă. Ce se întâmplă, oare, dacă, schimbând perspectiva vom încerca să iluminăm și părțile adumbrite de logica bivalentă sau de constructele platonice mult prea sofisticate? Ce bijuterii ascunde *the dark side of the moon*? Haide să ne imaginăm că oamenii sunt niște acrobați și că sub ei se găsește o plasă. Plasa reprezintă existența umană, adică un ansamblu de căi care pot fi parcurse ca o rețea complexă de conexiuni. Dinamica umană reprezintă o mișcare de-a lungul și de-a latul ochiurilor plasei.

D.O.: Dar ochiurile plasei, nu reprezintă tot niște aparențe?

C.T.: De bună seamă.

D.O.: Dar, după cum am văzut, libertatea nu este posibilă în lumea aparențelor.

C.T.: Libertatea înseamnă *mișcarea* pe care o săvârșim în această lume a aparențelor. Pentru că, din această perspectivă, *lumea adevărată a devenit o poveste*, iar în lipsa unui temei univoc, nu mai există nimic pe care să se întemeieze adevărul sau falsul. Exact ca și la Nietzsche. Prin urmare, existența noastră înseamnă un ansamblu de mesaje transmise nouă de către omenire prin limbaj și prin alte forme simbolice. Moartea, însăși, devine un *sipet* care *con*-duce la îmbogățirea existenței umane cu sensuri și semnificații noi. Multitudinea interpretărilor lumii, înțeleasă heideggerian ca și *Welt*, este dată de succederea generațiilor, iar ideea continuității istoriei lumii este pe cât de vizibilă, pe atât de cristalizată prin cuvinte, în limbaj. Mărturisesc că mă simt foarte apropiat de această perspectivă a lui Vattimo, pentru că în ea *trans*-piră o fragranță foarte puternică de *umanitate*. Cu siguranță, acesta este cea mai puternică certitudine pe care o am de ceva vreme încoace: credința în oameni. Suntem în lume, *in-der-Welt-sein*, după cum suntem aruncați în limbaj. Περός και άπειρόν², suntem în limitare și în *ne*-limitare - în același timp. Finiți și infiniți. Simultan. Oameni, obiecte, sensuri, semnificații.

Suntem *coincidentia oppositorum*³. Cu două excepții... Dumnezeu creatorul și opera de artă, care sunt perfecte și inepuizabile.

² Περός και άπειρόν = limitat și nelimitat (Notă Dan Orghici).

³ Împăcarea contrariilor *confer* Nicolaus Cusanus (Notă Dan Orghici).

Portret din „Aproape liniște”

Luni 20 august 2012, o zi ca oricare din calendar, o zi fără cruci ce însemnează zilele în care serbăm sfinții, fără roșul zilelor libere de la guvern, o zi. O zi în care se pot întâmpla atâtea sau nimic. O zi normală, hm de poate fi normal ceva în secolul XXI. Totuși nu este zi în care să nu serbăm nimic, cum nu este o zi fără cruce (mai roșie, mai neagră, ușoară sau grea) în fiecare zi cineva a pornit pe drumul vieții și-și poartă crucea, în fieștece zi s-a născut un om.

Într-o zi de două zeci a luni August în anul 1952 undeva în România, mai exact comuna Pleșoi, județul Dolj vine pentru lume un om, se naște cea pe care o voi numi astăzi, la distanță de 60 de ani, doamnă a scrisului românesc, omul de litere Mariana Pândaru.

În 1956 se mută împreună cu familia la Anina, jud. Caraș-Severin, unde urmează școala primară și liceul. Frecventează Cenaclul literar „Semenicul “ din Reșița. Urmează apoi o Școală postliceală de informatică – operatori calculator, la Sibiu. Se stabilește la Hunedoara, și lucrează în cadrul Centrului de Calcul al Combinatului Siderurgic Hunedoara.

Devine membră a Cenaclului literar „Flacăra“ Hunedoara.

Debut literar: 1974, în revista „Tribuna” de la Cluj.

În 1981 se căsătorește cu poetul Valeriu Bârgău și au împreună un fiu.

Face parte din gruparea de pe lângă SLAST, suplimentul literar-artistic al „Scântei Tineretului” și alături de cenaclul „Confluente” participă la numeroase turnee în diferite zone ale țării. Citește în cenacluri importante din acea perioadă: „Numele poetului”, „Orizont”, „Amfiteatru”.

În 1987, debut editorial la Editura „Facla” din Timișoara, cu volumul de poezii „Dincolo de râu, câmpia”.

În 1990 alături de soțul său, Valeriu Bârgău înființează Grupul de publicații CĂLĂUZA care cuprinde: săptămânalul „Călăuza noastră”, editura „Călăuza” și revista de cultură „Ardealul literar”.

Între 1991 – 1995 urmează cursuri de jurnalism la București și Timișoara.

În 1996 devine membră a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România.

În 1999 urmează Cursul Internațional de Jurnalism de la Salzburg, în cadrul Academiei de Jurnalism din Austria.

În 2001 devine membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Numele Marianei Pândaru este bine cunoscut iubitorilor de literatură, doritorilor de poezie în special. De aproape patru decenii, de la debutul în revista Tribuna, din 1974, Mariana Pândaru s-a dedicat literaturii și a oferit cititorilor volume valoroase, astfel pot spune Mariana Pândaru are un fiu natural și o mulțime de copii deoarece cum pot fi numite altfel cărțile a căror autor le este:

Dincolo de râu, câmpia – versuri pentru copii – Editura Facla, 1988; Salt mortal – versuri – Editura Călăuza, 1992

Daruri – jucării, versuri pentru copii, Editura Călăuza, 1994; Ferigi înzăpezite – versuri – Editura Helicon, 1996

Noaptea sărbătorilor – versuri pentru copii – Editura Călăuza, 1997; Lacrima de ambră – versuri – Editura Călăuza, 1998; Parisul din inima mea – note de călătorie – Editura Călăuza, 2001; Fulgere pe mare – antologie – Editura Călăuza, 2002; După căderea nopții – versuri – Editura Danimar, 2007; Memoria faptelor – Editura „Călăuza v.b. ”, 2009; Medicina ca

misiune (în colaborare cu Dan Cioată) – Editura „Călăuza v.b.“, 2010.

Biblioteca Județeană „Ovid Densusianu” Hunedoara-Deva organizează luni, 20 august 2012, ora 17.00, în incinta Deva Mall, etajul patru, Salle d’Or, o manifestare culturală dedicată poetei Mariana Pândaru, la împlinirea a 60 de ani de viață și aproape 40 de ani de activitate literară. Astfel ziua de 20 08 2102 nu a mai fost o zi simplă de vreme ce dubla aniversare a scriitoarei Mariana Pândaru a prilejuit, celor aflați în incinta Deva Mall, Salle d’Or, nu doar bucuria întâlniri cu sărbătorita ci și lansarea volumului de poezie intitulat „Aproape liniște / Almost silence”, apărut la Editura DaniMar din Deva, în ediție bilingvă română-engleză. Traducătorul versului Mariane Pândaru în limba engleză fiind poeta Muguraș Maria Petrescu, iar prefața este semnată de reputatul poet Preot Theodor Damian din Statele Unite. De asemenea, a fost prezentată și o biobibliografie Mariana Pândaru, realizată de Biblioteca Județeană în condiții grafice excelente.

Cum timpul trece s-a încheiat și manifestarea, caut un momente propice pentru a sta de vorbă cu autoarea. Aveam în gând de acasă o chițibușie, voiam un interviu pentru prietenii culturi din Orăștie. Greu de găsit răgazul, prinsă între flori și cărți doamna Mariana acordă autografe și răspunde felicitărilor și totuși prind o scurtă pauză a dânsei și intervin.

Dan Orghici: În primul rând vă doresc la mulți și binecuvântați ani din partea prietenilor și cititorilor dumneavoastră de la Orăștie! Ca mai apoi să vă întreb dacă scriitoarea Mariana Pândaru se simte împlinită, cum se simt florile din ani pe fruntea dumneavoastră?

Mariana Pândaru: Mulțumesc frumoșilor oameni din Orăștie și le doresc tot binele! Cât despre împliniri, păi un scriitor

nu se simte împlinit decât prin cititori, cel ce te caută sau nu printre rafturile librăriilor, acela este cel ce dă măsura împliniri, pentru-că dacă dumneavoastră domnule cititor nu ați fi fost eu aș fi fost un anonim așa că se cade să vă mulțumesc.

Cum se cade să mulțumesc celor prezenți azi aici. Domnului Sebastian Bara și minunatului colectiv de la Biblioteca Județeană, domnului Doru Dinu Glăvan (președinte Uniunea Ziaristilor profesioniști din România), poetei și prieteni Muguraș Maria Petrescu, părintelui Theodor Damian din Statele Unite, actriței Isabela Hașa pentru minunatele momente poetice, colegilor și prietenilor de la Uniunea Scriitorilor din România, vouă dragi colegi de la Asociația Scriitorilor din jud. Hunedoara, prietenilor și tuturor celor prezenți azi aici fie și spiritual.

Ziceai de „flori de ani”, ei bine Dane, port o cunună cu care mă simt bine acolo la locul ei și crede este frumoasă și ușoară întrucât eu mă simt tânără. Mă simt ca la două zeci de ani!

Dan Orghici: Spuneați la un moment de începuturile dumneavoastră scriitoristice, ce ați schimba dacă ați avea puțința de a vă întoarce în timp sau ce ați face altfel?

Mariana Pândaru: Fac parte dintr-o generație iar această generație aș numi-o generația tampon, fricțiunile dintre cei ce ne conduceau înainte de 90 și scriitor ca mai apoi pseudo libertatea de după au făcut ca mai tot timpul să resimțim bufniturile ce se transmit de la locomotivă înspre vagoane. De schimbat? Ei bine ar însemna să cred că nu am trăit frumos dar nu este așa, am trăit greu dar frumos. De la primele ședințe ale Cenaclului literar „Semenicul “ din Reșița, ca mai apoi toate întâlnirile artistice la care am luat parte, căsătoria cu Valeriu Bârgău și mai apoi nașterea fiului nostru, cărțile, editura, ziarul „Călăuza” și revista „Ardealul literar”. Toate cele enumerate aici sunt împliniri, lucruri și fapte bune și frumoase, iar ce bun și frumos este nu aș

schimba și nici nu aş face altfel. Să nu înţelegi că aş fi mulțumită pe deplin, nu sunt așa că mai am multe de făcut, multe de scris și mult foarte mult de dăruit iubitorilor de frumos.

Dan Orghici: La ce lucrați, ce planuri de viitor aveți?

Marina Pândaru: O, nu mă întreba că nu știu, depinde...

Dan Orghici: Anume de ce?

Marina Pândaru: Depinde de timpul care îmi mai este dat!

Dan Orghici: Vă mulțumesc și vă doresc activitate rodnică și sănătate!

Marina Pândaru: Și eu mulțumesc!

Mă-nclin Dan Orghici

Rupte foi din cartea vieții

„Tot ce se poate gândi despre lume, încapă într-o singură carte” (Tudor Arghezi).

Această floare a spiritualității noastre mi-a dat gândul, care apoi, pus în practică a devenit „Simpozionul Carte vs Carte”. Mai bine spus, carte în format tipărit versus care în format electronic, manifestare care încerca să prezinte publicului urbei noastre păreri pro sau contra asupra cărților scrise și publicate în cele două formate.

„Găsesc televizorul foarte educațional. De fiecare dată când cineva dă drumul la televizor, mă duc în cealaltă cameră și citesc o carte”, spunea Groucho Marx, dar cum poți face asta, cum poți să devii imun, nu atât la tembelizor, cât la tehnică, în general. Trăim în secolul în care ne-am născut și dacă fără vrerea noastră suntem aici trebuie să facem în așa fel în cât să ne folosim de tot ce ne oferă timpul nostru. Nu cred în conservatori care se vor

conservatori de dragul ideii; conservator se poate numi doar cel ce nu folosește ceva din principiu, nu din necunoștință.

Dar să revin la o scurtă prezentare a cărții electronice și utilitatea ei vizavi de cartea în forma tipărită: „1971: Michael S. Hart lansează proiectul Gutenberg. Scopul proiectului era să digitizeze cele mai cerute 10000 cărți, să devină accesibile publicului larg gratuit sau la un cost scăzut; 1985-1992 Voyager Company oferă cărți și materiale video pe CD-ROM; 1993: Digital Book oferă primele 50 de cărți, într-un format propriu, pe dischetă; 1993: apare Bibliobytes – prima bibliotecă electronică ce oferă cărți gratuite; 1995: Amazon începe să vândă cărți via internet; 1996: Proiectul Gutenberg ajunge la 1000 cărți publicate electronic; 1998: se lansează primele programe pentru citirea cărților electronice; 2007: Amazon lansează Kindle – dispozitiv pentru citirea cărților electronice; 2008: Sony sells the Sony Reader PRS-505 în Franța și Anglia; 2008: Amazon lansează Kindle 2; 2009: Amazon lansează Kindle DX.

O carte electronică poate fi achiziționată, descărcată rapid, indiferent de locul unde se află vânzătorul; Există peste 2.000.000 de cărți gratuite (aug.2009); Cărțile electronice (educaționale) pot fi distribuite la un cost foarte mic/elev; Chiar dacă tipărim o carte electronică, prețul ar fi mai mic decât cel al achiziționării uneia tipărite; Se pot adăuga imagini în mișcare; Textul poate fi căutat foarte ușor într-o carte electronică; Un dispozitiv pentru citirea cărților poate stoca mii de cărți; Pe o carte electronică se pot face marcări și notații nepermanente; Stilul și dimensiunea literelor se poate schimba; O carte electronică poate fi oferită pe o perioadă mai mare de timp fără a se epuiza tirajul; Mult mai ușor de publicat; Nu se mai consumă hârtie, cerneală fiind ecologică din acest punct de vedere; Se adresează facil persoanelor cu deficiențe de vedere și auz,

putând fi ușor citite de anumite programe fiind transferate în fișiere audio sau după caz redată în scrierea specifică nevăzătorilor, direct pe tastaturi speciale.

Mai sunt și alte argumente. Mi se pare OK, poate înlocui cartea tipărită, da, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Și acest articol nu l-am scris pe hârtie, nici nu l-am trimis cu diligența, mai cred că toată lumea ar avea de câștigat. Cititorii ar putea cumpăra cărți la preturi ridicole (în ziua de azi cumperi muzica cu \$0,99!) iar autorii ar putea publica fără publishers. Could be the beginning of a beautiful friendship.

În ceea ce privește vederea, nu mi se pare OK să vorbim de monitoare; există e-book readers. Book-urile în sine au niște avantaje clare asupra hârtiei: spațiu infim; posibilitate de back-up și replicare; indexare și căutare automată (utilă în special când ai cărți tehnice și cauți punctual o anumită temă). Nu m-am referit aici la felul în care le citești. Personal, nu suport să citesc mai mult de câteva pagini de text pe LCD sau CRT. Nu că m-ar durea ochii, dar îmi pierd concentrarea rapid și mă plictisesc. Mult mai bine mă simt când mă tolănesc în pat cu o carte deschisă. De când e lumea și pământul, oamenii optează pentru cele mai comode variante de exploatare a mediului, a resurselor. Și mie îmi plac cărțile tipărite (m-am atașat emoțional de ideea de carte tipărită, iar ca deprindere de lectură, ochiului meu îi priște mai bine pe suport tipărit decât în radiații de monitor (deși, într-adevăr e-Ink-ul s-ar putea să fie altceva). Însă formatul tipărit implică și niște inconveniente. La 1000 de volume ai nevoie de cca 9-10 mp de zid. Hm, să zicem că 2000 de volume acoperă două ziduri (a câte 2/5m fiecare) ale unei camere. Mai sunt și alte probleme. Praful, deteriorarea cărții în timp. Ce te faci dacă locuiești într-o garsonieră?! Mai ai și sifonier, birou, pat... poate un fotoliu, două... Ce te faci dacă ai

3000 de volume?! Unde le pui?! Eu cred că oamenii tind să se obișnuiască foarte repede cu ceea ce le face viața mai ușoară... și că e încă devreme să jurăm că formatul tipărit a învins discheta!

Uraaaa! Mai aveți vreun picup prin casă?! Magnetofon?! Video cu casete?! Mai folosiți fostele casete audio pentru casetofon sau le-ați aruncat de mult?! Dar clasică mașină de scris?! Da, și toate au fost o modă ce nu de mult a apus.

Asta este părerea celor ce văd viitorul cu mult e-Ink. Au fost și cei ce spuneau altceva și ar fi nedrept să nu le dau cuvântul: Ești dependent de electricitate. Fie de Enel, fie de bateria laptopului. Dacă se supără oricare dintre ele, se închide biblioteca. Nu poți să-ți iei PDF-ul să te duci în camera unde intră doar o persoană. Iar acolo se știe că ai cel mai mare spor la citit și la inspirație (asta e cel mai important dezavantaj). Cititul de pe monitor (fie el și LCD) este mai obositor decât cel de pe hârtie. „Dacă ar fi să las un mesaj posterității, sigur ar fi în format de carte, nu de dischetă. Cărțile vor supraviețui și vor ieși învingătoare din lupta cu e-book-urile.” O declarație de „ieri” a lui Umberto Eco. Cărțile în format electronic nu au miros, lucrul cel mai de preț la o carte. Să citești o carte e este o experiență personală, iar cel mai bine se pretează cărțile tipărite. Dacă ai avut ocazia să citești și cărți electronice, nu doar cărți tipărite, o să înțelegi mai bine ce vreau să spun: e vorba de sentimentul pe care îl ai, de grija ce ți-o dă când ții în mână mănunchiul acela de hârtie ce-ți spune o poveste, îți explică o idee, te scoate pentru câteva clipe (clipe lungi cât orele) din tine, trăind printre rânduri scrise, extrăgând esențe de existență, minereu din viața de zi cu zi. Când citești o carte tipărită îți este comod să atârni de vița de vie sau de-ți place, să stai tolănit pe pat, nu contează locul unde te afli sau cum și unde îți vine. Totuși, eu am o mare bucurie când mă uit în bibliotecă și văd cum se adună din când în când câte o

carte, când știu că le-am citit și m-am bucurat de ele. Experiența personală.

Tu ce fel de cărți preferi?

Nikos Kazantzakis – Zorba Grecul

De câte ori nu am afectat cu deciziile mele bunul mers al lucrurilor ce trebuiau să fie altcumva de cum ar fi vrut voința mea? De ce atâta grabă, de unde zorul neostoit de a face rapid câte ceva când firea lucrurilor este alta?

Dal ce-mi veni să mă întreb?

Am recitit de curând Zorba Grecul, cartea pe care o uitasem în sertarul amintirilor de demult. O redescoperire, așa zice, sau mai bine zis, o descoperire a altui Kazantzakis. Cum de nu pricep, dar ăsta-i farmecul cărților să redescoperi o altă față a aceleiași coli tipărite, diferit fiind doar tu, cel ce citești, sau starea ta de spirit.

Nikos Kazantzakis este cu siguranță cel mai cunoscut autor grec, autor al numeroaselor poeme, romane, cărți de călătorii și eseuri. Nu degeaba e Grecia tărâmul sfânt al filosofilor! Recunoașterea internațională a lui Nikos a apărut însă, o dată cu apariția romanului Zorba Grecul, iar adevăratul succes l-a cunoscut în 1964 când romanul cu același nume a fost ecranizat.

Povestea lui Zorba Grecul este povestea care mi-a schimbat atitudinea cu care priveam viața. Dacă ar fi să îmi aduc un omagiu lui Kazantzakis, ar fi să merg în iubita-i Grecie, să îngenunchez la mormântul lui și să îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a creat un om. Un om care a făcut, a născut la figurat, acel mirific personaj de care noi, toți ceilalți, aveam nevoie, aveam trebuință să credem, un om care a zbierat din răspuțeri că

nu vrea să fie jumătate om, jumătate drac, pentru că lui Dumnezeu nu îi plac jumătățile de măsură.

„Pentru că se face treaba pe jumătate, că-și spun oamenii of-ul pe jumătate, că-s păcătoși pe jumătate sau cinstiți pe jumătate, de-aia e lumea în starea jalnică în care e acum. Mergi până la capăt, lovește cu putere, nu-ți fie teamă și vei birui. Bunului Dumnezeu îi e de o sută de ori mai scârbă de-o jumătate de drac decât de-un drac și jumătate.”

Există ceva mai optimist de atât? Există ceva care să îți dea mai multă încredere în tine, în greșelile tale, în trăirile tale? Poate că da, poate că nu, dar acum, deodată cu Zorba, există. De nu ar fi fost, trebuia inventat, poate de altcineva, poate în altă lume. Dar cum ar fi fost? Tot așa? Sincer... mă îndoiesc.

Și pentru că admirația mea pentru cel care a scris despre Libertate și Moarte, pentru că prețuirea mea pentru capodopera lui Kazantzakis, Zorba Grecul, nu se poate sfârși decât cu o lecție de viață, recunosc că am învățat de la Zorba, de la Nikos să trăiesc frumos, agitat dar cu... răbdare. Să trăiesc pur și fără intervenții pripite. „Mi-am amintit de o dimineață în care am descoperit gogoșa unui vierme de mătase în scorbura unui copac, în clipa când fluturele sfărma învelișul și se pregătea să iasă. Am așteptat o bună bucată de timp, dar prea întârzia să iasă și eram grăbit. Enervat, m-am aplecat și am început să îl încălzesc cu răsuflarea mea. Îl încălzeam nerăbdător și minunea a început să se înfiripe sub ochii mei, într-un ritm mai rapid decât al naturii. Învelișul s-a desfăcut, fluturele a ieșit târându-se, și n-am să uit niciodată dezgustul de care am fost cuprins atunci: aripile îi erau încă lipite și se chinuia zbătându-se cu tot trupușorul lui să și le desfacă. Aplecat asupra lui, îl ajutam cu răsuflarea mea. În zadar. O răbdătoare maturație era necesară, și desfacerea aripilor trebuia să se facă încet, la soare, acum era prea târziu.

Răsuflarea mea obligase fluturile să se ivească, mototolit înainte de soroc. Se zbătea disperat și după câteva secunde mi-a murit în palmă. Cred că acel mic cadavru e cea mai mare greutate pe care o am pe conștiință. Pentru că azi înțeleg foarte bine, forțarea marilor legi e un păcat de moarte. În treburi din astea nu trebuie să ne grăbim, să fim nerăbdători, ci să urmăm cu încredere ritualul veșnic. Ah! dacă acel fluturaș ar putea să îmi zboare mereu pe dinainte și să îmi indice calea.”

Pentru ăst din urmă citat din Zorba, vă dau dreptul să plângeți, așa cum și eu am plâns și poate veți învăța și voi, ca și mine, să fiți mai răbdători...

Ar fi nedrept să închei fără să spun nimic despre sufletul lui Zorba.

„- S-a născut Cristos, dragul meu șoarece de bibliotecă, iubitul meu înțelept. Nu căuta nod în papură: s-a născut, nu s-a născut? Dragul meu, s-a născut, nu fii prost! Dacă te uiți cu lupa la apa pe care-o bei – mi-a spus un inginer – ai să vezi că apa e plină de viermi, mici de tot, care nu se văd cu ochiul liber. O să vezi viermi și n-o să mai bei. N-o să mai bei și-o să crăpi de sete. Sparge lupa, jupâne, sparge-o, ca viermișorii să dispară, să poți bea și să te răcorești.”

Dar, hai să vă spun marele secret al lui Zorba, marea lui taină pe care doar vouă v-o spun, sau mai bine zis, v-o repet cu cuvintele pe care scriitorul Nikos Kazantsakis le pune pe buzele unui bătrân care vorbea cu micul Alexis: „Ascultă, micuțule. Îți voi împărtăși un secret pe care nu-l poți înțelege acum, ci abia când vei crește, dar să păstrezi în inima ta acest secret. Ascultă, micuțule. Cerul și pământul nu sunt suficiente să îl cuprindă pe Dumnezeu, dar inima unui om îl poate conține pe Dumnezeu. Așa că ai grijă, Alexis, să nu rănești niciodată inima unui om”.

Africa din mine

„În fiecare dimineață, o antilopă se trezește în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede decât leul dacă nu vrea fie mâncată, ca a doua zi să se gândească la a doua zi.

În fiecare dimineață, un leu se trezește în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede decât antilopa dacă nu vrea să moară de foame, ca a doua zi să se gândească la a doua zi.

În fiecare zi, cineva se trezește și nu numai în Africa și în fiecare zi știe că trebuie să alerge mai repede dacă vrea ca a doua zi să se gândească la... a doua zi”!

Am găsit replica asta la sfârșitul unui film, nu mai știu care, m-a marcat nu acțiunea în sine, ci aceste cuvinte. Animalelor le este simplu, știu că-n fiecare zi trebuie să facă ceva, să fugă, să rumege sau să rupă, să sfâșie, ori să moară.

Mie ce-mi este hărăzit în astă Africă?

În fiecare dimineață mă trezesc și după scurta-mi conversație cu Mântuitorul, dau leului dintr-o bucată de antilopă, sub formă de cafea și fum de țigară, apoi fug. Fug spre vremelnicele-ndatoriri ce mi se pare că de la mine leul lumii le așteaptă; astfel, dau iar jertfă bucata de antilopă pe altarul cotidienei nebunii. Bucăți din mine răsfrânte-n timp și semeni. Alerg apoi spre magazine, atenta antilopă din Africa cea mare nu are a se teme decât de leii cei flămânzi, flămânzii-mi prădători mă-mbie în suave măști pe palide fețe cu marfa lor, ei nu vor carne, ei o vând, ar vinde și suflete, dar nu le stă în putere; pe bani cumperi doar marfă și ei în asta se afund. Parcursul vieții te face să întâlnești mulți oameni și dintre ei există o persoană care nu este ca toate celelalte. Este acel cu care ai putea să vorbești ore în șir și să nu te plictisească,

acel căreia ai putea să-i spui lucruri fără să te judece, acel pe care nu-l vei lăsa să-ți scape niciodată.

Mai apoi, alerg de hienele flămânde ce pândesc; ele nu au curajul leului să atace, nu fug după pradă, ci așteaptă un dărab de hoit pe care vremea-l lăsase în urmă-i, eu l-am uitat, dar ei îl aduc pe tapet, dându-i trecutului valoarea zilei de actual, de hrănesc hienele mele cu amintirile ce dor, au sadica plăcere de a veni în haită să-nfulece. Trăiesc din trecut ca să nu poată vedea viitorul, sunt prea mici și slabe pentru ziua de azi, de privit în ochi, nici vorbă să te poată privi, nu au demnitate, ele doar îți mănâncă nervii tocând ce a trecut, dorindu-te jos acolo în cloacă, că doar, cum poți tu să nu fi parazit când ele sunt, de ce să ridici capul, de ce să fi tu însuși, de ce să alergi spre mai bine, când trebuie să te ferești de hiene? Astfel, mai dau leului un crâmpei de antilopă, un ceva scris să poată citi. Aci, în Africa din mine, în fiecare dimineață, un leu rage ca antilopa să fugă, cum și eu fug.

La amiaz', fug din căldura Africii, mă trag la hodină, dar leul, leul nu se oprește, mai vrea hrană, el, prădătorul, nu cere, vine și o ia. Din liniștea-mi sufletului rămâne o scrijelitură, din tot se-nfruptă el. Îmi ia, hapsânul și foile scrise și gândurile ce nu au prins viață. Încercări mentale de răzvrătire, mai bine zis repunere în adevăr, nu leul a trăit în locul meu, el lasă acvilelor din hoitul de povești și vorbe, fără să simtă o singură clipă ce am simțit eu.

Seara, ei, seara, nu știu ce va mai face leul, sunt doar la amiaza Africii dinlăuntru-mi; las Timpul să decidă de va mai fi o seară și o zi a sufletului meu. O certitudine am din fugă-mi reținută: o să-l ascult doar pe cel ce-mi vorbește cu ochii, o să-l înțeleg doar pe cel ce îmi atinge sufletul fără ocolișuri și o să mă implic doar atunci când am încredere deplină în cineva. Și

măine:... „de va mai fi mâine... o să mai dau și mâine prinos de rugă Creatorului și jertfă de cuvinte-nsângerate leului.”

Antilopele Africii fug zilnic, dar nu zilnic un leu se hrănește cu ele. Însângerate vremuri, sofisticatul leu. Cu toată-mi fuga în Africa mea, am iubit, am pierdut. Mi-a fost dor și milă, dar am rănit, am avut încredere, dar am făcut greșeli. Din toate acestea, cel mai important, am învățat! Am învățat să mulțumesc zâmbetului ce-mi face ziua lumină, am învățat să mă ridic atunci când cad și de cad, iar să o iau de la capăt pentru că nimic nu mă oprește să stau drept, cum nimic nu mă oprește, căzut fiind, să stau în tină. Am învățat că trebuie să știu să mor și să-nviez în fiecare zi, deoarece viața-i continuă moarte...

În fiecare zi, în Africa, o antilopă fuge de un prădător, cum în fiecare zi, Africa-mi renaște.

Călcând în străchinile minții

Așezat frumos în pagină un mic anunț îmi dă dureri de cap. Poate era doar un anunț așa de umplutură, un loc gol pe pagină ce trebuia să nu apară astfel dar... și cum întotdeauna la mine intervine iremediabil „darul” am făcut ireparabila greșeală de a-l citi. De ce? Cum? Parcă mai are rost să-mi pun acum aceste întrebări. Este un fapt consumat și gata, l-am citit.

Ce spunea articolul cu pricina am să redau pe scurt (după mine și așa prea lung) și nu de alta, dar să nu sufăr singur durerile-mi de cap. „Cercetătorii unei distinse universități din nu știu unde, au descoperit leacul minune împotriva stresului canin”. Și chiar că nu știi până atunci de stresul canin. Am mai citit de stresul stăpânilor de câini, dar de ce cel al frumoaselor

și... (aici puteți pune ce calități sau, dimpotrivă, noncalități voiți) patrupede nu mai auzisem. Așa că apucatu-m-au durerile de cap.

Socoteli ce nu intră-n tiparele „cutiuței mele cu maimuțe”, așa că m-am apucat de descusut problema. Astfel, mi-am amintit una din predici, în care părintele spune că dacă stelele ar apărea o dată la o mie de ani, câți nu ar fi aceia ce s-ar minuna de frumusețea lor. Minunea stelelor ce strălucesc, în schimb fiind cotidiană, pe câți îi mai încântă? Pentru câți, stelele răsar doar așa că așa trebuie să fie, ce mare taină?

La fel și cu câinii, după ce stresul macină tot ce poate în ființa umană, de ce nu ar face dânsul stresul, saltul și la patrupede, că doar câinii sunt devotați omului așa că... avem un stres molipsitor. Cine să mai vadă stelele ce au răsărit, doar suntem orbi la minunea cotidiană. Orbire, dar nu fizică, dimpotrivă văd dânșii foarte bine, dar au orbit spiritual și nu mai vor să vadă omul de atâția căței.

Dar cum bine zicea cineva: „Talentul dansează, dansatoarea țopăie”. Așa și cu domni ce găsit-au câini stresați, ei țopăie pe bani cuiva și de ai plătit vrei să și vezi pestacol (deoarece spectacolul îl dau talentele). Că doar de aceea ai dat bani frumoși să stai în față (din greșeală de taste era să scriu față dar parcă nu era nici o diferență, ei sunt infantili și fără față-față).

Ce am cu știrea păi parcă prea seamănă cu știrile în care un anumit căpitan de vas uită că nu el este căpitanul oceanului, pentru că pe oceanul acela navigata în totdeauna un alt vas cu un alt căpitan. Și cum nimeni nu este de neînlocuit. E, vezi, de aici se trage stresul la câini, bietele patrupede.

Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi nu știm cum să ardem. Depinzând doar de trăirile proprii dacă vrem să strălucim sau dorim doar să fim văzuți de ceilalți. După naștere de obicei unui copil i se dă un

prenume doar de el depinzând apoi renumele cu care vrea sau nu să strălucească. Dar mai ales de vrea să fie un simplu meteorit sau o stea. Dacă dorește să rămână cu focul căderii ce arde deodată trecerea prin atmosferă ori să rămână pe firmamentul boltei înstelate.

Depinde de fiecare ce formă de stres alege. Uman sau acea formă pe care ziaristul o tratează pe scurt în gazetă. Depinderi pe care drept este le înveți în tinerețe, dar le educi de vrei. Fiindcă suntem oameni și omul este trecător, deci toți vin și se duc contând doar ce rămâne în urmă.

Alo! Cetățean de mâna a doua

Deunăzi, am descoperit că nu mai am diploma de bacalaureat, multe-mi umblături prin țară în căutarea unui loc de muncă mai bun, mutarea dintr-un loc în altul, fac ca unele lucruri să dispară și mulți dintre noi cunoaștem asta. Ce să fi făcut, am mers la liceul la care absolvisem acum mai bine de 25 de ani, să văd ce se poate face. Ei bine, în fața mea s-au deschis porțile Hadesului când doamna secretară (bine intenționată și drăguță) mi-a înșirat demersurile pe care le am de făcut. Le enumer, poate or prinde bine cuiva:

1 Declarația diplomei pierdute la Monitorul Oficial al României.

2 Declarație pe proprie răspundere a pierderii, autentificată notarial (asta după ce primești M.O. în care s-a publicat pierderea actului).

3 Cu declarația autentificată mergi la Inspectoratul Județean și faci încă o cerere ca să primești un duplicat.

Până aici totul ar fi bine, de aici începe infernul. Am făcut cererea pentru M.O. (Monitorul Oficial) urmând să găsesc locul unde pot plăti taxa pentru publicare și hopa, singura instituție acreditată de cei de la M.O. este Poșta Română. Ceva scârție, unde

este legea concurenței neloiale aici, *da treacă-meargă*, plătesc apoi dau un telefon să mă asigur că pot trimite actele, să nu fie vacanță sau mai știu eu ce. Îmi răspunde (după alt prag al infernului) o voce binevoitoare, care mă anunță suav că trebuie neapărat să pun hârtiile la (din nou) poștă și să am răbdare o lună (calendaristic, nu aia de pe cer).

Întreb firesc: de ce? Mai bine aș fi tăcut, alt infern se întrezărește în lipsa de logică a răspunsului, anume: „ 8-10 zile durează până intră banii la M.O. (hei, eu am plătit unde ați zis, am plătit comisionul de transfer și încă ce comision), apoi până vine rândul la publicare că-i o ordine ș-acolo, până-mi ajunge monitorul acasă...Ei, dar dacă aveți pe cineva în București vine la ghișeu, plătește aici și totul durează o zi, două”. Întreb dacă pot trimite online cum văzusem pe pagina M.O. Nu era chiar așa de simplu, că actele trebuie scoase la imprimantă, vezi doamne că în format electronic nu-i tot acea cerere și tot aceeași chitanță. După o așteptare de mai multe minute la telefon (că doar nu era pe banii lor) mi se face hatârul de a trimite acele acte și online.

Dar unde e discriminarea, veți zice? Păi, cum dar, domn sau doamnă de la conducerea M.O., de șed în sat cu regele (vezi capitală) primesc publicația într-o zi sau poate două, de mama m-o făcut la Orăștie, într-o lună, Cum vine asta, că nu pot pricepe, nu zic ca cei din capitală să ia hârtia într-o lună, ci și eu, din Orăștie, într-un timp mai scurt.

Apoi pe pagina M.O. (<http://www.monitoruloficial.ro>) se spune clar și cu adresă: se pot trimite acte online, la ce bun înscrisul de pe site, ce nu știam cu pixu-i scrisul? La ce bun dacă practic ai nevoie de serviciul unui funcționar binevoitor pentru aceasta? În acest fel încă poartă de Hades se deschide! Câte or mai fi? Și vai mie sunt doar la început.

Mă-nclin, Dan Orghici

P.S. Atașez răspunsul online al doamnei de la Monitorul Oficial

Reacții de creștin

Pe drum în sus cu Mântuitorul Isus!

A cincea oară ne întâlnim, sâmbăta dinaintea sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci, dimineața devreme, pentru a pleca la drum. Un drum ce a devenit obicei în Protopopiatul Greco-Catolic din Orăștie: pelerinajul de la Zlatna.

Purces-am și de astă dată (10 septembrie 2011) la drumul ce ni-l propunem în fiecă an. De data acesta suntem mai mulți ca oricând. În primul an, am fost 17 credincioși și doi preoți (pr.prot.Silviu Lucian Bindea și pr.Mihai Marcel Enyedi) azi suntem vreo 60 de pelerini și cinci preoți, anume: pr.Pop Angelo Narcis – Vicar General al Episcopiei Greco-Catolice Lugoj, pr.prot.Silviu Lucian Bindea, pr.Mihai Marcel Enyedi, pr.Aurel Rafiliu, pr.Ioan Stănculeț.

Până la Zlatna, drumul cu mașinile personale și cu autocarul se scurge repede, serpentinele și pădurile ce străjuiesc șoseaua de-o parte și de cealaltă ne amintesc că urcăm spre bazinul aurifer al Munților Apuseni. Odată ajunși, suntem întâmpinați de gazda noastră, Nicolae Lerinți și un alt grup de pelerini din localitate și nu numai.

La poalele a ceea ce va urma, la poalele muntelui ce are drept potecă marcată (ce duce la sălașul de vară a familiei Lerinți) „Stațiunile Căii Crucii”, începem urcușul propriu-zis.

O potecă de munte abruptă, un traseu ce nu este deloc ușor, redevine cale spre meditație, drum de rugăciune. Astfel, cele 14 Stațiuni ale Căii Crucii ce marchează această potecă din Zlatna, se preschimbă pentru câteva ore, devenind locul în care

crucea noastră este mai ușoară, loc în care motivațiile personale dispar și fac loc Crucii mântuitoare a Domnului nostru Isus.

Suiș de munte... și ce se poate asemăna mai bine împietrirea umană, decât bolovanii pe care călcăm? Încrângătură de rădăcini... și cum altfel poate fi asemuită viața de nu cu încrângătură de „de toate” ce se-nnoadă în chip nefiresc? Eu, de când am început să văd cu adevărat lumea, am văzut viața ca o luptă, ca un drum de munte, în care rolul principal este să urci, să tot urci... unde? Depinde de fiecare; unii se axează mai mult pe partea materială a vieții, alții pe profesie, alții pe idealuri... Pragmatic sau idealist, depinzând de urcușul vieții, e ca o călătorie cu trenul... unii coboară atunci când viața a ajuns în stația lor, alții urcă... este de fapt o poezie cu versuri lungi pe care le-ai scris sau pe care le scrii.

Asta am lăsat la poale muntelui, le-am pus pe toate la baza primei Crucii ce începe șirul de 14 . Primele trei stațiuni sunt parcă special alese, urcușul abrupt cere un efort fizic mare, dar, cu cât urci, cu atât totul devine mai lin, panta parcă nu mai este așa de mare, hăul nu mai este atât de adânc, parcă ceva de dincolo ușurează drumul. Încet dar sigur, urcăm! Furnicarul cotidianului se stinge încet, încet, făcând loc liniștii, zumzetul lumii se stinge și el cu fiecare stațiune, pacea învăluie loc și oameni laolaltă, dând sens de rugăciune și mediație fiecărui pas ce urcă, și urcă, până la sfârșit. Astfel, poiana în care sunt amplasate ultimele două Cruci ce ne aduc tot mai aproape de Mântuitorul Isus, dă voie minții să facă o palidă similitudine cu Raiul Ceresc. Greu urcușul... și ar fi fost, poate, imposibil pentru mulți dintre noi dacă ar fi lipsit rugăciunea.

În poarta ce delimitează locuința soților Lerinți ne așteptă Mariana, jumătatea ce-l împlinește pe Nicolae. Gospodina ce s-a străduit de câteva zile să ne primească, nu doar cu un bun

venit, ci și multe bunătăți ce ne vor hrăni trupul, dar despre asta mai târziu.

Pelerinajul nostru se continuă cu Celebrarea Sfintei Liturghii. Oficiază pr.Pop Angelo Narcis, Vicar General al Episcopiei Greco-Catolice Lugoj, împreună cu pr.prot. Silviu Lucian Bindea, pr.Ioan Stănculeț, pr.Mihai Marcel Enyedi, pr. Aurel Rafiliu, răspunsurile fiind date de cei prezenți.

Pajiștea pe care se celebrează Sfânta Liturghie îi strânge laolaltă pe toți cei prezenți, făcând să dispară barierele pe care doar noi, oamenii, ni le putem impune; astfel, uniți în rugăciune, suntem frați.

Predica părintelui Vicar General readuce aminte însemnătatea Sfintei Cruci a Domnului Isus și de crucea pe care fiecare trebuie să o purtăm spre mântuire. Părintele Vicar General ne-a readus aminte nouă, celor prezenți, cât de ușor uităm de Crucea ce ne mântuiește, de pătimirea și sensul pătimirii Domnului Nostru Isus Cristos, în detrimentul cotidianului și așa-ziselor probleme pe care viața ni le oferă din plin. Cotidian ce ne face să uităm că crucea noastră nu ar avea nicio valoare fără Crucea lui Cristos. Probleme ce ne tulbură uneori prea mult și într-atât, încât uităm de ce și pentru ce a fost El răstignit. Tot dânsul ne-a transmis mesajul Întâi Stătătorului Episcopiei Greco-Catolice de Lugoj, Episcopul Alexandru Mesian, mesaj în care Prea Sfinția Sa dorește să ne asigure că, deși nu este cu noi în această zi, la acest pelerinaj, totuși este alături de fiecare dintre noi cu rugăciunea și cu sufletul și Îl roagă pe Bunul și Atotputernicul Dumnezeu să reverse asupra tuturor celor prezenți, a familiilor noastre și a celor pe care-i avem în gândurile noastre, Harurile Sale cele Bogate.

Agapa frățească a încheiat pelerinajul nostru, agapă la care s-au sudat prietenii, ne-am cunoscut mai bine și putem zice că am clădit încă un rând în zidul comunității noastre.

Mulțumim pr. Angelo Narcis Pop, Vicar General al Episcopiei Greco-Catolice Lugoj, pr. prot. Silviu Lucian Bindea, pr. Mihai Marcel Enyedi, pr. Aurel Rafiliu, pr. Ioan Stănculeț, gazdelor noastre, celor ce au organizat și au ajutat la buna desfășurare a acestui pelerinaj (ASTRU, AGRU, Reuniunii Mariene ale Bisericii Greco-Catolice Sfântul Ilie Tezviteanul din Orăștie).

Cu speranța de a ne revedea mai mulți la anul, închei și vă salut: „Lăudat să fie Isus!”

O altă seară, un alt colind

Întrebat fiind de unii prieteni: „cum a fost la voi, concertul de colinde?” (impropriu „voi” deoarece mica dar nu nesemnificativa comunitate greco-catolică din orașul Paliei, cred eu, este strâns legată de cetate și cetățenii ei) și tot dând la răspunsuri care mai de care... și de tot felul...m-am hotărât să vă prezint ce și cum a fost în data de 21 decembrie 2008, pe la ora 17, la Biserica Greco-Catolică din Orăștie. Descrieri, mai bine zis relatări a celor petrecute pot fi destule, gândind doar la cei peste patru sute de spectatori, dar doar relatările unei mici părți dintre aceștia au fost puse laolaltă, pentru ca relatarea unei variante de ansamblu și imparțială a celor petrecute să ajungă la dumneavoastră. Și nu doar atât ci și o reflexie cât mai corectă a celor simțite și trăite. Nu de alta, dar colindul este după umila-mi părere, acea parte distinctă a muzicii, ce face să nască în fiecare bucuria renașterii în spirit. Oricum, muzica în formele ei

frumoase dă trăiri de neegalat, dar colindul are acel *ceva* de icoană, acel *ceva* ce îmbină splendid profanul cu sacrul dând parcă muritorului o fărâmă de eternitate. Cum poate fi altfel când cânti și totodată vestești tuturor celor care te ascultă, nașterea-n trup omenesc a Mântuitorului Isus Cristos.

Seară de decembrie, în care părintele protopop Silviu Bindea așteaptă cu drag și nerăbdare musafirii. Și nu de orice fel. Oaspeți dragi ce vin să colinde. Răbdarea nu-i este pusă prea mult la încercare, pentru că cei așteptați încep să apară. Prima, sosește doamna **Dora Ciama**, acel om veșnic jovial, acea persoană ce dă celor din jur un aer tineresc și ton de bunăvoie; dacă ar fi să fiu vreodată la pensie, astfel mi-aș dori să fiu, un dătător de viață în toată-ncrâncenarea. Nu trece o lună ca doamna Ciama să nu pună – cum zic eu – de un spectacol. Deci, doamna Ciama, prezentatoarea concertului.

Vin apoi ca să-l salute pe parohul greco-catolic de Orăștie **coriștii de la Biserica Greco-Catolică „Imaculata” din Deva**, însoșiți de **părintele Sabo Sorin** parohul de Deva și un virtuos solist, ce împreună cu nu mai puțin meșteșugitul în cânt, **părintele Silviu Bindea**, acompaniați de domnul **Marcel Gîrliște** aveau să facă spectacolul de neuitat. Apar mai apoi ca prin minune, căci minunați și sunt, copiii îndrumați de doamna **Sonia Stăncel**. Acea „sare și piper” pe care doar inocența vârstei frumos modelată de munca asiduă și dorința de a realiza ceva din harurile cu care Creatorul i-a înzestrat pe **Alexandra Albu** și pe **Călin Moș** au făcut pe cel ce scrie aceste rânduri să rămână mut de uimire, lăsând la o parte realitatea că cei doi cât și îndrumătorul lor nu mai au nevoie de prezentare. Trei magi veniră la Cristos, trei glasuri feminine îl salutară pe pr.Bindea. Trei frumoase domnișoare însoțite de un cavaler. **Roxana Horopciuc, Patricia Zota, Iulia Tancău** și al patrulea mag

Cătălin Marian. Cum să-i descriu? Un maestru întrebat odată de discipol cum despre mâncarea lui, cu toate că nu cea mai bună are întotdeauna gust, a răspuns că folosește un condiment secret. Insistent, discipolul întreabă care este, la care i se răspunde scurt: foamea. Da, ne era foame de astfel de glasuri, ne era foame de tineri care simt ceea ce fac, făcându-ne să trăim simțămintele lor, dând viață condimentului secret. Ultimii, dar nu calitativ, parohul nostru își salută coriștii (**corul Bisericii Greco-Catolice Ilie Tezvitianul din Orăștie**).

Și concertul începe într-o Biserică ce parcă devine neîncăpătoare; spectatorii vin, și vin, și vin. Iar Doamna Ciama, care pe lângă multe haruri are și o voce ce te încântă, face ce știe prea bine: ne cântă acompaniată de fiul cel mare, **Călin Ciama** și cred că puțini orăștieni și nu numai orăștieni, nu îl cunosc pe „Efendi”, dând startul unor altfel de stări, alte trăiri decât cele de obișnuite duminici. Apoi, vin rând pe rând corul de la Deva, condus de d-na prof. **Marcela Dragoș** care face o sublimă trecere la sacralitate, Alexandra și Călin și iarăși nu mai am cuvinte. Cei patru magi ai cântului orăștian ce mă fac să-mi fie foame de frumos. Preoții Silviu și Sorin împreună cu Marcel, care mă fac să râd și să plâng totodată și râd și plâng și plâng de fericire iar inima-mi râde că S-a născut Cristos, stare ce mă face să mă întreb cum au cântat îngerii la Betleem. Cât de minunat... mă tot întreb, deoarece oamenii au dat azi glăsuire minunată și astfel de stări trezit-au, pe cât de minunat au cântat îngerii la ieslea unde S-a născut Isus. Trăiesc stări diametral opuse și totuși râd și în același timp plâng. Răbufnesc spectatorii, după atmosfera creată e greu, dar, corul condus de d-na ed. **Liliana Cristea** (corul nostru) începe și spectatorii aplaudă în ritmul colindei. De aici, îi las pe cei ce au fost să vorbească, eu tac. Și totul se încheie cu o

„noapte de vis” cântată de corurile reunite împreună cu spectatorii.

Feerică seară, ce ridică sufletele participanților unite într-o rugăciune cântată, de la pământ înspre cer. Scară ce, urcată, clădește totodată în inimă și ființă. Flacăra a iubirii închinată și mistuită de marea slavă a veșnicului Părinte Ceresc. Strigăt mut de triumf ce spune fără cuvinte „Primește-ne Doamne”, așa am perceput eu această seară. Nedorindu-mi o părere părtinitoare, i-am mai întrebat și pe alți participanți, fie dintre vestitori, fie dintre spectatori, despre modul în care seara de colinde i-a „atins”. Doamna Dora Clama: „Am cântat, trăit și prezentat într-o minunată seară în care sacrul și frumosul au stat mână-n mână fără ca măcar o clipă să fie despărțite. Clipe de rai pe picior de plai”.

Doamna Ileana Floran: „La Orăștie, concertul de colinde de la Biserica Greco-Catolică tinde să devină o tradiție. Am numărat zilele premergătoare concertului cu bucuria copilului care-l așteaptă pe Moș Crăciun, deoarece știam că va fi un moment înălțător, «o noapte de vis» în care ne vom bucura împreună de nașterea Domnului nostru Isus Cristos. Vocile de excepție, înălțate spre mijlocirea mulțumirii pe care o aducem Tatălui, pentru că ni l-a trimis pe Fiul Său să ne îndrume pe calea credinței și să ne mântuiască, ne-au purtat către staulul deasupra căruia s-a oprit steaua călăuzitoare, pentru a ne închina și noi Pruncului Isus. Nu pot decât să aduc mulțumiri părintelui protopop Silviu Bindea și tuturor celor care au răspuns invitației dumnealui pentru că ne-au dăruit o seară cu adevărat specială.”

Domnul Alexandru Munteanu: „ O seară în care s-a simțit implicarea. Atât a comunității cât și a părintelui protopop Silviu Bindea. A fost una din acele seri în care se redescoperă rolul bisericii în comunitate și doar prin faptul de a asculta colinde

acolo unde cu adevărat sunt la locul lor, adică în Casa lui Dumnezeu. Parcă niciunde colinda nu este mai colindă decât în biserică.”

Și gazda primitoare, preot protopop Silviu Lucian Bindea: „Nu cred că aş putea spune prea multe. Las pe spectatori să aprecieze spectacolul. Îmi doresc ca, sprijinit de comunitatea noastră greco-catolică și nu numai, astfel de manifestări să devină un obicei în urbea noastră.”

Închei aici, dorindu-vă tuturor un an cu multe împliniri și multă sănătate.

Chestionar de credință

Cred că nu aş putea face un chestionar pe tema dată de dumneavoastră dacă nu mi-aş pune întrebarea:

„De ce sunt Creștin?”

Sunt creștin deoarece am avut privilegiul de a mă naște într-o parte de lume în care creștinismul este religia majoritară (musulmanii și budiști vin puternic din spate, de atei ce să mai zic). Sunt creștin deoarece cred că Isus este singura ușă ce duce la mântuire (dacă întrebarea mi-aș fi pus-o acum douăzeci de ani răspunsul dat de mine acum m-ar fi făcut să râd). Sunt creștin pentru că asta simt (nu mă întrebați dacă și împlinesc).

Dacă mi-am răspuns oarecum la partea de identitate religioasă acum vine:

„De ce sunt catolic?”

Dacă aş răspunde la precum monseniorului Ghica „sunt catolic pentru a trăi mai bine ortodoxia” ar fi vai și amar de Dreapta-mi Credință. Sunt creștin și catolic pentru că sunt convins că Biserica are ca temelie o Piatră, iar acea Piatră numită Isus a lăsat un singur păstor să pască oile, adică pe Sfântul

Apostol Petru. De aici primatul papal. Sunt creștin și catolic deoarece sunt sigur că Isus Cristos ar fi putut lăsa tot atâți capi ai Bisericii Universale câți ucenici avea, a crede altceva pentru mine cel de acum este o ineptie.

Dar, de ce atunci greco-catolic?

Aici, și când spun aici spun greco-catolic, se pot regăsi fără să intre în divergență Rozariul cu Acatistul, amândouă rugăciuni dragi inimii mele, pentru că doar aici am regăsit ceva din rădăcinile mele, sunt un amestec de maramureșean cu moț (tata de pe valea Izei și mama din piscul Apusenilor). Sunt greco-catolic pentru că aici am regăsit una din rugăciunile pe care bunicii mei m-au învățat-o: „Născătoarea”, acea „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...” pe care și acum o aud rostită de bunicul seara și dimineața laolaltă îngenunchiat cu noi, pruncii . Sunt greco-catolic pentru că acel ceva din mine asta simțește. Sunt aici, căci aici simt că-mi este locul, aici este liniște și pace chiar și în zbucium.

„Cum am ajuns greco-catolic?”

Am redescoperit greco-catolicismul prin mai multe evenimente, spun evenimente deoarece tot ce te marchează pe timpul vieții nu poate fi decât un eveniment. După o perioadă de ateism neconcludent (se amestecau în mine idei și principii la care păream că mă integrez, dar care lăsaus, în loc de mulțumire psihică, o mare dilemă) asta fiind în adolescență și continuând până pe la vreo 30 de ani. Urmând cu o rapidă „revenire” le ortodoxism (spun revenire pentru că acolo mergea mama). Îndelungi căutări la neoproteștanți. Urmată cras de o perioadă funestă cu tot felul de abateri de la orice ordine morală, am regăsit Rozariul (spun regăsit cu toate că niciodată, până atunci nu cred că-l știusem, am regăsit ceva pierdut în mine, reînviat).

Apoi o itinerantă trecere pe la Sihăstria Părintelui Cleopa m-a readus la Biserica Ortodoxă; bune toate și frumoase, dar ceva lipsea. Am găsit apoi în Piața 700 din Timișoara o Biserică reînființată greco-catolică, aici am găsit parcă ceva din mine aici aveam ceva în comun, ca să descopăr mai târziu că aici îmi erau rădăcinile. Întors acasă am „uitat” să mai fiu creștin.

Viața, ce spun viața, (să dau vina pe cineva) m-a adus în preajma unui preot cu har, un greco-catolic convins. După o mărturisire care m-a făcut dintr-o dată mai ușor, am simțit că aici îmi este locul. Și acum sunt convins că acele minute ale spovedaniei (prima mea spovedanie făcută dumneavoastră) a fost pentru mine o clipă de rai.

Și cum aș rămâne greco-catolic dacă nu m-aș întreba de unde vin.

„Ce înseamnă pentru mine să fiu greco-catolic?”

Până în 1990 religia greco-catolică era interzisă în România. Când comuniștii au interzis greco-catolicismul, greco-catolicii au trebuit să treacă fie la ortodoxie, fie la romano-catolicism. Unii au trecut pe față la ortodocși (mai ales în satele transilvănene), dar au rămas greco-catolici în ascuns. În ascuns, acasă își botezau copiii greco-catolic. Tot în casele lor făceau Sfânta Liturghie. Dacă ar fi fost prinși, ar fi avut de-a face cu regimul... Alții au murit în pușcării pentru identitatea lor, pentru ce credeau. Rebelism, răzvrătire? Nu, ci un crez de nestrămutat. Pentru mine a fi greco-catolic se confundă cu a fi tare în hotărârile luate, se confundă, dacă mai dau puțin timpul înapoi, cu Iluminismul Școlii Ardelene, se întretaie cu geneza noastră creștină. A fi greco-catolic mă îndreptățește parcă să spun Universal în Dreapta Credință, adică mai aproape de acea biserică pe care ne-o descrie Sfântul Apostol Pavel în Epistola I către Corinteni: „Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui

Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? De vă strică cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi. Nimeni să nu se amăgească. Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu, pentru că scris este: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor”. Și iarăși: „Domnul cunoaște gândurile înțelepților, că sunt deșarte”. Așa că nimeni să nu se laude cu oamenii. Căci toate sunt ale voastre: Fie Pavel, fie Apollo, fie Chefa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie cele de față, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre. Iar voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu.

„De ce aș rămâne greco-catolic?”

Menționasem mai sus două din motive, mai sunt, încă foarte multe, și tocmai asta mă face să cred (în cei aidoma mie) în greco-catolici și să-mi doresc să fiu ca ei. Mai motivez o realitate, dacă acum citește cineva ce eu scrisam în românește, se datorează în mare parte celor ce greco-catolic au trăit. Să fii creștin este o trăire și o menire, dar să fii urmaș al celor ce au murit în temnițe pentru a-și apăra identitatea, este o mare onoare și acesta cred că ar fi un motiv destul de mare ca să-mi doresc să fiu greco-catolic. O, dar câte nu mai sunt! Pe scurt: ordinea catolică transpusă în ortodoxism, Sfintele Slujbe care te fac să nu uiți ce ai știut din trecut, dar te transpun în marea familie Universală, preoți care mai au ceva din preotul pe care bunicul meu îl onora la el în sat. Implicarea pe care trăirea greco-catolică o cere laicului, anume implicarea în viața Bisericii în felul tău și cum poți, dar implicat. Aici aș menționa: ASTRU pentru copii și tineri, AGRU pentru maturi; Reuniunea Mariană și tot ce implică din statutul de membru al ei. Adevărat cu pași mici

și nesiguri de copil, dar pași ce vor duce la ceva. Să fiu greco-catolic este pentru mine puntea spre liniștea dinlăuntru.

Tristeți dureroase

Astăzi, nu știu ce am, dar sunt trist, se încrâncenă-n mine o seacă durere tristă, posacă parcă, ca un om ce piere, se usucă pe picioare și nu știe ce are. Asemenea este durerea mea. Se zbate tristețea-mi, se luptă să iasă afară și nu vreau să o las. Aș vrea să o ascund în străfund de inimă ca nimeni să n-o vadă, să o dospesc doar eu.

Trist sunt și tristețea-mi iese prin pori, transpir trist și înciudat din cauza ei, nu vrea să stea nicicum doar cu mine. Se vrea împărtășită cu alții și eu tocmai asta nu vreau. Curg vale pe față-mi tristeți, boabe de tristețe în loc de transpirație.

Aș vrea să nu se vadă, dar tristu-mi destin, acela de a scie, nu-mi dă pace. Astfel, cu o ciudă egală cu nebunia o pun pe hârtie. Te voi spune la toți, tristețe, ce faci din ochii mari, frumoși și verzi, ochii triști.

Na, tristețe, am să te pun pe hârtia albă, cu grijă ca să nu o înegrești, ai vrut să te vezi în față, fără oglindă. Oglindește-te. Ai vrut public, acum o ai. Cu ura celui ce se răzbună, te scriu, încrâncenata-mi tristețe, poate așa o să mă lași să văd ziua frumoasă de afară, caldă zi din astă vară. Năduf ce faci din nopți lungi de iarnă, albe și triste nopți.

Biserica Greco-Catolică de pe strada Pricazului își resărbătorește Patronul Spiritual

Duminică, 19 iunie a.c., în biserica unită cu Roma Greco-Catolică, cetățenii orașului și nu numai, au luat parte la oficierea Sfintei Liturghii ce preceda sărbătoarea (devenită tradiție) de hram.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de către parohul Bisericii cu hramul „Sf. Ilie Tezviteanul”, pr. Silviu Lucian Bindea, protopop de Orăștie, greco-catolic, împreună cu părintele protopop de la Timișoara pr. Nicolae Teodorescu, părintele protopop de la Gherla pr. Ioan Monoșes și părintele greco catolic Mihai-Marcel Enyedi.

Printre cei invitați s-au numărat și credincioșii din Gherla (care au venit ca răspuns la vizita pe care enoriași din parohia orăștiană au făcut-o, de ziua Sfântului Anton, 13 iunie, la mănăstirea dedicată Sfântului la Gherla). Domnul deputat V. Blaga, domnul primar A. Munteanu, domnul viceprimar Bălan, consilieri locali și mulți concetățeni de diferite confesiuni.

După înălțătoarea slujbă religioasă, participanții au avut parte de un concert folcloric susținut de către maeștri ai melosului.

Nu-i puteam uita pe cei ce au încântat auditoriul cu frumusețea glasurilor lor: doamna Mariana Stoica, doamna Lorena Pascu, domnul Viorel Bunea și domnul Eugen Pistol.

Am lăsat la urmă, dar nu la sfârșit, corul parohiei. Care, chiar dacă nu a susținut un mic spectacol în fața locașului de cult, (vă pot asigura are talentul și puterea da a o face) a fost la înălțimea momentelor monumentale pe care soborul de preoți le-a transmis întregii mulțimi de la altar. Pe această cale, salutăm pe dirijorul Liliana Cristea, pentru tot ce face.

La fel, mulțumiri, vă transmitem tuturor celor ce ați avut plăcerea de a fi alături de cei ce aparțin parohiei greco-catolice Ilie Tezviteanu, în sărbătoarele, sărbătorind.

O filă în buchetul spiritual oferit Sfântului Părinte

Întreaga lume catolică îl sărbătorește pe Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea care va împlini la 29 iunie, solemnitatea Sfinților Petru și Paul, 60 de ani de preoție. În lumea catolică au loc numeroase inițiative pentru a-i arăta Sfântului Părinte mulțumirea, afecțiunea și comuniunea pentru slujirea pe care o oferă lui Dumnezeu și Bisericii Sale și în mod deosebit pentru că „face să strălucească Adevărul în lume”, la care ne cheamă pe toți.

Unind glasul nostru cu cel al Bisericii Catolice, în ziua de prăznuire a nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, credincioșii parohiei greco-catolice „Sfântul Proroc Ilie Tezviteanu” din Orăștie, au dorit să dăruiască Sfântului Părinte, Papa Benedict al XVI-lea, un mic buchet spiritual. Punând în înveliș de rugăciuni recitarea Rozariului ce a premers Sfânta Liturghie și pe cel ce va premerge Sfânta Liturghie de Duminică 26.06.2011, și o oră de adorație, parohul, pr. prot. Silviu Lucian Bindea, a celebrat Sfânta Liturghie, oficiată în seara zilei de 24.06.2011 cu aceeași Intenție Liturgică. Fila greco-catolicilor orăștieni va fi legată apoi la filele pe care alte parohii din Episcopia Lugojului le aduce drept prinos de mulțumire lui Dumnezeu pentru vocațiile pe care le-a insuflat și care există în întreaga Biserică Catolică și în mod special pentru cei 60 de ani de preoție ai Sfântului Părinte și totodată ne rugăm Mântuitorului Isus, prin intermedierea Fecioarei Maria, să-l însoțească cu harul Său nemărginit pe Papa Benedict al XVI-lea în întreaga-i păstorire!

Întru mulți ani, Sfinte Părinte!

Răspuns unui Sorin

Revin domnule Sorin, obligația mea era să vă dau un răspuns mai amplu dar timpul și timpurile nu mi-au acordat acest privilegiu, acum îl am așa că:

1. Am să vă spun de ce sunt eu greco-catolic. Sunt ceea ce cred, domnule Sorin, și fără dubii sunt un om care a căutat în relația personală pe Dumnezeu și liberul arbitru, și puteți fi sigur că nu am căutat puțin, am trecut pe la școala părintelui Cleopa (ce-i drept un scurt moment), pe la frații neoprotestanți (și mai scurt), am trecut prin Biserica romano-catolică (nu sunt atât de inteligent ca să învăț rapid o limbă ce nu-mi place și sincer acesta este și motivul „tregerii” pe acolo). Apoi rădăcina, acea rădăcină ce nu se frânge dacă vrei inima să-ți asculte, mi-a îndreptat pașii spre Biserica greco-catolică. Prima dată la Timișoara, la Biserica din piața 700.

Acasă am rămas un liber cugetător și încă unul care lovea în tot ce se putea numi om ce îmbrăca sutana și asta din cauza lipsei de deschidere pe care am regăsit-o în ortodoxie. O plimbare m-a adus în fața unei noi construcții. Ceea ce numesc eu acum „biserica noastră” prindea contur. Rădăcina de care vorbeam, a prins din nou să lucreze în mine și cu ajutorul unor oamenii cu „O” l-am redescoperit pe Cristos. Un Cristos care se făcea văzut tuturor. Rădăcina de care am mai făcut vorbire m-a făcut să rămân, și de așa zice că numai rădăcina așa minți. Aici am regăsit demnitatea pe care o pierdusem în comunism; Și, ce fundament mai puternic, sau cu ce argument să vin, de nu cu martirii acestui cult, începând de la Episcopi până la mireni și nu au fost puțini cei demni ce nu s-au lepădat de crezul lor. Tot aici

acel îndemn al inimii mele a găsit pacea, deoarece aici am găsit simbioza rugăciunii. Cum?

Crede-mă, domnule Sorin, mă rog sau cânt cu aceleași buze și cu același drag Rozariul sau Paraclisul Maicii Domnului și nu mai simt acel ceva ce te face să te întrebi „oare bine fac, oare nu fac ceva rău”, nu, domnule Sorin, și mă simt chiar foarte bine și împăcat. Încărcat spiritual mă simt după o Sfântă Liturghie în rit roman ca și după Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. Mai mult decât atât, pot da liber inimii mele să fie Drept Măritoarea (vai de mine, ce nimic sunt pe lângă Drept Măritori) cât și Universală (mărginit și mic fiind universul meu) în dragostea pentru Dumnezeu și aproapele. Cum pot fi altfel de nu ca cei ce au dat seva Creștinismului, primii creștini? Ei îl mărturiseau pe Papa drept urmaș al lui Petru, păi, atunci, eu ce să fac, de nu ca ei? Apoi, implicarea pe care Biserica o cere fiecărui dintre noi, aici am înțeles-o și am practicat-o. Astea sunt o parte din motivațiile mele și nu cred că mai am loc de scris aici așa că revin la Iconostas.

Da, ritul nostru cere Iconostas la Sfântul Altar. Ei bine, eu care nu am nimic împotriva ritului, vă dau dreptate dar numai 1%, de ce? Iconostasul NU mă face un mai bun creștin sau un mai bun greco-catolic, sau credeți că Sfintele Liturghii din catacombe, cele din închisori sau alte locuri de surghiun, s-au desfășurat cu uși la Altarul improvizat? Eu cred că Isus a deschis Altarul, nu l-a închis. Mai cred că nu doar arhitectura unei Biserici face diferența, ci și cei ce slujesc acolo, și credeți-mă, avem un preot bun și o comunitate care nu face de rușine Biserica Greco-Catolică cu sau fără iconostas.

De ce trag, pentru unii, clopotele?

Aceste rânduri sunt adresate în special onorabilului cler ortodox, doar dumnealor li se datorează indignarea mea din acest ceas, urât ceas și de revoltă, acum, când serbăm Nașterea Domnului Isus. Mă dor și mă rod clipele petrecute de parcă ar fi vii înlăuntrul-mi, mă ard ca un jeratic aprins. Doamne, dacă ar fi după noi, oamenii, nu cred că ai fi scăpat așa ușor ca de Pilat. Crucea și Calvarul ar fi părut joc de prunc pe lângă pedeapsa pe care am fi pus-o noi.

Vorbim, Isuse, atât de frumos, mergem la biserică ascultăm predici lungi și cei despre care voi face vorbire în aceste rânduri sunt chiar cei ce predică, chiar acei ce zic că Îți slujesc. De fac asta au ba, Te las pe Tine, drag Isus, să-i judeci, eu doar consemnez fapte ce pe mine mă dor.

Astăzi, a doua zi de sărbătoare închinată Nașterii Domnului nostru Isus Cristos, sărbătoare, dar totuși o parte din comunitatea Orăștiei îmbracă haine de doliu, un tragic accident ia dintre noi trei suflete, o mamă și cei doi copii ai săi. Cortegiul funerar își are traseul și prin fața Bisericii noastre, Biserica greco-catolică cu hramul Sfântului Proroc Ilie Tezviteanul; nimic deosebit până aici, se trag clopotele după obicei, preotul Silviu Bindea, parohul Sfântului Locaș așteaptă pios pe scări și convoiul funerar trece, și trece, și se tot duce de parcă ar fi trecut pe lângă o șiră de paie sau vreo glugă de coceni, nu pe lângă o Biserică în care se Slujește Lui Dumnezeu. Rămân înmărmurit, înțeleg mirenii, înțeleg durerea ce te face să nu mai raționezi în momente de grea cumpănă, dar nu pot pricepe cum onorabilul cler ortodox nu-și face nici semnul Sfintei Cruci... ceva mă face să nu pricep cum nu te închini, dând mărire lui Dumnezeu, când treci prin fața unei Biserici.

Înțeleg faptul că acel clerul al Bisericii Ortodoxe Române nu poate sluji niciun fel de slujbă dimpreună cu celelalte culte, dar de aici și până a nu-i respecta pe ceilalți, este o cale lungă care duce sau mai bine zis aduce a lipsa de respect. Nu cer nimănui să mă respecte pe mine ca om, nici eu nu respect pe nimeni. Dar Îl respect pe Dumnezeu și tot ce decurge de aici și mă respect pe mine, astfel respectu-i și pe alții. Se vede că preoții tineri ai Bisericii Ortodoxe Române nu l-au respectat nici pe Domnul și nici pe ei nu se respectă. Destul de rău și urât au fost educați, nu credeți?

Citeam demult o povestire a unui clasic român, în care se zice că un evreu voia să meargă la târg. Vorbi evreul nostru cu un căruțaș să-l ducă. În ziua cuvenită, veni omul cu căruța și plecară. În dreptul Bisericii, evreul zise căruțașului să se întoarcă înapoi acasă că a uitat ceva. S-au întors și au plecat din nou și tot așa de trei ori. La a treia întoarcere, evreul spune căruțașului că nu mai merge cu el. Căruțașul întreabă: de ce? La care evreul răspunde: „Am trecut de trei ori dus și de trei ori întors prin fața Bisericii voastre și nu ai dat Mărire lui Dumnezeu niciodată. Ei, dacă ție nu ți-e frică de Dumnezeu, ce frică îți va fi de mine și nu mă vei prăda când ți-o veni ție la socoteală?” Cei doi nu au mers împreună. Morala îți aparține cititorule!

Să nu fiu înțeles greșit, nu, nu sunt un anti ortodox (Drept Măritor doresc să ajung și eu, vai drept măririi mele). Nu sunt anti clerical, respect instituția preoției și tot ce decurge de aici. Nu sunt anti-ecumenic, dimpotrivă sunt un luptător pro ecumenism, unul dintre aceia care ar fi bucuroși să serbeze Paștile în fiecare an odată cu toți creștinii acestei lumi. Dar nici nu pot trece indiferent la nepăsare.

Dacă ceva doare, dacă ceva face ca răni pe care le considerai de mult închise să se deschidă din nou, acel *ceva* este

lipsa de respect și demnitate a fraților din clerul ortodox. Aș vrea să vă spun rușine, dar cred că nu mai aveți nici din aia, Dumnezeu vă ierte că eu v-am iertat!

Și totuși, de ce plânge?

Trecători prin lume suntem. Umbre ce se preling pe fața pământului lăsând în urmă doar praful din drum. Astfel m-am simțit în fața capelei de la Scăiuș. Mic, într-o atâta de mic, încât am simțit reala statură a ființei umane în raport cu Dumnezeu.

De ce la Scăiuș, cum de acolo? Nu știu, dar cine poate să știe planurile Creatorului?

Scăiuș înseamnă pentru mine acel loc unde Paraclisul Maicii Domnului se îngemănează cu Litania Lauretană și devin o rugă comună. Scăiuș înseamnă acel loc în care diferențele dispar, pentru a lăsa loc doar bucuriei reîntâlnirii cu Divinul.

De ce a lăcrimat Sfânta Fecioară Maria la Scăiuș?

Nu știu, dar cred că au fost lacrimi de bucurie. Deoarece asta am simțit eu la Scăiuș. Bucuria de a-i putea mulțumi Tatălui Ceresc pentru minunatele Sale lucrări.

Dacă nu ar exista Scăiuș lumea ar fi mai săracă.

Mai săracă cu o minune sau cu o clipă. Dar ce mai clipă!

Multe clipe mai trec pe lângă noi. Eterna trecere din timp, la timp, dar prea se duce clipa ce mai acu fost-a lângă noi.

De multe ori mă-ntreb, unde se duc?

Lacrimi de suflet semănate pe stropi din roua de durere. Viscere de început. Visare de eternitate ce nu se va sfârși vreodată'.

Mă-ntreb, unde se duc?

Coli albe acoperite de clipele ce tocmai au trecut.

Unde se duc?

Nuanță poate de trecere pe care nu vrei să o simți făcând probabilă orice necesitate. La ce mai ai nevoie să gândești?

Se duc?

Nu clipa pleacă!

Duc clipe care au trecut, pe umeri gărbovi, pe părul cărunt. Dar mai ales duc clipa trecută cu mine, în locul celor doi dinți căzuți din față.

Lacrimi de om ce spun dorul clipei, clipă în care Icoana Fecioarei Maria a plâns la Scăiuș.

Dor de altă lume sau singurul dor, acela... de eternitate.

Relicva Sfintei Rita poposește și la Orăștie

Pentru o zi, relicvele celei ce este supranumită patroana cauzelor imposibile, Sfânta Rita de Cascia, s-au oprit din pelerinaj în Biserica Greco-Catolică cu hramul Sfântul Ilie Tezvitianul din Orăștie.

Am avut privilegiul să ne rugăm înaintea relicvei ei și să ne împărtășim de harurile minunate primite de la Domnul prin mijlocirea ei binecuvântată. De asemenea, am avut bucuria de a descoperi că Sfânta Rita, asemenea Sfântului Anton de Padova, e o sfântă cu adevărat „universală”, devoțiunea către ea depășind de mult barierele confesionale și chiar pe cele religioase. Astfel, Biserica Greco-Catolică a putu deveni loc de rugăciune pentru mulți credincioși veniți în Orăștie cu acest prilej.

Este pentru prima dată când aceste relicve părăsesc Italia și, prin grija pr.Marian Stoicănescu, organizatorul pelerinajului, prima lor călătorie are loc în România. Pelerinajul a început în 13 august 2011, mai întâi la Biserica cu hramul Sfintei Rita din Râmnicu Vâlcea, al cărei paroh este pr.Marian Stoicănescu, după care, relicvariul a fost dus la Sibiu, Brașov și la mănăstirea greco-

catolică din Chiheru de Jos (Mureș), apoi în Eparhia de Cluj-Gherla și în Eparhia de Maramureș. Cu binecuvântarea Preasfinției Sale Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj, pr.Marian Stoicănescu a fost invitat și în Eparhia de Lugoj. Astfel, în drumul de la Oradea spre Timișoara, relicva a poposit joi, 26 august, pentru câteva ore în parohia Șimand, următoarea parohie unde Sf. Rita a fost venerată timp de două zile (joi și vineri, 25-26 august), a fost biserica „Sf. Maria Regina Păcii”, din Timișoara, iar vineri și sâmbătă, 26-27 august, moaștele au fost expuse la biserica „Nașterea prea Curatei Fecioare Maria” Arad-Centru. Sâmbătă, 27 august, moaștele au plecat spre Lugoj, unde credincioșii le-au putut venera timp de două zile (27-28 august), apoi la Deva, în zilele de 28-29 august, iar ultimul popas a fost la Orăștie, la biserica „Sf. Ilie Tezviteanul” (29-30 august)

Programul de la Orăștie a fost: ora 17 - Sosirea Relicvei; ora 18 - Sfânta Liturghie; ora 20 - Adorație Euharistică; ora 21 - Maslu de obște; ora 23 - Venerarea Relicvei; ora 24 - Sfânta Liturghie și binecuvântarea trandafirilor; ora 02 – Canon de Rugăciune; ora 08 – Utrenia; ora 09 – Rugăciunea Rozarului; ora 10 - Sfânta Liturghie și binecuvântarea trandafirilor; ora 12 – Venerarea Relicvei până la plecare.

Părtășia din căldura Sfintei Rita a făcut ca glasul rugăciunii să răsună în inimile tuturor celor prezenți. Mulțumim lui Dumnezeu pentru prietenia sfântă pe care o lasă nouă cu sfinții Săi, astfel că mulți dintre noi pe lângă prietenia ce ne leagă de Episcopii Martiri ai Bisericii noastre și sfântul Anton, am mai găsit o prietenie sufletească: cea a sfintei Rita.

CRISTOS A ÎNVIAT!

Cu acestea, toți cei care cred în Domnul Isus îi salută pe cei pe care-i cunosc. Ca români, chiar dacă în anii grei de comunism am avut probleme cu acest mod de dat binețe, Învierea Domnului a rămas pentru mulți un mod distinct de a trăi, o punte de legătură între spiritual și cotidian. Mausoleul de la Mărășești are înscris pe pereții de la intrare crezul nostru: „Cristos a Înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte, viață dăruindu-le!”

Din moși-strămoși, noi toți am fost învățați că Cristos nu a rămas în mormânt, ci a Înviat și e viu în vecii vecilor!

Învierea Domnului Isus este evenimentul central în credința creștină. Fără acest eveniment, totul ar fi o farsă. Dacă Isus nu ar fi Înviat, toată viața superbă trăită de Domnul Isus și moartea Lui jertfitoare nu ar fi însemnat nimic. Pentru scriitorii Noului Testament nu a fost greu să ne scrie toate dovezile din lume despre Înviere, dar nu era necesar, fiindcă evenimentul nu s-a petrecut într-un colț, fără martori; martori au fost din abundență, așa că ei ne descriu evenimentul în modul cel mai natural. Nu era nevoie, deoarece Învierea lui Isus se simte și cine nu trăiește măcar bucuria darurilor, a cadourilor primite sau date din această perioadă?

Învierea Domnului Isus înseamnă o lucrare terminată. După ce Domnul a împlinit totul, absolut totul, a fost pus în mormânt. Dar Dumnezeu L-a Înviat! Lucrarea Lui era terminată și Învierea ne arată că Marele Preot a adus jertfa și nu putea să rămână în locul jertfirii, ci a ieșit afară din mormânt.

Învierea este semnul distrugerii celui ce are puterea morții, adică semnul unui triumf glorios. Prin moartea Lui a nimic pe cel ce deținea puterea morții, adică pe diavolul. A

capturat robia și pe noi ne-a făcut liberi! Ne-a dat daruri! Ne-a îmbogățit în toate privințele! Învierea Lui ne garantează prezența Lui în încercările noastre. Învierea a dat scop încercărilor noastre. Învierea a făcut posibil ca să primim viață la a doua arătare a Domnului Isus. Învierea ne cheamă la o viață de sfințenie.

Mintea trebuie pusă în gardă tot timpul. Nu trebuie să adormim niciodată pe calea vieții, ci treji în tot timpul, să refuzăm poftetele și să căutam o sfințenie ca a Lui!

Femeile care s-au dus la mormânt, au cumpărat cele necesare îmbălsămării. Au așteptat să treacă Sabatul, pentru că nu era posibil altfel. De ce au vrut să-L îmbălsămeze? Așa era normal când îngroparea se făcea în grabă. Așa ar fi făcut oricine. În ziua dintâi, dis-de-diminează femeile s-au dus la mormânt. Nu au amânat, ci cum au avut posibilitatea, s-au dus. Totul a fost normal. El era important! Acest lucru trebuia rezolvat imediat. Așa am fi făcut toți? În condițiile date, comportamentul lor a fost destul de normal, prioritatea numărul unu era El, condiția Lui cerea imediata atenție.

Cât de minunată răsplată au primit! Acel „bucurați-vă!” spus lor când inima le era tristă!

Dar prin moartea Lui, noi am intrat în sfera posibilului și astfel vom avea din nou drept la pomul vieții! Ceea ce Adam dintâi a pierdut, al doilea Adam (ultimul Adam, Adamul ideal, Omul Desăvârșit) care a fost Dumnezeu și om, El a deschis calea spre Pomul vieții.

Vă chem, prieteni și frați, la Acest Bun Păstor, veniți cu poverile și întristările voastre și El vă va da odihna sufletelor. Încredeți-vă în El și El vă va da viață din belșug, viața veșnică care nu este doar de durată, ci și de calitate, calitatea pe care El o definește ca viață din belșug. Fără întrupare nu era moarte, fără

moarte nu era răscumpărare, iar fără răscumpărare nu era viața veșnică.

Vă salut dar, frații mei, cu acel frumos salut prin care ne recunoaștem identitatea sufletească, cu acel salut pe care cred că ar trebui să-l folosim cotidian:

Cristos a Înviat!

Zece ani de slujire 2001 – 2011

Sunt zece ani de când, în cadrul Sfintei Liturghii celebrate în Catedrala episcopală Coborârea Spiritului Sfânt” din Lugoj, Prea Sfințitul Episcop Alexandru Mesian a hirotonit un grup de noi lucrători în via Domnului, între aceștia numărându-se și cel pe care astăzi îl sărbătorim, părintele Mihai Marcel Enyedi. Astfel Sfânta Liturghie din 16 Septembrie 2011, celebrată de către pr.Mihai Marcel Enyedi, pr. prot. Silviu Lucian Bindea și pr.Aurel Rafiliu a punctat și onorat acest eveniment.

În cadrul predicii, părintele Silviu Lucian Bindea, protopop de Orăștie, a menționat că scopul celebrării liturgice din Biserica „Sfântul Ilie Tezviteanul”, trebuie să fie unul de laudă și de preamărire a lui Cristos, Marele și Unicul Preot, care a binevoit să-i cheme pe unii dintre oameni și să-i asocieze la opera sa de mântuire. Relația discipolului cu Isus este una de prietenie și de iubire, care trebuie să transpară și în relațiile dintre ucenici. Mai ales acela capabil să-și dea viața pentru prietenii săi, dă dovadă de cea mai înaltă formă de iubire, iar la această iubire sunt chemați și ucenicii lui Isus.

Cei prezenți au cântat și dorit preotului Mihai ani mulți și buni de păstorire a comunităților în fruntea cărora este pus, rugând pe Tatăl Ceresc să reverse multe haruri asupra sa.

Misiunile populare și meditațiile spirituale pentru mireni din protopopiatul Greco-Catolic Orăștie continuă

Consecvența este unul din harurile pe care Dumnezeu le dăruiește omului. Înzestrați fiind cu acest har, preoții din protopopiatul Greco-Catolic Orăștie au continuat „misiunile populare destinate mirenilor”. După parohia greco-catolică din Romos au urmat, conform programului, parohiile: Geoagiu, Pricaz, Rapoltul Mare, Sărăcsău, Șibot. Zile de rugăciune și meditație susținute de pr.protopop Silviu Lucian Bindea, pr.Mihai Eneydi, pr.Mircea Costa, pr.Ioan Stănculeț, pr.Aurel Rafiliu, preoții care prin Sfintele Liturghii Celebrate, prin Oficii Religioase (Calea Crucii, Sfântul Maslu și altele) și prin tematica meditațiilor au adus celor prezenți la „misiunile populare și meditații spirituale pentru mireni” întărire spirituală și ajutor pentru că un creștin adevărat trebuie să vadă în fiecare suferință o participare la Calea Crucii lui Cristos și în fiecare răsărit de soare o bucurie, bucuria de a nu fi luat „nepregătit”. Zic eu că fiecă creștin trebuie să fie un „colecționar de cruci” ajutând pe cât se poate pe cei slabi să-și ducă crucea lor.

De multe ori viața creștinului poate fi asemănată cu un urcuș, o continuă pantă ce accede spre Dumnezeu prin Mântuitorul Isus. Astfel, perioada Postului Mare poate fi considerată acea perioadă în care facem urcușul spre ziua Învierii, interdicțiile autoimpuse vor fi desfătări și conduita cerută de această perioadă va fi una cotidiană, urcușul meu, al tău, al nostru, suș făcut, dar cu fața senină. Golgota noastră, cea de fiecă zi.

Începutul Postului Mare, în anul acesta, readuce credincioșilor din protopopiatul Greco-Catolic Orăștie întărire

spirituală și prin obișnuitele de acum „Misiuni populare”. Scriu obișnuite, deoarece în protopopiatul Greco-Catolic Orăștie misiunile populare au redevenit o tradiție de unsprezece ani, strâns legat fiind acest fapt de venirea ca protopop de Orăștie a Preotului Silviu Lucian Bindea, acesta reînnodând firul misiunilor populare rupt de regimul comunist.

Dar ce sunt misiunile populare?

S-ar găsi câteva răspunsuri interesante: poate un timp potrivit pentru revigorarea vieții creștine în familiile noastre, vreme pentru a ne purifica și a primi sămânța cuvântului lui Dumnezeu în sufletul nostru, sau un timp propice pentru a lucra mai profund ca de obicei.

Misiunile pot fi și un timp al mântuirii și al harurilor bogate pentru fiecare creștin, întrucât misiunile sunt zile în care sufletul stă sub ploaia bogată a harurilor, a rugăciunii asidue, a învățaturii și a exemplelor bune, a cererii de iertare etc. Un timp de gândire, de trăire mai intensă a adevărilor evanghelice, un timp de rugăciune mai arzătoare, un timp de convertire, un timp prin care putem deveni sfinți, precum Isus ne-o cere.

Primele trei zile au fost zilele în care credincioșii Bisericii Greco-Catolice din localitatea Romos au avut parte de o serie de trei meditații cu tematică strâns legată de postul mare.

Dacă în prima seară după oficierea Sfintei Liturghii (celebrată de pr. protopop Silviu Lucian Bindea și de pr. Aurel Rafiliu, parohul greco-catolic din această localitate), am redescoperit valențele, beneficiile și modul în care credinciosul trebuie să se pregătească în aceste 40 de zile pentru întâmpinarea marelui praznic ce ne reamintește adevărul Învierii Mântuitorului Isus. Totodată, cum și de ce trebuie să postim. A doua seară (după oficiu Căii Crucii, oficiul îndrăgit de mulțimea tinerilor prezenți în Sfânta Biserică și nu numai de tineri ci de

toți cei prezenți), părintele protopop Silviu Lucian Bindea ne aduce-n fața ochilor sufletelor noastre prin meditația propusă și citită de dânsul, cum să facem să redevenim fii ai lui Dumnezeu. Meditația părintelui a fost un corolar al Tainei Mărturisirii, sau, cum frumos spunea părintele: „al tainei împăcării omului cu Creatorul său”, dar nu numai, ci și un ghid practic pe care orice creștin îl poate urma atunci când dorește să facă o spovedanie bună și curată, atunci când dorește cu adevărat să redevină fiu al Lui Dumnezeu și prieten al Lui Isus.

Cum orice eveniment are un rol dat de organizatori și misiunile populare trebuie să aibă un scop. Acesta este convertirea personală, familială și comunitară. Misiunile trebuie să ne îndemne la o cercetare amănunțită a conștiinței, la niște hotărâri bune și statornice, la o perioadă de post plină de dărnicie și facere de bine, la o spovadă bună, sinceră și plină de încredere. Ce altă năzuință poate avea un om de nu Sfințenia. Iar Sfințenia a fost și tema ultimei meditații pe care părintele protopop Silviu Lucian Bindea a ținut-o la Romos.

A treia seară din seria destinată comunității din localitatea Romos (și nu numai), începe sub semnul Sfântului Grigorie Dialogul, a cărui Sfântă Liturghie s-a celebrat.

LITURGHIA DARURILOR ÎNAINTESFINȚITE a fost celebrată de către: preot Silviu Lucian Bindea (protopop de Orăștie), preot Aurel Rafiliu (parohul locului), preot Mircea Costa (paroh în loc. Rapolt), preot Mihai Eneydi (paroh în loc. Pricaz și Geoagiu), preot Ioan Stănculeț (paroh la Șibot). După Sfânta Liturghie, pr. Silviu Bindea a încheiat seria celor trei meditații cu o frumoasă și pătrunzătoare lectură despre sfințenie, astfel cele două seri anterioare își găsesc finalitatea, făcând să înțelegem de ce trebuie să postim, să fim buni, să facem binele și să-i ajutăm pe nevoiași (hrănindu-i, dându-le apă însetaților, căutând pe cei

bolnavi sau întemnițați, îmbrăcându-i pe cel goi). Apoi, de ce avem nevoie de o mărturisire bună. Totul ca să ne readucă la sfințenie, adică la ceea ce Bunul Dumnezeu a făcut și zidit în Adam. Adică, chip și asemănare după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu.

Omul caută mereu fericirea, dar oare unde o găsește? Sufletul său este însetat de această căutare, dar pentru a o găsi trebuie să fie înțelept... Pentru mine, cele trei seri petrecute în comunitatea de la Romos au fost un mic colț de fericire găsită în înțelepciunea pe care Dumnezeu a pus-o în om, în creația Sa.

Lăudat să fie Isus!

Zilele de 10, 11 și 12 aprilie au adus sub denumirea de: „Trei seri de reculegere spirituală”, Misiunile populare și meditații spirituale pentru mireni în parohia greco-catolică Sfântul Ilie Tezvitaneanul din Orăștie.

Am ajuns la sfârșitul acestor trei zile binecuvântate în care am ascultat cuvântul lui Dumnezeu, am reflectat asupra identității noastre, asupra raporturilor noastre cu Dumnezeu, asupra raporturilor noastre interumane, ne-am rugat împreună, aici, în biserică, în fiecare zi, ne-am rugat în familiile noastre și personal. Ne-am rugat împreună și am stat atenți la cuvântul lui Dumnezeu care ne provoacă mereu, care ne judecă și care ne cheamă, ne îndeamnă să mergem mereu înainte, ne îndeamnă să realizăm acea imagine frumoasă a celor care vor primi răsplata de a fi fiii Celui Preaînalt, care este bun și cu cei nerecunoscători și răi.

Prima seară aduce aproape de Altar credincioșii parohiei noastre. Ne înmănunchează această seară, unindu-ne strâns să-l adorăm pe Isus. Pr. Silviu Lucian Bindea, pr. Mihai Eneydi

împreună cu pr. prot. on. Damian Eugen celebrează Binecuvântarea Euharistică. După celebrare, pr. prot. on. Damian Eugen purcede la punerea în faptă a celor trei seri de reculegere și meditație. Prima seară are drept temă: Despre Sacramente. Grea misie, gândeam eu, să cuprinzi Tainele Bisericii în cuvinte și să și faci auditoriul să priceapă. Însă nu a fost astfel. Părintele Damian Eugen a găsit între cuvinte pe cele mai potrivite și cea comparație între un copil lipsit de îngrijire și viața noastră de creștini a zgâlțâit. Dar, mai bine citez ce zicea părintele: „A fi om fără Sfintele Sacramente este ca și când ai hrăni și ai da să bea unui copil, este ca și cum îi dai toate cele necesare vieții dar nu-i acorzi un dram de afectivitate. Acel copil are confort, are hrană și căldură, dar acelui copil îi va lipsi dragostea”.

Tulburător și adevărat, fără tainele care ne readuc la demnitatea de fii ai lui Dumnezeu Tatăl, fără prietenia pe care o dobândim de la Mântuitorul Isus, lipsiți fiind de bucuria revărsării harurilor sfințitoare ale Spiritului Sfânt, devenim copii instituționalizați ai lumii. Trăim, ne hrănim, avem aceiași căldură de la soare, dar, la ce bun, când nu prisosește în noi dragostea?

Seara cea de-a doua deschide prin Canonul Domnului Isus slujit la Altar de pr. Silviu Lucian Bindea drum spre suflete iar prin vocea, gândul și trăirea pr. Damian Eugen îndemn spre a medita la tema propusă: „Apostolatul laicilor”. Determinând întru început ce și unde este Biserica, Biserica fiind trupul viu, Trupul Mistic al lui Cristos, nu o anumită construcție umană, nu niște ziduri. Părintele a încercat să ne deslușească nouă, care facem parte din Biserică, ce trebuie, ce putem și ce nu trebuie să facem în munca de apostol al Bisericii. Conferențiarul acestor zile ne îndemna, pentru a fi întăriți în munca apostolică, să ne unim cu Cristos în acel mod tainic și măreț pe care îl putem regăsi tainic la fiecare Sfântă Liturghie, întărindu-ne cu Trupul și

Sângele Mântuitor din Sfânta Euharistie, ca astfel întăriți să nu rănim acel Trup mistic pe care Sfântul Apostol Pavel îl asemăna cu un trup uman, pentru ca prin munca noastră în folosul Bisericii să întărim, nu să lezăm. Conștienți fiind că Biserica nu este asociația oamenilor perfecți, ci o comunitate care caută întâlnirea cu Dumnezeu și sfințenia, o șansă de mântuire primită odată cu fiecare răsărit de soare.

Sfârșitul celor trei seri îi readuce pe pr. Silviu Lucian Bindea, pr. Mihai Eneydi, pr. Damian Eugen la Sfântul Altar al Bisericii Greco-Catolice „Sfântul Ilie Tezviteanul” din Orăștie. După Sfânta părintele Damian Eugen aduce spre meditare tema „Relația cu aproapele”.

Cineva mă mitraliază parcă cu interogații, cum ți-ai petrecut copilăria, adolescența, tinerețea, în sfârșit, toate zilele vieții tale în raport cu părinții? Dar cu acei cei ce sunt Biserica, cu le-am fost ajutor ? Cum a înfrânat acel ceva dinlăuntru de mă face să spun că doar eu știu să fac lucrul acesta cel mai bine și alții... las' că știu eu? De aici, acei mulți de *dacă* (de aș fi condus eu țara ce bine ar fi fost, aș face eu la toți. Dacă aș câștiga la loto, dacă aș fi avut alți părinți, vai ce sus aș fi ajuns și cât bine aș fi făcut).

Dar aici, cum bine spunea pr.prot.on. Damian Eugen, relațiile dintre noi și Dumnezeu sunt reglementate prin Porunci. Porunci trei, ce reglementează relația om – Dumnezeu și șapte relația cu cei din jurul nostru și cum o relație bună cu Dumnezeu nu putem avea dacă nu avem ca hrană Spirituală Împărtășania, astfel nici cu aproapele nu putem avea o relație bună dacă nu o facem după acel imbold dat de Isus celor ce ascultau pilda „Fariseului nemilostiv” adică acel: „Du-te și fă și tu aidoma”. O relație bună nu putem avea cu aproapele certându-ne cu el ci rugându-ne pentru cel ce nu ne iubește. Vorba nu are puțința uciderii, însă ucide aproapelui meu bunul său nume. Multe alte

întrebări sau astfel de răspunsuri se abat după a treia seară de meditații.

În sfârșit, conferențiarul acestor minunate serii întărește adevărul că nu putem trăi fără prezența lui Cristos, fără Împărtășanie nu putem trăi în lume asta. Doar trăind astfel încât să-L lăsăm pe Cristos să trăiască în noi, gândurile și faptele noastre vor deveni altele, vom deveni alții, ceea ce și este scopul fiecărei perioade de post, cu atât mai mult, această perioadă pe care o numim postul mare!

Mulțumim, părinte pr. Damian Eugen, pentru tot ce ați semănat în inimile noastre!

Povești

Mai mult sau mai puțin reale, mai aproape sau mai departe de ceea ce simțim sau vrem să simțim, poveștile rămân povești, ei și... tot povești. Ne încântă sau ne întristează, ne fac ursuzi sau ne delectează, au darul lor de fi și a rămâne totuși povești, bine așezate într-un sertar al memoriei, la capitolul cu același nume: „povești”. De vei deschide sau nu sertarul, rămâne doar la îndemâna ta, fără să se poată amesteca cineva. Povești frumoase cu zmei, balauri, feți frumoși, Ilene Cosânzene. Povești cu tâlc, snoave sau pățanii, povește multe și toate cu rost. Ele rămân pururi frumoase și întotdeauna în povești, binele învinge răul și nu invers.

Astă seară, mai mult ca oricând, am avut revelația povestitorului, a celui ce spune povestea cu mult drag, ceva m-a făcut să redeschid *folderul* poveștilor ce păreau de mult uitate și am dus săgeata șoricelului mental pe Moș Crăciun. Da, zic bine, cu Moș Crăciun, povestea aceea cu reni, pitici și un bătrân venit de la polul nu mai știu care, să ne aducă cadouri, fie că am fost

sau nu, prea cumiți în acel an. Poveste devenită realitate în anii copilăriei, curiozitate, puțintel mai târziu, poveste frumos împachetată, bună de dat celor mai mici făcându-i să creadă, iar mai apoi când vor crește, la rândul lor să facă la fel ca toți ceilalți, spunând-o celor mici, cu regretul de a nu fi realitate.

Oare m-am întrebat vreodată de moșul există (eu unul nu, că n-oi fi ca toți)? Oare nu am și acum straniul sentiment de așteptare a unui fapt ce nu se mai împlinește? Oare nu am trecut de anii copilăriei, oare nu îl aștept și azi pe Moșul?

Ba da. Și vă spun un secret, sss... încet să nu audă nimeni, sunt încă copil, dar asta așa, între noi.

Da, cu mâna pe inimă o zic: atunci când de afară se aude colindul, când sarmalele-s gata și vinu-i pe masă, bradul făcut și cald este în casă și dulce miros de mirodenii vine de peste tot, când totul îți oferă acel sentiment de bine, ce nu ți-l dă decât seara de ajun, îl aștept să vină. Dar de astă dată nu cu trenulețe, mașinuțe, bomboane dulci și ciocolate. Din (ne)fericire sunt matur și acum îl văd venind cu tot altcum, îl văz sosind ca pe o pace ce lin scoboară-n suflet, îl simt precum simt binele ce se transformă în cea mai pură fericire. Pe moșul cu haine roșii îl văd cu ochii minți preschimbat în Prunc Ceresc ce înconjoară-n astă noapte tot pământul, este ascuns și iese afară când e vestit tuturor, chiar și aceluia pe care nu-i cunoști:

CRĂCIUN FERICIT!!!

A cincea ediție a „Concertului de colinde”

Puțină vreme ne desparte de praznicul Nașterii lui Isus Cristos, timp de rugă și slavă. A devenit deja o tradiție ca în postul Crăciunului prietenii să se adune laolaltă în Biserica Greco-Catolică cu hramul Sfântului proroc „Ilie Tezviteanul” din

Orăștie, ca să asculte colinde și nu numai să asculte, dar să și cânte aceste minunate melodii specifice acestui timp de bucurie.

Astfel, duminică 18.12.2011, a cincea ediție a „Concertului de colinde” de la Greco-Catolici, (cum este numit în zona Orăștiei al nost' eveniment) a demarat. Dimineața zilei a adus celor prezenți, după Oficierea Sfintei Liturghii (celebrată de pr.prot.Silviu Lucian Bindea) bucuria cântului de copii. Cei mici, de la „grupa de copilași” (cum îi numește părintele Silviu), au dat un adevărat spectacol în care scena Nașterii Sfinte de la Betleem a fost minunat transpusă în poezie, muzică și joc scenic. La sfârșitul programului, cei mici au primit binemeritele cadouri și felicitările celor prezenți.

După-amiaza aduce cu sine concertul propriu-zis. Spectacolul începe. Colindul și cuvântul de deschidere al pr.prot. Silviu Lucian Bindea dau startul celei de a cincea ediții, ca apoi, interpreții de muzică populară Eugen Pistol (directorul Casei de Cultură din Orăștie) și Felicia Andreșoiu (coordonatoarea Ansamblului „Cosânzeana” din localitate), împreună cu tinerii ce compun Ansamblul „Cosânzeana”, au trecut la treabă. Păcat că fotografia nu poate reda și cântul.

Bogdan Cadinoiu, un tânăr talent, ne-a încântat cu melodii clasice cântate la pian. Nu pot să nu menționez seriozitatea acestui „puiuț de om” care, deși bolnav fiind, a ținut cu tot dinadinsul să onoreze invitația făcută de pr. Silviu, cu o seriozitate ce poate fi model pentru mulți adulți, ca apoi, steluța muzicii ușoare orăștience, Alexandra Albu să demonstreze încă o dată că talentul și munca asiduă dau rezultatele scontate. Cei doi fermecători copilași sunt pregătiți de către doamna Sonia Stâncel și tot doamna Sonia a fost cea care a ajutat-o instrumental pe Alexandra. Ajuns puțin mai târziu (deoarece multe sunt problemele urbei), dl.primar Alexandru Munteanu a ținut să

remarce că: „Este onorat că poate participa și la această a cincea ediție a «Concertului de colinde» și că în continuare va sprijini astfel de manifestări, căci primăria municipiului Orăștie este și va fi aproape de credincioșii greco-catolici din localitate și nu numai.”

O adevărată doamnă a interpretării muzicii clasice, Mihaela Lădar, a ridicat pur și simplu inimile noastre spre cer, ca mai apoi, venind cu vasta activitate în domeniul cântului popular, Mariana Stoica ne-a colindat fermecându-ne.

Secțiunea „coruri” a fost deschisă de către Vlăstarele Orăștiei, cor cu un bogat palmares și un vast repertoriu, care sub bagheta maestrului Petru-Androne Eli, a făcut să răsune Biserica de cânt și slavă.

Momentul mult așteptat a sosit, apar în fața publicului spectator pr.prot. Silviu Lucian Bindea, pr. Sorin Sabo (parohul de la biserica „Imaculata” din Deva), Ioan Andreșoiu voce și chitară rece, iar la clape, Marcel Gîrliște. Cum era de așteptat, momentul celor patru a fost înălțător și iar îmi pare rău, dar asta e, fotografia nu are glas... și ce mai glasuri am putut auzi!

Au urmat apoi corurile Bisericilor Greco-Catolice din Deva, Hunedoara și Orăștie, coruri care au picurat în inimi și suflete bucuria colindului și fericirea vestirii Nașterii lui Isus Cristos. Și ce frumos ca în fiecare cor să vezi și pe păstorul acelei comunități, căci pr. Eugen Damian, pr. Sorin Sabo și pr. Silviu Bindea au fost printre protagoniști. Corul parohiei noastre a avut onoarea de a încheia concertul, dar nu singur, deoarece ultimul colind a fost cântat de întreaga mulțime aflată în nava Bisericii Greco-Catolice cu hramul Sfântului Proroc Ilie Tezvitianul din Orăștie.

Strângerea de fonduri pentru Asociația „Bunul Samaritean” s-a făcut o dată cu sfârșitul acestui a cincilea concert.

Trebuie să menționez aici prezența multor oficialități printre care enumer pe dl. deputat Veniamin Balga care, ca de multe alte dați, a dorit să fie alături de noi, dl. Alexandru Munteanu, primarul localității, dl. Lucian Heiuș, director executiv la DGFP, dl.Ovidiu Bălan, viceprimar, dl. Teodor Iordan și mulți alții.

Toți participanții au primit diplome și tradiționalul colăcuț, drept mulțămărită pentru efortul depus.

Concertul de după concert a încheiat această minunăță seară și numesc concert agapa frățească în care cei prezinți pe scenă și oficialitățile au cântat din nou colinzi, strânși laolaltă ca într-un mare cor al prieteniei. Cu speranța revederii, închei și vă doresc tuturor sărbători luminoase și un An Nou cu multe haruri liniște și= pace-n suflete.

Preafericirea Sa Lucian Mureșan a devenit al treilea cardinal român

„Salut cu bucurie pe Preafericirea Sa Lucian Mureșan și pe voi toți, credincioși din România, care ați dorit să vă strângeți în jurul iubitului vostru Păstor, pe care l-am creat Cardinal. Împreună cu voi salut întregul popor român și Patria voastră, legată acum și mai mult de Sediul Sfântului Petru! Binecuvântarea mea să vă susțină mereu” (Sfântul Părinte, adresându-se Întâistătătorului Bisericii Române Unite și credincioșilor prezenți, cuvinte rostite în limba română).

Sâmbătă, 18 februarie 2012, la ceasul amiazului, o bună parte dintre români au stat cu ochii ațintiți la televizor sau la PC,

privind transmisiunile în direct de la Vatican. Un conațional de-al nostru, Preafericitul Lucian Mureșan, Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică era creat Cardinal. La acest eveniment major din viața creștină a țării noastre au participat și șase orăștieni. Concetățenii noștri au înfruntat vicisitudinile vremii, dorindu-și să simtă măreția actului de creare al celui de-al treilea Cardinal român. Primul a fost Eminența Sa, Iuliu Hossu, creat cardinal in pectore la 28 aprilie 1969, a urmat Eminența Sa, Alexandru Todea, care a fost creat cardinal în anul 1991 și Eminența Sa, Lucian Mureșan, în 18 februarie 2012.

Am reușit să-i iau un interviu unuia dintre participanții la ceremonia de la Vatican, pr.Silviu Bindea, protopopul greco-catolic din Orăștie.

Dan Orghici: Lăudat să fie Isus! Părinte protopop Silviu Lucian Bindea, ce v-a îndemnat să fiți printre pelerinii români ce s-au încumetat să facă drumul până la Roma, la crearea de cardinal a PF Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică?

Pr .prot. Silviu Lucian Bindea: Lăudat să fie-n veci, Amin! Întâi de toate, dragostea pe care o port Întâi Stătătorului Bisericii noastre, dragostea, respectul, devotamentul pe care le port Eminenței Sale, Cardinal Lucian; și apoi, crearea unui Cardinal care face parte din Biserica Greco-Catolică nu este un fapt chiar cotidian, crearea de Cardinali nu se petrece zilnic, iar timpul nu este un bun al nostru, așa că am dorit să trăiesc acest eveniment, acest moment istoric care a adus, a readus demnitatea pe care Biserica Greco-Catolică, o merită în țara noastră.

D.O.: Ce aduce în plus țării noastre, Bisericii Catolice, în special Bisericii Greco-Catolice, crearea unui Cardinal?

Pr. S.L.B.: Crearea unui Cardinal aduce recunoașterea trăirii creștine din acele locuri de unde vine Cardinalul, însămânțează dragostea pe care Papalitatea o are pentru acea parte de creștinătate. Arată lumii întregi respectul și iubirea cu care Sfântul Scaun privește spre lume. Această creare arată că suntem în viziunea Sfântului Părinte continuatorii tradiției noastre de buni creștini. Ai să mă întrebi de beneficiile pe care România le-ar putea avea în urma acestui fapt? Nu cred că vor fi beneficii materiale, dar cu siguranță spirituale vor fi din plin, deoarece dragostea Sfântului Părinte, Papa Benedict al XVI-lea, se răsfrânge asupra noastră, a tuturor.

D.O.: Nu pot evita o întrebare, anume câți români (aidoma dumneavoastră) au aceeași nevoie de a fi la Roma în acele momente, făcând un drum nu tocmai ușor și pe o vreme pe care cu toți am simțit-o? De ce întreb, pentru că în țară am auzit vehiculându-se cifre între 40-50 de pelerini...

Pr. S.L.B.: Eu ce pot să-ți spun? Nu am stat nicio clipă să număr câți am fost și nu am încercat, acolo în Piața San Pietro să vedem exact câți suntem. Noi am plecat din Blaj două autocare, unul de 71 de locuri și altul de 49, ne-am întâlnit cu studenții teologi de la Oradea, erau cu un autocar de 49 de locuri. Au mai fost autocare din Baia-Mare, Blaj și alte Episcopii Greco-Catolice, dar foarte mulți au preferat să meargă cu avionul. Nu vreau să greșesc dând cifre exacte, dar cred că au fost peste 1000 de români care au venit la Roma, au venit să se bucure și să-și arate recunoștința față de Eminența Sa, Cardinal Lucian.

D.O.: Cu ce ați venit în plus după acest pelerinaj?

Pr. S.L.B.: De fiecare dată când un catolic merge la Roma vine cu „bateriile spirituale” încărcate. De data aceasta, ca un plus, au fost celebrările efectuate de Sfântul Părinte, frumoasele cuvinte pe care Papa Benedict al XVI-lea le-a adresat românilor,

mai mult a vorbit în limba noastră la rugăciunea „Angelus Domini - Îngerul Domnului” de duminică (19.02.2012) unde a spus: „Salut pelerinii de limbă română veniți la Roma pentru Consistoriu. Rugăciunea la Mormintele Apostolilor să vă întărească credința și entuziasmul de a vesti Evanghelia. Lăudat să fie Isus Cristos!”

Apoi, la audiența generală, unde Sfântul Părinte, Papa Benedict al XVI-lea a spus: „Salut cu bucurie pe Preafericirea Sa Lucian Mureșan și pe voi toți, credincioși din România, care ați dorit să vă strângeți în jurul iubitului vostru Păstor, pe care l-am creat Cardinal. Împreună cu voi, salut întregul popor român și Patria voastră, legată acum și mai mult de Sediul Sfântului Petru! Binecuvântarea mea să vă susțină mereu”. Astfel de momente te încarcă, te încarcă spiritual, acele momente ne-au făcut să ne simțim mai aproape de Sfântul Părinte, ne-au făcut să ne simțim mai catolici, ne-au făcut să ne simțim mai români! Plusul cu care am revenit este imboldul de a fi mai buni în ceea ce facem.

D.O.: Ați accentuat de mai multe ori pluralul, deci să înțeleg că nu ați fost singurul orăștian prezent la Vatican cu ocazia acestui eveniment?

Pr. S.L.B.: Nu, nu am fost singur în acest pelerinaj, ci am mai fost cu încă cinci persoane din Orăștie, care cu siguranță au câștigat ceva în urma acestui pelerinaj, cu toate că au fost momente în care am vrut să renunțăm la acest pelerinaj din cauza iernii, dar acum am fi regretat și sigur am fi regretat mai mult decât ne bucurăm acum că am fost. Toți am primit câte ceva special, ce vine atunci când îl asculți pe Papa, acel ceva special pe care-l primești când săruți inelul unui cardinal, special primit când te întâlnești cu episcopii români uniți.

D.O.: Să înțeleg că ați avut întrevederi și cu episcopii greco-catolici aflați la Vatican?

Pr. S.L.B.: Toți episcopii greco-catolici au fost prezenți și am avut bucuria de a ne întâlni cu dânșii, de a-i putea saluta pe fiecare episcop prezent. Au fost momente frumoase, momente înălțătoare.

D.O.: Ce este, ce înseamnă pentru Biserica Catolică un Cardinal?

Pr. S.L.B.: Când Sfântul Părinte creează un cardinal, acesta devine un ajutor al său, un colaborator, a fi creat cardinal înseamnă a fi un colaborator apropiat al Papei. Cardinal este titlu acordat în exclusivitate de Suveranul Pontif celor mai apropiați colaboratori ai săi. Forma completă a titulaturii este „Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis”, Cardinal al Sfintei Biserici Romane. Cardinalii formează împreună Colegiul Cardinalilor. Acestui for îi revine, din anul 1179 prerogativa alegerii noului Papă. În 1586, numărul cardinalilor a fost fixat la 70. Ulterior, această prevedere a fost modificată. Drept de vot au cardinalii care nu au împlinit vârsta de 80 de ani. În anul 2006, numărul celor care îndeplinesc această condiție era de 120, număr maxim fixat de papa Paul al VI-lea.

D.O.: Ce v-a impresionat în mod special, ce v-a marcat în acest pelerinaj?

Pr.prot. Silviu Lucian Bindea: Pe drumul spre Colegiul Pio Romeno, sau, mai bine zis spre Colegiul Ucrainean (Colegiul Pio Romeno fiind în renovare), Eminentă Sa, Cardinalul Lucian a spus că onoarea la care el a fost ridicat este de fapt al Bisericii, al Bisericii Greco-Catolice din România, nu a sa personală. Am văzut modestia Ierarhilor noștri, am auzit cum oferea Eminentă Sa, Cardinalul Lucian cinstea primită, Bisericii pe care o păstorește.

Apoi, trebuie aminte numele celor ce au fost creați cardinali, nume de renume în Biserica Catolică, desprinzând de aici concluzia că Biserica noastră are o importanță mare în

viziunea Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI- lea. La agapa frățească organizată la Colegiul Pontifical Ucrainean „Sf. Iosafat” de la Roma, Preafericirea Sa Cardinalul Lucian a mulțumit mulțimii de pelerini prezenți și a anunțat numirea de către Congregația pentru Bisericile Orientale a noului Rector al Colegiului Pontifical Pio Romeno din Roma, în persoana părintelui Gabriel Buboi.

Electorale

Eu votez, tu ce faci ?

Dacă mai aveam o oarecare senzație de lehamite în privința votului din 15 februarie, sâmbăta aceasta mi-a șters-o total. Și să mă explic de ce:

Am mers, la fel multor concetățeni de-ai noștri, la piață. Multe nu mai aveam de cumpărat, dar parcă weekend-ul fără târguiala cu producătorii sau cu comercianții, mirosul de mici, îmbulzeala și întâlnirile la care banala întrebare ce mai faci este substituită de: ce iei? sau: ce ai luat? depinzând de locul întâlnirii cu cel cu care stai de vorbă, nu mai este sfârșit de săptămână.

Zi ploioasă de ianuarie, parcă bacoviană zi, ce te face să crezi că și lapovița este de plumb. Una peste alta, sfârșit de săptămână, iar cum ziceam, fără mersul la „piaț” nici săptămâna nu are bun sfârșit.

Drumul mă duce pe lângă vechea cetate. Cele două turle ale bisericilor îmi reamintesc, dacă mai era nevoie, de înaintași, de buna conviețuire între mai multe etnii, religii și tot ce poate fi numit diferențe ce dau sarea și piperul vechilor burguri transilvănene.

Împrejmuirea de piatră (cetatea) îmi demonstrează trăinicia, urma pașilor mei calcă pe alte urme cu vechi tipare,

întipărite de-a lungul istoriei acestor locuri. Și totul într-o strânsă unitate eu cel de azi care nu pot decât să le mulțumesc celor de ieri pentru locul în care trăiesc.

Și spre bucuria mea mai sunt oameni ce vor să facă istorie, văzut-am aceasta la piață când parcă Bacovia descria vremea din acea zi. Strânși sub flamura diferitor partide la un loc, încercau să ofere cetății un nou edil. Făcând istoria vie sau mai bine zis încercând să scrie un nou nume pe pagina istoriei viitoare.

Ce are asta cu votul, veți zice?

Păi are, căci numai cu edili buni se dezvoltă cetatea ai căror cetățeni dorim să ne numim! Cum altfel putem așeza apa ce se revarsă din zăgazuri de nu cu un dig trainic? Și apa la noi se tot revarsă. Apa politicii prost amestecată cu apa urbei. De aceea mă duc la vot să pun și eu, după puterea-mi, un sac de nisip la digul ce zăgăzuiește torențele ce vin și iarăși vin.

Mai are, deoarece numai încrederea concitadinilor poate da celui ce va conduce urbea, puterea deciziilor. O decizie luată în numele a sub cinzeci la sută din locuitorii orașului poate fi o decizie arbitrară, alta este să reprezinți o mare majoritatea și alta majoritatea celor ce au avut curajul să vină la urne, să spună cum vor și de cine vreau să fie condus orașul.

Și mai are, dat fiind că poți simți chiar și pentru câteva secunde că faci parte dintre acei ce doresc să lase ceva în urmă, nu doar praful stârnit de papuci umblând pe drum. Simți că dai mâna cu înaintașii exprimând crezul tău, așa cum ei, la rândul lor au spus ce au crezut. Și frumos se vede crezul lor nesocotind prea multe, ci doar Palia (nu magazinul ci Cartea Genezei).

De ce nu aș dori să fiu parte la acea geneză ce are loc și în urbea noastră votând un om. Eu o să o fac.

De ce? Deoarece astfel simt și astfel o să vă descriu tot ce a existat în Orăștie în ultimii treisprezece ani cu bune și rele. Iar asta ar însemna să scriu un cărțoi bun de rupt picioare ca greutate și bun de citit doar de istorici peste vreo două sute de ani. Și nu asta-mi doresc.

Ca să-l redai pe omul pe care-l voi vota în cuvinte, trebuie să-l lauzi. Lăudându-l nu aș mai fi imparțial. Sunt voci ce îl blamează și nu puține, dar cele mai multe vorbesc despre un om ce știe ce vrea de la el și de la cei cu care conlucrează, un om ce nu pune pe plan secund esteticul motivând chiciul, un bun conducător ce știe (acesta fiind un mare har) să fie condus de urbe prin consilieri. Dar, ce să mai laud ce se cunoaște și să vorbesc de rău fără a proba?

Mai bine închei spunându-vă că eu pe dânsul îl votez chemându-vă să faceți același lucru punând la rândul vostru stampila pe numele unui OM.

Să ne vedem sănătoși la vot!

Astfel votez

Nu îmi propusesem niciodată să fac campanie electorală vreunui candidat, la nicio funcție, oricât de mică sau oricât de importantă. Nu am avut în ultimii ani afinități politice, mă săturasem la începutul așa zisei democrații autentic românești, m-am ars cu supă, așa că iaurtul trebuia răcit.

De ce acum? Deoarece, dacă toți vom tăcea atunci când avem puterea de a vorbi și vom vorbi pe la colțuri atunci când urnele și-au spus cuvântul(!?!), complăcându-ne a spune doar „vai, ce rău ne mai poate fi!”, nu o să ieșim niciodată din amorțeala specifică, postdecembristă, românească.

Atâta timp cât nu ne vom asuma adevărata stare de fapt, cât doar ne vom plânge că nu există societate civilă, sau un alt moderator viabil al scenei politice românești, urând jocul, uitând că noi facem regula jocului, nu vom merge mai departe. Adevărat, întotdeauna există piedici sau răspântii pe orice drum, dar asta face drumul să fie mai interesant. Cum zicea cineva, ce cu geografia se ocupă: „după orice deal, vine o vale”. Astfel, am pus la păstrare delăsarea caracteristică și am trecut în tabăra celor ce vor să facă ceva. În tabăra celor ce nu mai vor să tacă.

Cum? Sau ce aș putea face?

Nimic altceva decât a încerca să vă descriu ce vreau să fac eu, poate vor mai fi și alții care vor să facă la fel ca mine dar nu sunt încă hotărâți. Am să încep prin a încerca să creionez candidatul pe care l-aș vota eu la funcția de primar în cetatea noastră, la viitoarele alegeri ce stau să bată la porțile secțiilor de votare.

Aș dori un om care să cunoască orașul și problemele lui. Un om care să poată face față crizei ce a dat năvală și peste noi, un ins cunoscut care să fi deținut o funcție de conducere și știe să stimuleze lucrativ mulțimea de angajați ai unei instituții cum este primăria. Mi-aș dori un om care să cunoască proiectele demarate în prezent și, totodată, să fie capabil să le ducă la bun sfârșit. Un tip plăcut, dar nu carismatic, deoarece carisma dă alură politică. Urbea are nevoie de un edil. Un om care să știe că doar din carte ai parte și o cetate cu oameni bolnavi este și ea la rându-i bolnavă.

Fiind trăitor în țara noastră și nu în occident, îmi doresc un primar cu pile la guvern ca să poată duce la bun sfârșit ce a promis.

Vreau încă, de la cel ce conduce primăria, deschidere către firmele din oraș, politici sociale pentru nevoiași (dar numai pentru cei cu adevărate nevoi).

Aș mai dori să fie și creștin, cum bine stă unui primar într-o urbe majoritar creștină. Să iubească frumosul, să-i placă arta în toate formele ei și dacă nu o poate sprijini financiar, să o facă măcar în mod moral. Că-i bine zis: „vorba dulce, mult aduce”, având acea scânteie ce face să ia foc bătrânul Phoenix, renăscând.

Și mai vreau să fie un destoinic gospodar. Un om pe al cărui cuvânt să te poți baza.

Eu am găsit un astfel om, chiar dacă nu corespunde principiilor mele politice. Dar ce fac cu prudența în criză, când trebuie să riște unii ca să câștigăm noi toți, Atunci arunci la coș tot ce ai învățat și o iei de la capăt cu reguli noi, în noi vremuri.

Nu am să prezint omul, nici realizările, deoarece omul și realizările lui sunt vizibile pentru toți concetățenii mei. Pe om îl întâlnești tot timpul în urbe de parcă desprins din ea este și totodată strâns legat de ea. Realizări: priviți orașul și faceți o trecere mentală cu vreo zece ani în urmă - a fost prezent la toate aceste realități. Nu am ce pune sau ce scoate de aici, astfel, am să vă spun de ce-l votez eu.

Deoarece, cred eu, corespunde criteriilor enumerate mai sus. Deoarece, a fost mai totdeauna prezent unde ceva se întâmpla, fie manifestări culturale, fie economice sau de orice altă natură. Deoarece a știut să se facă respectat, dar acea formă de respect ce vine din respectul dat de tine însuși celorlalți. Deoarece a știut să lege amicitii chiar și acolo unde ura părea la ea acasă. Deoarece iubește arta. Deoarece este omul pe care s-a putut baza un alt om astfel încât, totul să fie așa cum și-a propus. O bază dă tăria și eu am încredere că poate clădi pe această bază. Deoarece este printre pușinii oameni politici ce își amintesc că

cetățenii urbei suntem toți, fără diferențe de stări sociale, etnii sau alte moduri care ar putea crea diferențe. Știe cum se conduce un oraș și asta nu din cărți, ci conducându-l. A fost implicat până în prezent la renașterea burgului așa că va știi să-l faci să-și retrăiască noua viață.

Asta văd eu: lucruri și fapte! Voi, dragi concetățeni, ce vedeți? Haideți să spunem cu toții ce vrem la alegerile ce stau să bată la ușa cabinelor de vot. Nu de alta, dar când va fi să ne plângem de milă la coadă la ziare, să o facem pe bună dreptate, nu doar aruncând zadarnice vorbe-n vânt!

Nu fiți nepăsători cu viitorul dumneavoastră!

Cine cu cine votează?

Voiam oricum să scriu despre alegerile prezidențiale, așa că profit de leapșa pe care mi-o transmite internetul, aceea de a găsi un motiv de vot pentru fiecare candidat. Altfel spus, să le mai vedem și calitățile, să le găsim câte ceva bun în inimă, nu să-i tot criticăm.

Gigi Becali. Când am fost la Athos, un monah mi-a povestit cum fusese Becali pe la schiturile românești și la fiecare întrebare: „Ce vreți să faceți?”. Peste tot existau urgențe: unii voiau să repare ceva, alții să consolideze, să construiască, să restaureze ș.a.m.d. „Cât costă?”, venise a doua întrebare. Călugării spuneau o sumă aproximativă, care uneori era de ordinul zecilor sau sutelor de mii de euro. Iar Becali a lăsat fiecărui schit și fiecărei chilii cât ceruse.

Mircea Geoană. V-ați gândit vreodată serios ce înseamnă să conduci un grup de oameni cu personalități foarte puternice, care se aliază în nuclee cu interese divergente și despre care nu poți fi sigur niciodată dacă te susțin sau te sapă? V-ați gândit cum

poți să câștigi autoritate în asemenea condiții, ducând și povara unei porecle complet defavorabile?

Sorin Oprea. Candidezi și pierzi. Trec câțiva ani, candidezi a doua oară pentru aceeași poziție și iarăși pierzi. Mai trec niște ani. Câți dintre noi n-ar renunța? Câți și-ar asuma riscul unui nou eșec și o ștampilă definitivă de loser? Și, mai ales, câți ar reuși, totuși, să câștige dintr-a treia încercare?

Crin Antonescu. A învățat să aibă răbdare. Lucru mare. Nu s-a grăbit să iasă în evidență prin înscenări sau prin conflicte cu mare potențial mediatic. Are derapaje, dar se vede că încearcă să fie egal cu el însuși, cu omul normal care nu cunoștea puterea, cel de dinainte.

Traian Băsescu. Are feeling. E o combinație de bărbat cu sensibilități de femeie, un carismatic ce se cunoaște cu aere de dictator, un actor grăbit să intre pe scenă. Toți oamenii sunt înzestrați, cred, cu un canal extrasenzorial prin care percep cuvintele nespuse, însă numai unii reușesc să și-l țină deschis și să-l folosească. Băsescu e unul dintre ei.

În ciuda celor de mai sus, cred că niciunul dintre cei menționați nu este potrivit a fi președinte. Pentru mine, singura finală normală este între Traian Băsescu și Crin Antonescu și mărturisesc că, dacă mâine ar fi turul doi (cum se întreabă în sondaje), n-aș ști pe care să-l votez. Sper să mă ajute, cumva, campania electorală, vreo idee vizionară a unuia dintre ei sau, în ultimă instanță, confruntarea televizată care tocmai îmi dă dreptate.

Gândesc deci exist

Întotdeauna folosesc acest dicton pe post de antemergător al faptelor. Nu o să găsești nicio persoană care având aptitudini deosebite în meseria pe care o exercită, să nu își folosească inteligența la maxim. Și, fără puțință de tăgadă, așa este și astfel trebuie să fie.

Cum se naște totuși un astfel de om? Ce-l determină să se ridice deasupra mediei? Cum crește? Cine-l formează? Întrebări la care omenirea mult timp a tot cugetat, eu vreau să mă opresc doar la ultimele.

Cum crește un om cu o capacitate deosebită, înnăscută sau dobândită, într-o ramură de activitate? Simplu, la fel ca toți ceilalți oameni, diferit fiind doar modul în care are puțința de a se forma.

Aici intervine marea dramă a celor ce vor mai mult de la viață și primesc puțin (mult prea puțin, așa zice eu). Eu, acel mic mare meșter de suflete ce se numește dascăl, eu, acel pedagog sau profesor ce cu truda-mi de fiecă zi fac să nască din brutul boț de om, un geniu. Și fiți siguri că și Noica și Țuțea au fost cândva elevi și ei au avut la rândul lor dascăli. Nu am pretenția de a fi format un mare geniu pierdut dar nici cu minciunile anului ce tocmai se termină nu mă mai pot împăca.

Mărirea cu 50% a salariului a ajuns să fie o micșorare cu 15,5% și bonus 10 zile de concediu fără plată. Și sunt foarte siguri că domnii foști guvernanți nu vor veni la ore în locul nostru, uitând că și dânșii au fost cândva elevi, omițând voit parcă anterioara viață.

Acum vine întrebarea mea: voi veniți la vot? Știți ce se spune peste tot? Că în România de azi, un om de bun-simț n-are șanse să câștige alegerile. Dacă nu ai furat, nu ai mințit, nu ai

făcut afaceri cu statul, nu ți-ai tras sau nu ți-ai dat singur casă de la stat, nu ai făcut înțelegeri cu mogulii, cu băieții din servicii sau nu ai patronat consilii de administrație, lumea te considera slab și „loser”.

Dar în România voastră? Are șanse un om obișnuit care nu s-a îmbogățit din politică? Are șanse un om care propune un independent prim-ministru? Are șanse un liberal să conducă o țară care n-are alt plan de ieșire din criză decât împrumuturi după împrumuturi? Eu zic ca are, cu o singura condiție: VENIȚI LA VOT! Dacă nu veniți la vot, România rămâne o țară în care speranța e în continuare moartă. Dacă nu veniți la vot, decid sacoșele în locul vostru. Dacă nu veniți la vot, decid sondajele în locul dumneavoastră. Dacă nu veniți la vot, decid baronii locali, băieții deștepți, grupurile de interese, serviciile și tot felul de neaveniți. Dacă nu veniți la vot, vor decide în locul vostru cei care semnează peste căsuța goală a numelui vostru pe listele speciale.

Votul acesta nu este doar pentru un candidat. Este pentru noi toți. Pentru tineri. Pentru cei inteligenți și cu bun simț. Pentru cei care respectă regulile. Pentru cei decenti. Poate sunt naiv, poate visător, poate neexperimentat. Dar sincer, simplu și foarte serios. E, în continuare, timpul schimbării. Dar depinde de voi toți. Veniți la vot.

Nu-i lăsați să vă fure încă cinci ani din viață sau cine știe, poate o veșnicie.

Dezamăgiri electorale

Există foarte puțini oameni în politica mondială care se pricep la politică dar de foarte puține ori ajung să dețină funcții importante. Și mai puțini dintre aceștia sunt lăsați să-și facă treaba în funcțiile în care au fost aleși sau doar numiți. De cele

mai multe ori sunt puși la colț, mai fin sau mai brutal de oamenii ce nu au nimic cu politica, au doar acel ceva ce prinde, puțin șarm, un strop de carismă și multă, multă vorbă-n vânt.

Cât despre politica românească, să fim serioși?!? Nu găsești un singur politician care să întrunească toate calitățile unui lider, așa încât, trageți singuri concluziile.

Astfel gândesc eu și nu forțez pe nimeni să-mi împărtășească ideile.

Cu toate că nu mă regăsesc (deocamdată) în înaltele sfere politice (cu cât cazii mai de sus, cu atât te lovești mai tare), trebuie să votez. Mă obligă libertatea câștigată cu preț plătit în sânge acum douăzeci de ani, mă constrânge viitorimea, îmi impune propria-mi conștiință. Altfel aș avea acel resentiment al faptului neîmplinit, al lucrului prost făcut.

Acum cinci ani am votat o schimbare, cum, de altfel, schimbări votăm de la Emil Constantinescu încoace, l-am votat pe actualul președinte, Traian Băsescu. Că am greșit sau nu, ce a făcut bine sau rău, nu-i dreptul meu să judec, nu sunt singurul care a făcut această alegere. La fel poate aș fi făcut și anul acesta dacă descoperirea acestui „nou” agent electoral al actualului președinte nu ar fi fost făcută de reporterii Inpolitics: „Prima pagină a site-ului vrăjitoarei vrăjitoarelor îl înfățișează pe Traian Băsescu, pe fundal portocaliu, ținând constituția în mână, iar lângă el, Regina Campina își prezintă „papucii de aur, coroana cu nestemate și sceptra fermecat” care i-au fost înmânate în semn de recunoștință de celelalte practicante ale magiei albe.

Parcă mergeți la Sfânta Biserică, domnule Traian Băsescu? Sau proverbul cu fratele până treci puntea, vi se poate atribui? Mă dezamăgiți, nu credeam ce a scris presa vremii, de câte ori mergeți cu pietate în sfintele locașuri, am crezut sincer în

dumneavoastră când ați sărutat inelul Patriarhului Daniel la ungerea Preafericitului Părinte.

Cât despre frații și prietenii, am crezut în lacrimile dumneavoastră când anunțați retragerea din cursa electorala a domnului Stolojan. Dacă era domnul Stolojan să fie un președinte bun sau nu, nu o să știm. Însă, fostul candidat la funcția supremă în stat, Stolojan, și-a surprins colegii în august când a atacat dur în punctul cel mai sensibil, pe Elena Udrea, ca și pe Monica Ridzi când a declarat că „guvernul a procedat greșit mărindu bugetul ministerelor Tineretului și Turismului, deoarece nu se poate vorbi de solidaritate când unii miniștri cheltuie în neștire bani pe activități festive”. Ce să mai spun de mâna dată fostului premier, Tăriceanu; Numai ajutor nu a fost...? Nu am crezut că o să regret vreo guvernare liberală, acum o fac și știți de ce? Atunci am simțit ceva mai mult ce înseamnă creșterea economică, iar acum simt ceva mai tare ce înseamnă un om lipsit de simț economic.

Mă dor aceste rânduri, mă dor deoarece sunt nevoit să spun că am crezut într-un ideal pierdut, am crezut că oamenii sunt și pot rămâne oameni până la capăt, dar nu-i așa. Și sâmbătă mi-ați demonstrat încă o dată și pentru ultima dată, domnule Președinte, că aveți puterea de a demola un om lovindu-l. Era știută de mine și de cei ce vă cunosc (ca om politic, nu personal) acea subtilitate de a găsi punctele slabe adversarilor dumneavoastră, așteptam cu nerăbdare o dezbatere între dumneavoastră, Mircea Geoană și Crin Antonescu (nu că nu ar mai fi și alți candidați).

Nu mi-a fost dat să văd ce aș fi dorit, am auzit doar doi oameni ce-și doresc funcția de Președinte al României, ce se atacă reciproc. Și marele perdant nu a fost după mintea mea, domnul Geoană, ci domnul Băsescu. De ce? Deoarece nu este

permis unui om ce se consideră conducătorul altor oameni să atace trecutul dureros al contra-candidatului. Sunt puțini, cred, cei ce nu cunoșteau lovitura dată de doamna cu coasa domnului Antonescu, știam de cancerul și moartea fostei sale soții, dar să faci din nefericirea cuiva un subiect de discuție într-o întâlnire ce are drept subiect viitorul țării și să mai faci și pe demagogul, asta nu aș fi crezut-o dacă nu aș fi văzut-o.

Este posibil să greșesc, dar domnul Traian Băsescu coroborează toate imaginile negative, pentru a-și întări imaginea pozitivă, uitând poate voit că și după campania electorală va trebui să colaboreze cu cei pe care astăzi îi lovește. Acesta nu este omul pe care aș dori să-l mai votez. Există la oameni solidaritatea și de fiecare dată funcționează. Cu bucurie o spun, eu sunt solidar cu cei loviți și căzuți, puterea nopții se termină ziua, iar puterea celor tari se frânge în mulțimea celor slabi. Și nu uitați să vă puneți ceasul să sune, să mergeți la Biserică și pe urmă la vot, să votați pe cine vă dictează cunoștința, nu de alta, dar din cauza a prea multor *succesuri* și *almanahe* suntem prea mici. Vă doresc s-auzim numai de bine și să trăiți înconjurați de oameni cu mult bun simț și politicieni cu mai multă responsabilitate!!!

Îndemn la vot

De ceva vreme eram într-o stare aproape cronică de indiferență politică. Acum brusc simt cum apetitul meu pentru politică începe să se trezească la viață.

Mă duc să-l votez pe Crin Antonescu! N-o fac numai pentru că sunt liberal în suflet și simțiri ci și pentru că acest om a reușit să-mi câștige simpatia și respectul cu mutările sale politice din ultimul timp. Cred că e un tip deștept care „merită”.

Trebuie să recunosc... nu sunt la primul contact cu lumea politică. Acum câțiva ani buni, pe la începutul anilor '90 mai precis, eram un puștan plin de veleități politice, m-am și înregimentat politic în PNL prin '92, urmând la acea vreme doctrina, ce simțeam că vibrează pe aceeași lungime de undă cu propriile mele convingeri, precum și întruchiparea gândirii liberale în persoana lui Radu Câmpeanu. Pe acesta de fapt l-am urmat ceva mai târziu. Mă simțeam cu adevărat parte din acea mișcare Odată cu trecerea timpului însă, vizitele mele la sediul partidului s-au rărit până la dispariție, datorită lipsei de timp dar și a lipsei de perspectivă de a schimba ceva. Partidul era slab, mișcarea liberală era divizată. Acum însă, nu mai cred că este momentul să intru în politică în adevăratul sens al cuvântului, fac doar un prim pas: mă duc să votez.

Pentru că mă adresez aici strict prietenilor (cred eu), mai trebuie să fac o mărturisire... în dulcele spirit românesc acesta e și un vot negativ oarecum, un vot prin care doresc să-l penalizez pe actualul președinte (zău că știu cum se scrie dar nu cred ca merita efortul de a apăsa SHIFT ca să scriu cu litera mare). Cred că Președintele T. Băsescu începe să semene cu un vis urât, mă întreb oare câți români se vor trezi la timp, înainte de a fi puși în fața unei dictaturi greu de înlăturat.

Sunt sătul până peste cap de populismul său, mi-e silă de temele abordate de el, mi-e jenă cum poate să speculeze mizeriile vieții, sărăcia și lipsa de informare în care trăiesc unii dintre semenii noștri. Nu pot să cred că cineva încă îl mai crede și-l susține, cu toate astea, însă, se întâmplă. Din fericire însă, acum nu mai e un simplu vot negativ, fără alternativă, ca atunci când am fost puși să alegem între domnii Iliescu și Vadim, avem o alternativă viabilă și eu cred în ea. Te îndemn și pe tine să crezi și să fii acolo, la vot!

Amar de senectute

Mă cheamă Maria, greșit spun, poate mă cheamă pentru că o viață nu am fost chemată, am fost tot mânată, trimisă de ici acolo. Fie cu o treabă, fie cu alta. Comuniștii m-or trimăs de la noi din sat la oraș, să lucru-n fabrică. Greu o fost, că norma fost-o mare și dorul de acas' nu m-o lăsat niciun moment în pace. Da, o trecut!

Or vint și aștilalți, de-or zâs c-o fi mai bine, da' bine nu-i. Di ce? Pă, numa dânșii știu, că io nu-nțăleg cum poț găni că după patruzăci de ani de muncă poți să trăiești cu șapte sute de lei penzie?

La sat m-aș duce iar, da' cin' să lucre amu? Mă dor tăte și de doftorii de-abe să ajung banii.

Puncii mi-s mari și dusu-s-or în lumea mare, feciorul lucră pân strinătăți să-și poată țâne și el pruncii, că noru-me-i beteagă și la copii la școală nu le poți pune-n geantă, tăt pită cu pită goală.

De fată, ce să zâc, ea-i bine, că-i dusă peste apa ai mare de-i zice ocean, în America. Ne scrie de sărbători câte o carte, să știm de ea.

Of, greu și vai de viața noastă. O fost mai bine acu de câțiva ani, că o mai pus câte oarece la pensii, da amu, io ce să zâc? La optzeci de ani ai mei să mă grijesc de nepoți, să-i duc la creșă, să văd cum pânde nora, că nu v-am zâs, ea stă cu noi, cin s-o grijască, nepoata-i la facultate.

Din drum s-aude la noi în casă un megafon ce cheamă lume la vot. Îmi vine să mă duc să strâg la dânșii să nu mai zbiere, da mă oprește moșul (așe-mi alint bărbatul) și strângă la mine: „taci, să aud ce zâce”. Mă râd în mine și nu de alta, da moșul meu

nu mai aude nici când îi strigi la urechi. „Ce zice, acela-n drum?” mă-ntrebă. Și îi răspund „îs cu votarea”. „No, bine” zâce dânsul „da, noi acum pe cine să votăm?”

Intră nepoata-n comnie și cotă-n fioc, și-n puiul de la costă ea cată, o-ntreb ce vrea și ea-mi răspunde mai în doi peri „bunică, caut o fotografie, pe care am primit-o ieri”. „Și cine-i în poză?” mai descos „un Crin” răspunde fata „un Crin care ar pute să aducă mai multă liniște și adevărata schimbare”. Nu o mai descos, știu bine că nu vorbește-n dodii, doar eu am crescut-o. Da, tot mă arde s-o întreb ce-i cu votările aste, că de-i ascuți pe toți ce spun, la toți le dai dreptate, dar parcă îs aceleași vorbe de acum cinci ani?

Fata-mi răspunde, fără să o întreb, că-i fată bună, și știe din priviri ce vreau. „Bunică, zice nepoțița, draga mea bunică, eu nu te-ndemn să faci ce tu nu vrei, tu stai, ascultă și gândește la tot ce spun actualii candidați, apoi pune în balanță cu ce ai trăit și te gândește bine ce vrei să trăiești de acum încolo. Pe comuniști i-ai văzut de mic copil, de vorbe, de hoți și mitocani ești sătulă cred, votează-l te rog pe cel ce dorește să te trateze cu respect, pe ce-l ce poate face o schimbare prin bun simț și inteligență!”

„Nu face greșeala (mai zice nepoata) vecinilor, nu sta indiferentă, du-te la vot ia-l și pe bunicul, după ce veniți de la Biserică și puneți ștampila pe acel nume ce vouă vă pare mai pur. Nu stați lăsând pe alții să vă aleagă viitorul, mai scurt sau mai lung, cât o vrea Dumnezeu. Dacă mă iubești, te rog, du-te la vot!”

Reciprocitatea respectului

Îmi este tot mai greu să mă recunosc, sunt (mai bine zis eram) un om ca mulți oameni din urbea noastră. Un muncitor ca și mulți alții (din nefericire tot mai puțini). Merg la serviciu, vin acasă, nimic nu s-a schimbat în starea mea din acest sens. La fel am făcut și până în 1989, aceiași șefi, aceeași uzină dar mai puțini, tot mai puțini colegi. Nu mă mai recunosc, până în toamna asta totul îmi părea monoton, toate aveau același sens pentru mine, acum parcă sunt altul, de ce acum? Nu știu, nu înțeleg ce s-a întâmplat, pentru că eu nu mă simt altul.

Îmi respect meseria, sunt strungar de treizeci de ani, am trăit și „bunele” sistemului comunist și „(ne)bunele” actualului sistem așa numit capitalist. Sunt familist de când m-am căsătorit (și sunt de atunci două zeci și cinci de ani), îmi iubesc copiii și le doresc să crească mari și puternici la minte și la trup. Dar cine nu-și dorește asta pentru copiii lui? Am dus-o și bine și rău. Bine, când am fost tânăr copil și rău, din ce în ce mai rău în ultima perioadă. Cum bine zis-a Creangă „mai sărac ca anul acesta...”. La fel ca toți și atunci de ce îmi este greu să mă recunosc? De ce îmi este frică să privesc ziua de mâine drept în față? Nimic nu mai are rost parcă.

Ca să-mi ascund neputința deschid televizorul, este un talk show politic, vreau să fug de pe acel post dar soția îmi strigă: „lasă acolo că imediat spune vremea, să vedem dacă nu se mai încălzește”. Vai, ce aș mai vrea încă o vară, cum zice vorba: „dă, Doamne, trei veri și o vară lungă”. Îi frig în apartament, anul acesta nu am putut termina de pus termopanele și în camerele neizolate parcă bate vântul. Un vânt sec suflă mai nou și prin buzunare, anul trecut aveam două servicii, după ce veneam de la uzină mai dam o mână de ajutor la un service auto, acum

service-ul s-a închis „forfecarul” bată-l vina (impozitul forfetar). Nu mai pot lua de la bancă, am rate și eu și soția, cu greu le mai plătim acum că și ea a rămas șomeră. Lefuri mai mici la bugetari spune legea, mai strângi o gaură la curea. Ce mai pot face, am slăbit deja 15,5 %.

La televizor, campanie electorală. Se mai spune că orice candidat care nu minte, nu înșală, nu este ipocrit, nu este din „topor”, nu are nicio șansă să câștige alegerile. Se spune că trebuie să ai în frunte doar un „tătuc”, un manipulator, un om uns cu toate alifiile. Doar așa reușești în România de azi. Doar așa poți să fii președinte. Voi credeți asta? Sau, mai mult: voi sunteți dispuși să mai acceptați asta? Mai sunteți dispuși încă cinci ani să așteptați? Mai vreți să vă uitați în continuare la televizor la aceleași mizerii? Mai vreți să fugiți mereu de politică, și poate și de țară, năzuind că minciuna și înșelăciunea să nu vă corupă și pe voi?

Indiferent nu pot să fiu, am doi copii care, ca mâine mă vor întreba ce am făcut cu viitorul lor. Ce le voi spune nepoților mei când vor învăța, poate, despre democrație la lecțiile de istorie? Cum le pot spune că am fost indiferent cu viitorul lor? Cum pot să le explic că am trăit un pic de comunism, un pic de democrație, doar un pic, deoarece nu am avut curajul să sădesc în grădina-mi din suflet un Crin? Cu ce ton în glas le voi explica cum s-a murit în Decembrie 1989 și cum am lăsat democrația să moară în decembrie 2009?

Tu, iubit prieten, care citești aceste rânduri, ce faci? Cum o duci? Îți este frică de aceste întrebări? Dacă da, votează pe 22 decembrie 2009! Cum vrei tu, cum îți dictează conștiința, dar nu lăsa Crinul din suflet să se ofilească între spini nepăsării!

Cu drag, un strungar, unul dintre cei mulți!

Eu sunt sătul, voi nu?

Mă duc la vot, pentru că sunt sătul de cei ce fac comerț cu sentimentele umane, manipulând după bunul plac, apăsând pe butoanele empatiei umane, trăgând sforile, impunând mișcarea și direcția pe care dâșii o vor, pretinzând că nu este nicio diferență între natural și sintetic, dându-mi să beau „nechezol” în locul cafelei naturale.

Mă duc la vot, deoarece surogatul este bun doar atunci când ți-l impui, nu când ți-e impus.

Mă duc la vot, deoarece m-am săturat să mă întreb de ce înnebunesc unii oameni sau, mai rău, să mă întreb de ce nu am înnebunit cu toții. Aceasta fiind adevărata întrebare...

Suferim, suferim poate într-o clipă cât pentru o viață. Sunt dureri lăuntrice ce te fac să te întrebi de ce anul calendaristic este atât de lung când suferi.

Mă duc la vot, ca să nu se mai poată întâmpla acestea și alte multe ca ele, mă duc la vot să-mi afișez real părerea, nu la colț de stradă după aceea.

Concetățeni, veniți la urne ca să alegem noi, nu ca după alegeri să avem reala impresie că am fost culeși în coșul mare al celor pe care nu i-am dorit.

Nu fiți nepăsători cu viitorul dumneavoastră, veniți la vot!!!!

Cultura noastră cea de toate zilele

Dintr-un început trebuie să remarc relativizarea termenului de cultură în general, nuanțarea lui și găsirea atâtor forme de culturi ceea ce a adus aproape de nulitatea definirii și înglobarea lui în diferite acte ce nu numai că nu au nimic de-a face cu actul cultural, ci dimpotrivă, îl distrug. Există cultura mare pe tarlalele patriei, avem cultură generală, cultură de *tembelizor*, cultură manelistico-telenovelistică și alte multe astfel de așa-zise culturi, ce rup parcă matricea actului cultural în sine, aducând și propunând noi forme de manifestare. Acel circ roman dar fără pâine.

Sunt poate prea intransigent cu cei ce conduc instituțiile ce sunt remunerate să producă actul de cultură, dar nu pot să nu țin seama la degradarea avansată în care acesta se zbate. Actul de cultură se petrece tot mai mult sub forma spectaculosului, spectacolul a luat locul frumosului, divertismentul devine rege incontestabil al scenelor, uitând parcă sau, mai bine zis, așezând la coșul de gunoi al istoriei „adevărata cultură”.

Vor fi și cei care vor zice: „de unde să luăm, din ce tradiție să perpetuăm cultura?”. Occidentul o are venită din secolele de înălțare culturală. Pe când la noi, o mână de oameni puneau bazele Școlii Transilvane sau ale ASTRA, occidentul avea adevărate centre universitare cu multiple categorii de pregătire; când la noi se puneau bazele unei unități lingvistice, la ei măturătorul de străzi din Viena fredona arii din opere sau dansa valsuri. Așa este, dar să nu uităm că tocmai cei despre care am făcut vorbire la începutul frazei, mâna de oameni, au făcut ca la începutul secolului XX să nu fim chiar atât de departe de orașele occidentului, uneori fiind chiar înaintea lor.

Orăștia a beneficiat din plin de statutul său de „Burg” și din acest punct de vedere. Sfârșitul secolului XIX și prima jumătate a secolului XX aduce orașului nostru cinstea binemeritată din punct de vedere cultural. Nu o să mă apuc aici să dezbăt acest fapt, sunt o mulțime de cărți pe tema aceasta, multe site-uri printre care și cele orăștience pun la dispoziția interesatului informație de bună calitate. Dar nu pot să nu remarc că într-o bună măsură, această viață culturală intensă a avut continuitate, chiar dacă într-o mai mică măsură în perioadă ante-decembristă. Cu plusuri și minusuri și în acea perioadă ceva s-a mișcat. Renașterea pe care mulți am așteptat-o după Decembrie 1989 însă nu a venit; este foarte adevărat deodată cu libertatea am câștigat și dreptul la libera exprimare. Astfel apar pe scena culturală din nou cărțile și unele reviste culturale. Dar parcă suflul anilor premergători celui de al Doilea Război Mondial se lasă așteptat, așteptare ce continuă și azi, din al meu punct de vedere. Avem ceva a spune parcă, dar nu avem curajul de a rosti cuvinte. Trăim pantomimă prost regizată scrisă de un scenarist orb și surd. De ce spun aceste cuvinte? O să explic scurt:

Avem oameni minunați care puși la treabă ar scoate mult din dânșii, avem scriitorii, pictorii, muzicienii, editorii, fotografiile dar nu avem o revistă de cultură orăștience. Avem cântăreți minunați de diferite genuri muzicale, pe scene avem doar romane și muzică populară. Aveam dansatori și trupă de teatru, aveam cândva. Avem o casă de cultură (ce-i drept, arată ca acu' 100 de ani). De ce nu o punem în valoare? Oare nu se uită nimeni în ograda confrăților de la alte așezăminte de cultură din județ? Deva, unde la casa de cultură se întâmplă atât de multe evenimente culturale. Brad, unde casa de cultură organizează lansări de carte, editează ziarul local și exemplele pot continua.

Avem tineri dornici de afirmare, dar cine să-i bage în seamă dacă nu au afinități populare și populariste. Ne lipsește categoric cultura artei, ne lipsesc cenaclurile, acele minunate locuri de întâlnire și formare în diferitele forme ale actului cultural. Nu avem grandoarea culturii deoarece totul se face dispersat și fără finalitate, iar actul de cultură la care nu este invitat un om politic să și vorbească, nu se regăsește. Petrecerile mondene ce se doresc spectacole cu iz politic, preschimbă zi de zi actele culturale transformându-le în divertisment ieftin, în circ de post gust. Lansările de carte sunt un ceva la care trebuie să fiu de față (poate dă o carte gratis). Teatru și film vedem în alte localități sau mai bine la televizor, de este vreo galerie de artă plastică, mă duc ca să mă vadă lumea.

Domnilor mai mari ai zilei, dragii mei așa-zis potențați, fără cultură și doar cu politică prost înțeleasă și bani, orașul nostru va fi denumit în curând „locul în care nu se întâmplă nimic”.

Cu credința că nu vom ajunge aici, mă-nclin: DOG

Dan Orghici
prozator, jurnalist

Adresa :	Loc. Orăștie; str. A. Vlaicu, nr.1, cod 335700, jud. Hunedoara	Pagina de facebook: https://www.facebook.com/dan.orghici
Mail:	dan.orghici@gmail.com dan_orghici@yahoo.com	Pagina de twitter: https://twitter.com/danielor01
Site personal:	http://danorghici.ucoz.ro	LinkedIn: http://www.linkedin.com/profile/ view?id=137052155&trk=tab_pro
Blog:	http://danielor.wblog.ro/ http://danorghici.blogspot.ro/	Telefon: 0744297129; 0254241356

Curriculum Vitae

Numele meu este Orghici Gheorghe Constantin, m-am născut la data de 16 august 1965 în localitatea Orăștie, Orăștia fiind și localitatea în care locuiesc în prezent, mai precis pe strada Aurel Vlaicu la numărul 1. Școala am urmat-o tot aici până în anul 1984 când am luat bacalaureatul la Liceul „Aurel Vlaicu”. Am mai urmat și alte studii cu specializări în diferite domenii, cum ar fi Web design, scriere computerizată, operator calculatoare, cursuri ale unor școli catolice etc.

Romanțat aș spune că numesc Gheorghe Constantin Orghici. Nume destul de lung pentru un om ce măsoară doar 1,65 m. În copilărie cineva s-a gândit să-l scurteze, așa că toți din jurul meu au început să mă strige: Dan. Concluzia este firească. Dacă mă întrebați, vă răspund sigur că mă numesc Dan Orghici. (Căci de chemat nu mă chemă nimeni, toți mă mână)

Născut în Orăștie (un oraș, așa cum zicea cineva “100% provincial”, orașul Paliei, al lui Vlaicu, al multor oameni și Oameni, iar acum la vremea mea, orașul meu, al nostru, al tuturor celor ce locuim întră-sul, mâine – orașul celor ce vor veni), pe o stradă cu nume ce amintește de pionieratul aviației: Aurel Vlaicu, la numărul 1. Venit-am pe lume în anul 1965 în luna lui august.

Scriu de multă vreme, dar cel mai fidel cititor al meu a fost focul; am ars tot ce am scris, până în 2005. Atunci, o prietenă m-a încurajat nu numai să rescriu, dar și să public. Astfel am devenit cineva, acel cineva (cineva să ducă gunoiul, cineva să măture în curte, să aducă lemne, cineva...). Să nu fiu înțeles greșit, nu scriu

doar pentru a-mi ocupa timpul sau pentru beneficii materiale, dimpotrivă, scriu pentru că cred eu am ceva de spus. Din punct de vedere material, nu știu câți câștigă doar din cultură. Scriu pentru că așa simt.

Sunt un suflet ce vrea să zboare, îmi plac zilele cu soare. Îmi trăiesc viața cum pot nu cum vreau, aș scrie, dar burta nu vrea să se sature cu literatură. Sunt pragmatic dar totodată sunt și un visător. Fiind compus din aceleași materii ca și stelele am datoria să ard, diferă doar de mine câtă lumină sau câtă cenușă las în urmă.

Iubesc frumosul, admir geniul și tot ce este de admirat, dar nu mă închin decât în fața lui Dumnezeu. Când tăcere se aude, în liniștea de afară sau din interior, nu îmi place să o sparg cu ciocanul. Nu trec pe roșu la semafor, nu trag în pianistul ce nu-și interpretează opera, nu mor din cauza mucegaiului de pe calota craniană, ascult ce altul spune, dar iau doar ce mi se potrivește într-adevăr. *Scrijelesc cuvinte șrtincănind, cioplituri de țărură aș zice.*

Activitate

Despre mine pot spune că sunt creștin greco-catolic practicant, îmi place să citesc și să scriu, sunt sociabil. În prezent sunt pensionat medical dar asta nu m-a oprit să mă dedic celorlalți, fie religios, sunt redactor al reviste „Calea, Adevărul și Viața” cantor și vicepreședinte al AGRU, fie în diferitele medii media, iar aici am o implicare destul de largă fiind redactor șef al ziarelor orăștience „Expresul de Orăștie” (2009-2012); „Bună Ziua Orăștie” (2012). La aceste ziare am făcut și design și aranjare în pagină. Am deținut funcția de redactor la revista „Repere Culturale” din Orăștie apărută sub egida Casei de Cultură, iar în prezent sunt redactor la revistele culturale „Visul” (care apare online) și „Inedit”(care apare tipărit și online), reviste ce au fost fondate de scriitoarea Ileana-Lucia Floran sub egida Asociației Culturale „Florema Design” Orăștie. Am fost colaborator și la alte

ziare locale, județene și naționale. În presa audio-vizuală am colaborat strâns în diferite momente cu „Radio Color Orăștie”. Actualmente dețin funcția de redactor șef la săptămânalul „Expresul de Orăștie” și redactor la revistele culturale „Visul” și „Inedit”, redactarea și aranjare în pagină la „Bună Ziua Orăștie”, unde am scris articole, interviuri și alte materiale pe diverse teme, monitorizând zilnic problemele de interes din viața culturală și nu numai, sub pseudonumele: Dan Orghici, DOGC, Danielor. Am colaborat și mai colaborez cu publicațiile; Gazeta de Hunedoara și Info Start.

Vicepreședinte al AGRU Orăștie, secretar al „Asociației scriitorilor din județul Hunedoara”, membru al Despărțământului Astra filiala „Aurel Vlaicu” Orăștie.

Promotor și realizator al mai multor evenimente media și culturale, cum ar fi:

Simpozionul:

„Carte VS Carte”, a cărui temă generoasă a fost: cartea în format electronic versus cartea în format tipărit

Colocviile:

„Alternativele televizorului”, prin care am dorit să atrag tânăra generație înspre alte forme de relaxare, punând în prim plan diferitele forme ale artei (trebuie să menționez sceneta umoristică a dramaturgului Ioan Drăgoi) salonul de pictură ce a strâns laolaltă cinci pictori orăștieni, expoziția de artă fotografică cu mai mult de zece participanți din întreaga țară, prezentări de autori de carte și publiciști hunedoreni, cântul fiind prezent prin aproape toate genurile sale (cor, muzică clasică, muzică ușoară, romanță etc).

- „Oameni și urme” prin care am dorit să aduc un omagiu celor de la editura Emma pentru îndelungata activitate în folosul nostru.

Întâlniri cu scriitorii:

- „Contemporanii noștri și cărțile lor, întâlnire cu scriitori și scrieri” ;

- „Evenimentul literar „Carte de la Orăștie”

Colaborând cu revista „Visul” (2005) am publicat o carte cu titlul „Vise (ne)însemnate”, sub același pseudonime, Dan Orghici, apărută la editura EMMA din localitate.

Apoi, parcă firesc, au mai venit și alte scrieri publicate în volum sau prin reviste și ziare Unele au fost bune și de aici mi se trag:

- Premiul I la concursul de literatură „VISUL”, Ediția a V-a cu cartea: „Izvoare de timp sub trunchi de vremuri”, Editura „Emma” Orăștie. Secțiunea „Volume publicate; Eseu”

- Premiul III la Concursul internațional de creație literară „Visul” Ediția a VI-a, 2011 (desfășurat în parteneriat cu Revista „Armonii Culturale”) Secțiunea PROZĂ.

Până în prezent au apărut sub semnătura două cărți în format tipărit: „Vise (ne)însemnate” și „Izvoare de timp sub trunchi de vremuri”. Carte în format electronic ce reunește scrieri din cele două volume, incluzând file audio și video. Sunt semnatar al unor scrieri în volumele comune „Florilegiu – proză; al Asociației Culturale „Florema Design”, „Despărțiri de plural sau ieșiri din sistem; pseudo-antologie de Eugen Evu”.

Să nu fiu înțeles greșit, nu scriu doar pentru a-mi ocupa timpul sau pentru beneficii materiale, dimpotrivă, scriu pentru că eu cred: „*am ceva de spus*”. Din punct de vedere material, nu știu câți câștigă doar din cultură. Scriu pentru că așa simt. Acum am la editură - „Fumuri de palian” și în stadiu final „Cioplituri de țărură”.

În armată am fost și eu ca toți ceilalți (m-am dus vițel și am venit bou). Aptitudini: pun suflet în tot ce fac, îmi plac lucrurile făcute bine. Nu lucrez la „Coop Munca în Zadar”, nu agreez prostia și mă consider un alergător de cursă lungă. Nu sunt solitar și îmi place munca în echipă. În timpul citesc, ador muzica bună, nu sufăr de manelism, în natura îmi regăsesc energia, nu trag în pianistul ce nu-și interpretează opera, chiar dacă îmi zgârie timpanul. Implicat în tot ce înseamnă viață frumoasă și armonie.

Trăind în actual nu am putut sări etapa electronică, astfel, sunt prezent în mai multe ziare, reviste și alte publicații online. Încerc să realizez pagini virtuale (siteuri, bloguri), realizând și administrând mai multe astfel de pagini.

Referințe

Mărturiile unul suflet neobosit

Pentru oraștieni, și nu numai, cartea d-lui Dan Orghici *Fumuri de „palian”* reprezintă o mărturie de suflet care ne face să vedem orașul Paliei asemenea unui lăcaș de cultură cu rădăcini adânc înfipte în pământ pur românesc, burgul Paliei fiind așa cum îl prezintă autorul „Orașul în care trăiesc cu aerul bonom de odinioară, orașul meu pierdut în praf de istorie, vag parfum de lăcrimioare în amestec fără noimă de praf de molii și un ușor iz de carte veche, cam asta e. [...] Orașul meu, binecuvântat loc, ce parcă-i străjuie de munți, păstrează în amintirea străzilor vechi durerea sufletelor pierdute pentru libertatea, pe care în zilele târzii ale toamnei, copacii o plâng. Clădiri obosite de timp ce stau pe străzi și parcă străjuie liniștea absentă a orașului, frunze-n furtuni neobosite, care zboară pe deasupra frunții bătrâne a acestuia ca niște fantome. Praf cu aer de noblețe, praf de anticariat.

Scriitura se constituie ca o punte de legătură între trecut, prezent și viitor, căci „amintirea trecutului este ca o piatră de hotar pentru viitor. Nu poți merge mai departe, în cunoaștere, de nu te uiți la semnele pe care înaintașii le-au lăsat” afirma Dan Orghici. Cuvintele cărții ne îndeamnă să cinstim istoria noastră, să ne prețuim cultura, să ne întărim credința în Dumnezeu.

Școala – ca o floare deschisă spre lumea înțelepciunii – este preamărită. Dascălii și părinții sunt în opinia autorului îngerii păzitori ai copiilor, cei ce fac ca visele pruncilor pe care îi îndrumă să se deschidă ca niște flori de recunoștință ce vor continua să dezvolte măreția locului în care s-au născut.

Lăcașele de cultură – bibliotecile, bisericile, casa de cultură, școala, muzeul, editurile reprezintă pepiniere în care oraștienii fac ca numele Paliei să nu fie uitat, deoarece mintea și sufletul celor înzestrați cu înțelepciune duc mai departe setea de cunoaștere.

Poeți, scriitori, artiști plastici, folcloriști, personalități științifice, tinere speranțe din orașul Cosînzenei alături de mici întreprinzători, dar și oameni politici, toți sunt amintiți în cartea d-lui Orghici, deoarece ei sunt animați de dorința de libertate, democrație sau patriotism. Aceste calități ale celor mai de seamă personalități oraștiene vor reprezenta puncte de plecare, dar și modele pentru generația viitoare, căci trebuie să recunoaștem faptul că societatea românească duce în prezent lipsă de modele. Din acest punct de vedere inițiativa autorului de a prezenta personalități locale nu poate fi decât lăudabilă.

Mergând „pe drum în sus cu Mântuitorul Isus” autorul conchide că în viață, sufletul omului se deschide spre credința adevărată, lăsând lectorului maxima „Nimic fără Dumnezeu”, îndemn ce ar trebui urmat de toți oamenii pentru a trăi în lumina cea adevărată. Sunt amintite astfel numeroase momente din viața religioasă a Oraștiei, ce se creionează ca îndemnuri la credință.

Spirit civic neobosit, autorul biciuiește tarele lumii în care trăiește și mai ales neputința concetățenilor săi care uită adeseori că omul este o ființă socială. Stilul devine pamfletar, observațiile sarcastice se conturează ca dorințe la schimbarea în bine.

Ancorat în realitatea timpurilor în care trăiește autorul nu poate fi indiferent la schimbările din viața politică. El acuză politicianii de paie, ironizează sau deplânge figuranții de carton din societatea românească și din conducerea locală, însă nu uită să preamărească omul ales ce respectă slujba sa pentru binele

poporului. Abordează de asemenea și problematica votului, îndeamnă oamenii să participe activ la viața politică.

Cu siguranță spiritul neobosit al cârcotașului cu „fumuri de palian” este mereu în căutarea de înălțare spirituală, căci „omul caută mereu fericirea, dar unde o găsește? Sufletul său este însetat de această căutare, dar pentru a o găsi trebuie să fie înțelept...” . Îndemnul meu pentru autor este să rămână asemenea lui Sisif, fericit în eternitatea muncii sale, îndrăzneț ca Icar, dar mai ales să-și păstreze mereu iubirea pentru locul natal. Oriunde îl vor purta pașii îi doresc să regăsească mereu drumul spre Itaca, fiindcă va fi împlinit doar „înapoi la Orăștie, acolo unde s-a născut timpul”.

Cartea *Fumuri de „palian”* nu se putea încheia mai bine decât cu o reflexie a ceea ce reprezintă Orăștia pentru autor sau poate pentru fiecare din noi: „Avem oameni minunați, care puși la treabă, ar scoate mult din dânșii, avem scriitori, pictori, muzicieni, editori, fotografi, dar nu avem o revistă orăștiană. Avem cântăreți minunați de diferite genuri muzicale, pe scene avem doar romanze și muzică populară. Avem dansatori și trupă de teatru, aveam cândva. Avem o Casă de Cultură (ce-i drept, arată ca acu' 100 de ani). De ce nu o punem în valoare? Oare de ce nu se uită nimeni în ograda confrăților de la alte așezăminte de cultură din județ? [...]

Avem tineri dornici de afirmare, dar cine să-i bage în seamă dacă nu au afinități populare și populiste. Ne lipsește, categoric, cultura artei, ne lipsesc cenaclurile, acele minunate locuri de întâlnire și formare ale actului cultural. Nu avem grandoarea culturii, deoarece totul se face dispersat și fără finalitate, iar actul de cultură la care nu este invitat un om politic să și vorbească, nu se regăsește. Petrecerile mondene ce se doresc spectacole cu iz politic, preschimbă zi de zi actele

culturale transformându-le în divertisment ieftin, în circ de prost gust. Lansările de carte sunt ceva la care trebuie să fii de față (poate dă o carte gratis). Teatru și film vedem în alte localități sau poate mai bine la televizor; de este vreo galerie de artă plastică, mă duc ca să mă vadă lumea”.

prof. Dimulescu Rodica

Redactor – corector al publicației „Bună ziua, Orăștie”

Jurnalistul Dan Orghici

Perioada petrecută în redacția Expresului de Orăștie s-a constituit într-una extrem de bogată sub aspect publicistic, dar nu numai, ea oferindu-mi posibilitatea de a colabora cu o serie de autori, gazetari sau scriitori, pasionați atât de munca depusă cât și de spațiul cultural în care își desfășurau activitatea, respectiv zona Orăștiei.

Printre cei pe care am avut bucuria să-i cunosc și care m-au onorat cu colaborările adresate redacției, s-a numărat și DAN (Gheorghe Constantin) ORGHICI, autorul unor interesante materiale și cel care, după plecarea mea din fruntea redacției, a preluat conducerea publicației. Perioada colaborării noastre mi-a rămas în amintire prin materiale trimise de DAN (Gheorghe Constantin) ORGHICI, materiale ce acoperea o plajă largă de domenii, dar care aveau un numitor comun. Fie că era vorba despre scurte știri sau notițe, despre articole de informare sau interviuri, despre eseuri ori despre bucăți de proză, autorul conferea, voluntar sau involuntar, adevărate valențe literare fiecărei scrieri. Avea (și are încă, bineînțeles) un stil de redactare a materialelor ce se află la granița dintre literatură și publicistică, cu o ușoară înclinare a balanței spre primul domeniu. Stilul nu e

întotdeauna privit cu indulgență (mulți afirmă că ar trebui tranșată o prăpastie între literatură și publicistică), însă oferă un farmec aparte publicațiilor care se încumetă să-l adopte, mai ales că, în perioada actuală contează, sau ar trebui să conteze, mai mult modul în care oferi informația decât rapiditatea cu care o faci publică.

Cunoscându-i experiența profesională, în calitate de redactor sau colaborator al mai multor publicații (redactor al revistei literare online „Visul”, al revistei „Repere Culturale” Orăștie; al ziarului „Expresul de Orăștie”, al publicației creștine „Calea, Adevărul și Viața”; colaborator al ziarul „Expresul de Hunedoara” și al „Gazetei de Hunedoara”), dar și pe cea editorială (el este și autorul unor volume, precum *Vise (ne)însemnate*, Orăștie, 2005, *Izvoare de timp sub trunchi de vremuri*, Orăștie, 2009, *Florilegiu-proză scurtă*, coautor, Orăștie, 2010, *Despărțiri de plural sau ieșiri din sistem-antologie*, coordonator Eugen Evu, coautor, Deva, 2010).

Daniel I. Iancu

redactor-șef al publicației „Expresul de Orăștie” în
perioada aprilie – iunie 2009

O colaborare fructuoasă, un ziar apreciat!

Când am pus în practică idea de a înființa *Expresul de Orăștie*, am contat pe colaborarea unor oameni pricepuți în ale scrisului. Așa a început colaborarea cu Dan Orghici, la început ca redactor, apoi ca redactor-șef. Articolele sale pline de conținut au dat consistență publicației.

Tordeki Eugen

Director și inițiator al ziarului „Expresul de Orăștie”

CUPRINS

Pseudo-prefață	5
Din: „Expresul de Orăștie”	9
Ziarist?	9
Letargie de primăvară.....	9
Nevoințele necesarului.....	11
Haiducul	14
Bună, iară-i primăvară... ..	15
Gânduri de Paști	17
Scriitor în derivă.....	21
Bă, tu știi cine-s eu?.....	24
Calea durerilor, ce duce la mântuire: Calea Crucii	24
Itinerarii de credință	27
Melancolii de alte lumi	28
Unde ești tu, spirit civic?	31
Nepăsare.....	32
Vocea urnelor s-a făcut auzită din nou, dar în surdină.....	33

Plastic.....	34
Anii de liceu sau colegiu sunt anii la care orice om ar dori să se reîntorcă	35
Sinagoga din Orăștie își deschide larg porțile pentru cultură	36
Cei ce vor să rămână filosofi, te salută, cu ADIO!!!	37
Bolivia – țărmul soarelui încântă	38
O carte pe săptămână:	40
Editoriale	41
Și mă tot întreb de ce mă-ntreb?	41
Ce nu poate face Spiritul Sfânt?	42
Motivare sau acoperire	43
De ce nu prefer tăcerea, chiar dacă cochetez cu filosofia.....	44
De sub codru verde	45
Recesiunea văzută cu ochi mirați de copil.....	47
Unde sunt doi sau trei.....	49
Cotidiană trecere	50
Aer bonom de Orăștie!	51
Opinii de cetățean	52
Ce bine-ar fi	52

Aloooo apaaaaa!!!!!!!!!!.....	52
Bariere, bariere, frumoase și scumpe bariere	52
Mirare	53
Promisiune onorată	53
Drumul.....	54
Vecinii mei	54
Am trăit s-o văd și p-asta!????!.....	54
Atenție, gropi!	55
Ordin cu bucluc.....	56
Podul feștit	56
Ho, cu tata... ..	57
Moaștele Sfântului Anton revin în Orăștie	57
Expoziția continuă	58
Cum de au luat curentul?	58
Este ultima joi.....	58
Au apărut în centru băncile și tomberoanele de gunoi.....	59
Și, parcă contează?	59
S-a dus pe vale-n jos	60
S-a modificat organigrama	60

Fumuri de „palian”

Rectificare bugetară	61
Vlăstarele Orăștiei	61
Bani pentru jocurile cavalerești	61
Modernizări și echipări	62
Am primit de la Poliția Comunitară	62
Poliția comunitară la datorie	63
Precupeții de la asigurări	63
Societatea civică	64
Bunul simț se învață greu dar se uită ușor	64
Greșeli de nepermis, pe stradă.....	65
Mersul pe stradă.....	66
Eu sunt sătul, voi nu?.....	66
De ce doi plus doi nu mai sunt egal cu patru, ori cum de sau, se scrie legat sau despărțit după bunul plac, nu gramatical.....	67
De ziua Europei sunt neaoș orăștian ca-n fiecare zi	69
Identitate din greșeală?.....	70
Concursuri.....	72
Hunedoara are Talent.....	72
Interviuri și prezentări	73

„Emma”, în sprijinul talentelor locale	73
Librăria Collegium – Un altfel de business	76
Mercurean, un nume devenit uzual datorită pâinii	79
Azi, un altfel de mâine cu: Raluca Munteanu.....	84
Patricia Corina Zota, sau un nume de care vom mai auzi!	88
De povești despre azi, ca formă de mâine cu: Iulia Tancău	91
Muzică, muzică în amestec cu informatică egal Marian Cătălin Ovidiu.....	94
Larisa Diana Tomescu, un început plin de savoare	97
Centrul de Pedagogie Curativă	100
Un glas de neconfundat și mișcare scenică de nota zece, egal Alexandra Albu	105
Un om și un nume: Petru Baci (1930 - 2008)	109
Maestrul Ioan Popa	112
„Monumente de bucurie a culorii și a inimii”. De la Valentin Lădar	113
Colocviu „Oameni și urme”	117
Matematică aplicată în viața de zi cu zi. De unde se nasc informaticienii	122
Din dragoste pentru cetate	125

Fumuri de „palian”

Din dragoste pentru cetate (2) Orăștia anilor 1912 - 1989	129
Încrederea este forța de a face lucrurile să meargă.....	133
Miorița un nume sau amintirea unor clipe de neuitat	138
Supermarket Palia	140
Îmi este suficient să știu că pot	141
Nimic fără Dumnezeu	144
Texte reviste literare	146
Căutări	146
Prunc din alb și negru	152
Veleități de artist sau adevăruri dureroase?	154
Povești nocturne cu: Ioan DRĂGOI.....	158
Înapoi la Orăștie, acolo unde s-a născut timpul... ..	163
Portret din „Aproape liniște”	172
Rupte foi din cartea vieții	176
Nikos Kazantzakis – Zorba Grecul.....	180
Africa din mine	183
Călcând în străchinile minții	185
Alo! Cetățean de mâna a doua.....	187
Reacții de creștin	189

Pe drum în sus cu Mântuitorul Isus!.....	189
O altă seară, un alt colind	192
Chestionar de credință	196
Tristeți dureroase	200
Biserica Greco-Catolică de pe strada Pricazului își resărbătorește Patronul Spiritual.....	201
O filă în buchetul spiritual oferit Sfântului Părinte.....	202
Întru mulți ani, Sfinte Părinte!.....	203
De ce trag, pentru unii, clopotele?	205
Și totuși, de ce plânge?.....	207
Relicva Sfintei Rita poposește și la Orăștie.....	208
CRISTOS A ÎNVIAT!	210
Zece ani de slujire 2001 – 2011	212
Misiunile populare și meditațiile spirituale pentru mireni din protopopiatul Greco-Catolic Orăștie continuă	213
Lăudat să fie Isus!	216
Povești	219
A cincea ediție a „Concertului de colinde”	220
Preafericirea Sa Lucian Mureșan a devenit al treilea cardinal român	223

Fumuri de „palian”

Electorale.....	228
Eu votez, tu ce faci ?.....	228
Astfel votez.....	230
Cine cu cine votează?	233
Gândesc deci exist	235
Dezamăgiri electorale.....	236
Îndemn la vot.....	239
Amar de senectute	241
Reciprocitatea respectului.....	243
Eu sunt sătul, voi nu?.....	245
Cultura noastră cea de toate zilele.....	246
Curriculum Vitae.....	249
Activitate	250
Referințe	253
Mărturiile unul suflet neobosit.....	253
Jurnalistul Dan Orghici.....	256
O colaborare fructuoasă, un ziar apreciat!.....	257
CUPRINS.....	258